

KOL ŠELTON

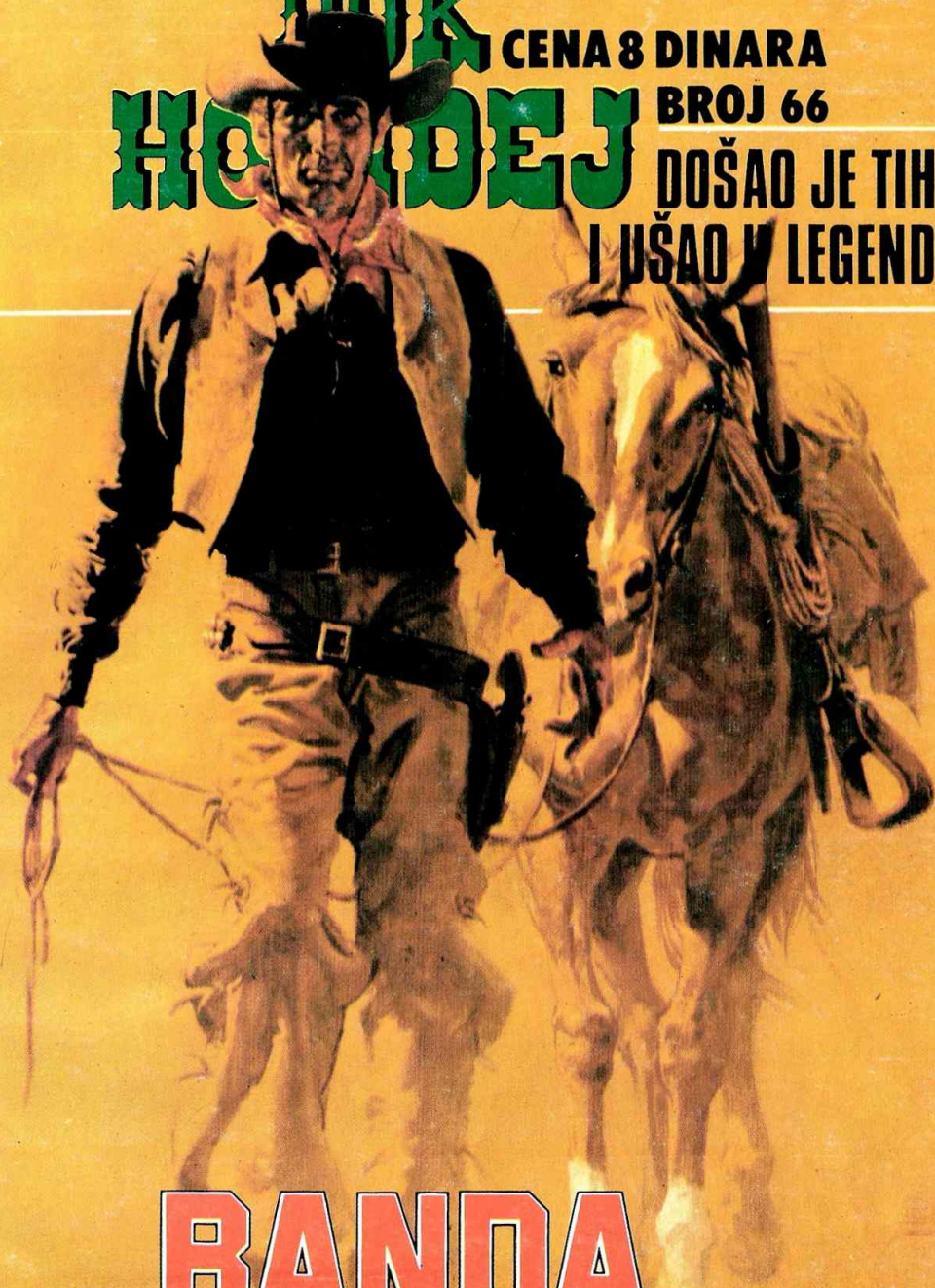
NOV
HEBDEJ

CENA 8 DINARA

BROJ 66

DOŠAO JE TIHO

I UŠAO U LEGENDU

BANDA
MASKIRANIH

Kol Šelton

Banda maskiranih

Pit Staret, šezdesetogodišnjak izborana lica, ali još uvek uspravnog držanja, stajao je između svoje snahe i unuka. Njegove žuljevite šake, zaštitnički su počivale na njihovim ramenima, dok je ledenim pogledom odmeravao neželjene posetioce.

— Jedino možete da razgovarate sa mojim sinom — rekao je odsečno. — Ja nemam ništa da kažem na tu...

— Molim vas oče — upala mu je u reč njegova snaha vidljivo uplašena. — Ne bi trebalo da budemo negostoljubivi prema gospodinu Denisu.

— Nemam ništa da kažem — tvrdoglavo i nepomirljivo je ponovio stari Pit.

Njegova snaha nije imala mogućnosti da kaže još nešto, jer je on

požurio da nastavi, ne dajući joj da dođe do reči. Nije želeo da izgleda da se uplašio.

— Nikada neću imati bilo šta da kažem, bilo kojem od tih uobraženih stočara, koji misle da mogu da zapovedaju svakom, samo zato što poseduju najveći ranč u okolini — odbrusio je.

Podigao je glavu kao da je želeo da bude i rastom viši od svojih neželjenih gostiju. Onda je skupio vedje i stisnuo usne. Za njega razgovor je bio završen.

Dva kauboja sa „Tripl D” ranča podrugljivo su se nasmejala.

Sem Denis, krupan čovek, odeven u skupo odelo, koji je bio vlasnik „Tripl D” ranča, najvećeg poseda u celom kraju, nemarno je sedeo u sedlu, ne pokušavajući da se odmah umeša u razgovor.

Umesto njega, progovorio je predvodnik njegovih momaka, Lejf Armstrong, koji je jahao s njegove leve strane.

— Uvek si bio prokleta tvrdoglav, Pite...

Stari čovek ga je presekao:

— Samo moji prijatelji mogu da me zovu Pit.

— A što se tiče tog razgovora sa vašim sinom — umešao se sada i Denis — ja sam zato i došao ovamo.

Stresao je pepeo sa svoje skupe „havana” cigare i nemarno osmotrio glavnu zgradu na Staretovom ranču.

Glavna zgrada je, u stvari, bila duga građevina sa prostranom verandom, koja se pružala duž fasade i na kojoj se, to se odmah videlo, odvijao dobar deo života Staretove porodice.

I sada su se na verandi nalazili dug sto sa nekoliko stolica sa jedne strane i stolica za ljuljanje sa druge strane ulaznih vrata.

Iako je veranda sa rascvetalim geranijama u saksijama duž nevisoke ograde delovala prijatno, bilo je očigledno da ovde ne žive bogataši.

Uostalom, to je znao svako u ovoj dolini. Staretov ranč sa romantič-

nim nazivom „Polumesec”, bilo je prilično malo imanje.

Iako je to i ranije znao, Denis je sada još jednom pomislio da ovde neće biti mnogo razgovora. Sve će se odvijati onako, kako je odavno namerio.

— A gde je vaš sin? — upitao je Denis, iako nije gledao u starog Pita, nego je skrenuo pogled na Moli. — Ja sam zauzet čovek, gospodo — sada je govorio njoj — i nemam mnogo vremena za gubljenje. Volio bih da razgovaram s vašim mužem i to odmah. Ne vidim ga ovde.

Moli je još uvek ćutala, očekujući da će odgovor dati njen svekar, ali on, izgleda, nije imao nameru da nastavlja razgovor. Još manje, da odgovara na arogantna pitanja.

Odgovorio je njen sin, dečak od devet godina, izdijkljao i mršav, koji se nekako izmigoljio ispod dedine ruke.

Denis ga je pogledao. Na dečaku je sve obećavalo da će brzo dostići visinu svog oca.

Pokazujući prema jugu, dečak je uzviknuo:

— Eno tate! Dolazi...

II

Daljina je još uvek bila prilična, ali je Mark Staret lako prepoznao jahače koji su stajali pred njegovom kućom.

Isto tako, odmah je prepoznao i čoveka koji je sedeo na razigranom vrancu.

Mark je stalno jahao po ranču. Nije imao mnogo stoke, a većina grla sada se nalazila na malom pašnjaku u blizini kuće. Ipak, posla je bilo mnogo i često je pomišljao kako bi bilo lepo da zaposli još nekog kauboja. Još dve iskusne i vešte ruke značile bi mu veliku pomoć. Tada bi imao više vremena za sve, pa i za svoju porodicu.

Iako je otprilike znao šta će čuti, nije mu bilo prijatno što će još jednom morati da razgovara na staru temu, jer po njegovom, njihovi odnosi su bili prilično čisti i jasni. On nikada neće prodati „Polumesec”.

Ali sa starim vukom kakav je Denis čovek nikada nije siguran. Mark je znao da je on spreman na sve, pa se pitao šta je sad opet izmislio.

Razmišljao je o tome dok je prelazio poslednjih dve stotine jardi koje su ga delile od grupe što je stajala pred verandom.

Mark je imao trideset godina i bio je visok šest stopa. Na njegovom mišićavom, atletskom telu nije bilo ni grama sala. To mu je omogućavalo da se kreće lako i da jaše još lakše. Često je mogao da provede u sedlu i ceo dan, a da gotovo ne oseti umor.

Uopšte, on je delovao veoma prijatno. Lice mu je bilo opaljeno suncem i prerijskim vetrom, a oči su mu bile plave i oštre kao u svakog čoveka, koji je navikao da se bori sa nedaćama.

Sada je na sebi imao kožnu jaknu i pantalone sa kožnim štitnicima.

Futrola za pušku na njegovom sedlu bila je prazna, a isto tako, nije nosio opasač sa revolverom.

Uvek je jahao tako. Smatrao je da nema potrebe da bude naoružan dok obilazi svoje vlastito imanje.

Prilazeći koralu, usporio je svog konja. Sada je korakom prilazio verandi, dok su ga ljudi sa „Tripl D” ranča netremice odmeravali pogledima.

Prišao je sasvim blizu i nije uspeo još ni da ih pozdravi kada je čuo nabusiti glas svoga oca:

— Poseta — rekao je starac kratko. — Ako si zainteresovan.

— Dobar dan, Starete — upao je Denis.

— Dobar dan — namrštio se Mark. — Mogu li nešto da učinim za vas?

— Šef ima nekih novosti za vas — sada se u razgovor umešao Armstrong. — Siguran sam da će vas to veoma interesovati, Starete.

— Doduše, nisam siguran da će vas novost i obradovati — dodao je podsmešljivo Denis. — Međutim, mislim da nema potrebe odugovlačiti. „Polumesec” je završio svoje.

Mark oseti kako ga nešto steže u stomaku.

— Oh, ne!... — uzviknula je Moli.

— Šta to, do đavola treba... — procedio je kroz zube stari Pit.

Ali, Mark ga je prekinuo:

— Polako, oče, polako!

Oštro je odmerio vlasnika „Tripl D” ranča.

— To je samo bezvredna priča. Ja se baš ne osećam kao da sam svršio svoje.

— Ovde stvar uopšte nije u tome kako se vi osećate. Starete — sle-gao je Denis ramenima. — Stvar je mnogo ozbiljnija. Tiče se finansija, novca. A tu osećanja ne pomažu.

— Moje novčane neprilike se vas nimalo ne tiču. Ja sam mislio da vi dolazite zbog nekih problema oko međa... To je stvar oko koje smo uvek imali problema, mada ste vi...

— Zar ne bi mogao da se malo obuzdaš, prijatelju? — opet se umešao Armstrong. — Trebalo bi sa gospodinom Denisom da govoriš sa više poštovanja.

— Sve je u redu, Lejfe — umirio ga je Denis. — Od njega zaista ne možemo očekivati još i da nam bude zahvalan.

Nekoliko trenutaka Mark je hladno posmatrao predradnika.

— Armstrong — rekao je tada — nemoj nikada više da me učiš kako da se obraćam tvome gazdi... ni bilo kom drugom. Ti si predradnik na „Tripl D” ranču, ali na „Polumese-cu” nisi ništa. Ovde ti ništa ne značiš. Da li ti je to jasno?

Armstrongovo lice se zacrvenelo.

Posmatrajući ga, stari Pit se nadao da predradnik Armstrong neće moći da se uzdrži. To bi bilo upravo ono što je priželjkivao. Jer, znajući svog sina, bio je ubeđen da bi predradnik izvukao deblji kraj i to žestoko.

Međutim, njegova očekivanja se nisu ispunila. Armstrong je uspeo da se obuzda.

Denis je nestrpljivo mahnuo rukom.

— Da odmah pređemo na stvar, Starete. Vi znate da ja nemam vremena na bacanje.

— Da čujem?

— Dakle, pre izvesnog vremena, dobili ste zajam od banke u Paulsvilu. Kao zalog, uložili ste ranč. Kako se to kaže, stavili ste hipoteku na njega.

— Tačno. Samo ne znam kakve to veze ima sa vama?

— Budite strpljivi — nadmoćno se nasmešio Denis. — Pošto menicu još niste otkupili, a rok poslednje rate vam je istekao, ja...

— Zamolio sam Arona Vajsa da mi još malo produži rok otplate — upao mu je u reč Mark.

— Ali, vi još uvek dugujete četiri stotine i osamdeset dolara, zar ne, mladiću?

— Tačno!

— Pa, možete li to da isplatite?

— To se vas nimalo ne tiče — oštro je odgovorio Mark.

— Varate se — nasmešio se Denis. — I te kako me se tiče. Da, da, sada se to i mene tiče, momče.

Mark ga je upitno pogledao.

— Vidite, ja sam sklopio jedan mali posao sa bankom.

Lagano je palio svoju cigaru, a onda, isto tako, polako povukao dim, kao da je uživao da muči svog sagovornika. Tek onda je nastavio:

— Pre izvesnog vremena dao sam im određenu svotu novca. Pošto nisu mogli da mi ga vrate, sada se u mojim rukama nalazi nekoliko me-

nica. Među njima je i vaša. Drugim rečima, ja sam je otkupio od banke. Dakle, Starete, vi više ne dugujete banci ni centa. Vi dugujete meni.

— Do sto đavola! — promrsi stari Pit. — Zar oni imaju prava da urade tako nešto?

— Mogu li, Mark? — pitala je Moli.

Mark je osetio kako mu se kosa na vratu ježi. Začutao je i klimnuo glavom. Onda je duboko udahnuo vazduh i rekao:

— Bojim se da mogu... i da su to učinili.

Denis je, očigledno, uživao u situaciji, a njegovi momci su se irili, podrugljivo posmatrajući zapanjene vlasnike „Polumeseca“, koji to skoro da više i nisu bili.

— Vi ste tražili da vam se produži rok plaćanja, Starete — rekao je Denis zajedljivo. — A ja sam u tom trenutku ponudio banci gotov novac. Sve je zaista vrlo jednostavno. Žao mi je, ali posao je posao.

Uspravio se na svom sedlu i odmerio pogledom pašnjake „Polumeseca“, koje su obasjavali poslednji zraci sunca na zalasku.

— Mislim da će ovaj komad zemlje moći da mi bude od koristi, iako mi je važnije što mi povezuje dva dela mog imanja. Što se tiče zgrada, verujem da ćemo moći da se nagodimo.

— Nosite se! — nije mogao da izdrži stari Pit.

— Da niste nešto zaboravili, Denise? — žurno je upitao Mark sa

više samopouzdanja, nego što ga je zaista imao u tom trenutku.

— Šta sam to zaboravio?

Mark ga je netremice posmatrao, pravo u oči.

— Zaboravili ste da moje vreme još nije isteklo.

Denis je načinio nestrpljivu grimasu dok je iz džepa svog kaputa vadio omot sa dokumentima.

Iako je bio sav izgužvan, Mark je odmah prepoznao. U tom omotu se zaista nalazila menica za „Polumesec“.

Nekoliko trenutaka Denis je prelazio očima preko redova na hartiji, a zatim je rekao:

— Još dve nedelje. Imate tačno još dve nedelje da se pojavite s novcem.

Oštro je pogledao Marka, pa se nasmejao.

— Od kakve vam je to koristi, Starete? Obojica znamo da ste propali. Ne verujem da ćete za dve nedelje moći da stvorite četiri stotine i osamdeset dolara. Budimo realni, Starete. Vi nemate šanse. To valjda vidite i sami.

— To je moja stvar — odgovorio je Mark koliko je mogao mirno. — U međuvremenu, ja sam jedini vlasnik ovoga ranča, bar za ove dve nedelje. I pošto je ovo još uvek moja zemlja...

Denis se sav ukočio, a Mark je nastavio:

— To znači da vi, vaš uobraženi predradnik i vaši telohranitelji, niste dobrodošli ovde.

— Prema tome, nestanite — umešao se stari Pit.

— Odmah ćemo otići — rekao je Denis prezrivo. — Samo — nemarno je mahnuo rukom — moj savet bi vam bio, da se odmah spakujete i odete. Možda nemate sredstava da podmirite putne troškove? Pa, recite mi cenu vaših „herforda”. Ja, doduše gajim goveda rase „longhorn”, ali, neće mi smetati.

— Naši „herfordi” nisu za prodaju — uzvratio je Mark, nastojeći da ne pokaže koliko ga nervira ovaj nadmeni Denis. — A ako porodica Starot bude prinuđena da otputuje odavde, to neće biti pre nego isteknu dve nedelje.

— To je samo odugovlačenje. Šta mislite da ćete uraditi za dve nedelje? Da se ne nadate da ćete naći zlato na „Polumesecu”?

Niko mu nije odgovorio, a on je tobož zamišljeno pogledao Moli i zapitao je:

— Šta ćete vi raditi, gospodo? Hoćete li moliti boga da se dogodi čudo?

Moli je stisla usne, a zglobovi na rukama su joj pobeleli, toliko je čvrsto zarila prste u dlanove.

— Starete — opet se umešao Armstrong — tvoji „herfordi” nisu ni upola spremni za tržište. Ako misliš da ćeš za njih moći da dobiješ četira stotine dolara, mora da si sišao s uma.

Mark ga je potpuno ignorisao. Kao da nije stajao pred njim, obratio se Denisu.

— Ja ću se postarati da pronađem taj novac i da vam platim, Denise — rekao je. — Još ne znam na koji način, ali, pokušaću. U međuvre-

menu, ono što sam malopre rekao, važi još uvek. Ovo je moja zemlja, dok ne isteknu dve nedelje.

— Mnogo je tvrdoglav, zar ne? — obratio se Armstrong svome gazdi.

Denis se nacerio, a zatim prihvatio uzde i odvratio:

— Staret sebi može da dozvoli da bude tvrdoglav. Bar u naredne dve nedelje.

Podigao je malo šesir i naklonio se Moli. Zatim je mahnuo svojim pratiocima, obo konja i krenuo prema kapiji ranča.

Njegov predradnik Armstrong jahao je sa njegove leve strane.

Markov otac je izvesno vreme nepomično stajao i gledao za njima. Proklinjao ih je i psovao tiho, da ga ne bi čula Moli, koju je veoma cenio i voleo.

Mali Džimi je upitno posmatrao očevo namršteno lice.

— Ovo je naš dom, tata, zar ne? — rekao je najzad. — Oni ne mogu da nas oteraju tek tako!

— Ti si još suviše mlad da bi sve to potpuno razumeo, sine — odgovorio mu je Mark, pogladivši ga po razbarušenoj kosi.

Moil nije imala snage da pogleda muža u oči. Naglo je okrenula leđa svima i promrmljala:

— Večera će biti gotova za jedan sat. Imate dovoljno vremena da se spremite i operete.

— Šta ćeš sada da radiš? — upitao je otac Marka, dok su ulazili u kuću.

— Moraću da razmislim — namrštio se Mark. — Ali, ma šta odlučio, obavestiću te o svojoj nameri.

Nasmešio se, zatim dečaku, koji ga je još uvek netremice posmatrao.

— U Staretovoj porodici ne sme da bude tajni, zar ne Džimi?

Dečak se osmehnuo, klimnuo glavom sa razumevanjem i pošao sa dedom u kuću.

Mark je za to vreme rasedlao kornja i pustio ga u koral. Zatim je prišao pumpi i oprao lice i ruke.

Sada je došlo vreme da razgovara sa Moli. Činilo mu se da to ne sme da odlaže ni jedan trenutak. Zato je ušao u kuhinju na zadnja vrata. Nađao se da su se njegov otac i sin malo zadržali kod Džimijevih papagaja, što su redovno činili.

Moli je stajala kraj štednjaka i okrenula se prema njemu čim se pojavio, kao da ga je očekivala da uđe baš na ova vrata. Pokušala je da se nasmeši, ali videlo se da joj osmeh baš ne ide od volje.

Odjednom, poletela mu je u zagrljaj i pritisla lice na njegovo rame.

On ju je privio uz sebe, tražeći reči kojima bi mogao da je umiri.

— Sve za šta smo toliko radili...

— promucala je Moli teško dišući.

— Toliko teške godine, hladne zime, mećave...

— Nikada nijedan mali rančer nije živio lagodnim ni bezbrižnim životom — promrmljao je Mark.

— Ali, mi smo postigli zavidan uspeh — govorila je Moli koja je sada smogla snage da ga pogleda pravo u lice. — Ti si dokazao da „herfordi“ mogu da se uzgajaju na

ovoj zemlji. — Donja usna joj je zadrhtala. — Na našoj zemlji. A za dve nedelje, to više neće biti naša zemlja. Sem Denis će se doseliti ovamo i...

— „Tripl D“ nikad neće pripojiti ovu zemlju — namrštio se Mark. — Nabaviću taj novac. Misliš li da ću se predati, posle svega što smo preturili preko glave?

— Mark? — posmatrala ga je upitno. — Ti nećeš uraditi ništa... ništa što bi bilo protiv...?

— Valjda ne misliš da se spremam da opljačkam banku? — nasmešio se i poljubio je u čelo. — Ne, to nikako, gospođo Staret. Tako nešto tvoj muž ne može sebi da dozvoli.

— Bar da imamo nekoga ko bi mogao da nam pozajmi novac — uzdahnula je Moli. — Nemamo baš kredita u gradu. Dugujemo trgovcu za namirnice i alat, a sada još i Denisu. Čak i da nije tako, ko bi mogao da nam posudi toliki novac.

Mark je zamišljeno trljao bradu.

U prvom trenutku se činilo da nije ni čuo ono što je Moli rekla. Prošlo je dosta vremena dok je odgovorio:

— Samo jedan čovek bi mogao da nam pomogne.

Umorno se spustio na stolicu kraj stola, a Moli ga je zainteresovano pogledala.

— Na celoj teritoriji Vajominga postoji samo jedan jedini čovek, koji bi mogao da nam pomogne — govorio je Mark polako. — On bi mogao da mi pozajmi toliko, i mnogo više. Da, ići ću kod njega. Ali, po-

zajmiću samo toliko, koliko mi je potrebno da otkupim onu prokletu menicu.

Izvadio je iz džepa kesu sa duvanom i počeo da smotava cigaretu.

— Zaista mi nije nimalo prijatno da od njega to tražim. Međutim, izgleda da drugog izbora nemam. On je sada moja jedina šansa.

— Govoriš li o nekom prijatelju?

— Možda ćeš se setiti da sam ga pomenio nekoliko puta — rekao je Mark. — Ferguson. — Sećaš li se, pričao sam ti o Džeriju Fergusonu.

— Bili ste u istoj jedinici — klimnula je glavom Moli.

— Da. Pre jedanaest godina. — Zapalio je cigaretu i nasmešio se tužno. — Čini mi se kao da je prošlo više od dvadeset.

— Meni tako ne izgleda — pokušala je da se našali Moli. — Ne izgledaš mi nimalo stariji od onog kada smo se venčali.

Začutala je i pogledom zurila nekuda kroz prozor kao da se predala uspomenama. Onda je zamišljeno rekla:

— Džeri Ferguson? Da li je to onaj tvoj prijatelj kome si spasao život na Brajs Krošingu?

— Da — klimnu glavom Mark. — Siguran sam da će mi pozajmiti taj novac. Znaš, on se oseća mojim dužnikom. Eto to je razlog zbog koga mi je užasno teško da tražim novac baš od njega.

— Ipak, u trenutku kao što je ovaj, ne možeš sebi da dozvoliš, da budeš toliko uviđavan.

— Ko je sad uviđavan? Ja to sigurno nisam, Moli. Meni je samo ne-

prijatno što moram da tražim novac. Da je u pitanju bilo kakva druga prijateljska usluga, bilo bi mi mnogo lakše.

— A jesi li siguran da on može da ti pozajmi toliko novca?

— Džeri se dobro sredio — uveravao je Mark. — Poslednji put sam čuo o njemu pre nešto manje od godinu dana. On je vlasnik jednog vrlo uhodanog saluna. Džeri živi prilično bogato, kako sam čuo.

— Hoćeš li mu pisati?

Nestrpljivo je odmahnuo glavom.

— Ne. Ti znaš mene. Kad dođe do gustog, više volim da čoveku pogledam u oči i da mu kažem o čemu je reč. Pisma to nikad ne mogu da učine kao živa reč. Osim toga, to je sasvim privatna stvar. Moram da govorim sa Džerijem kao čovek sa čovekom.

— A gde on živi?

— U Našburgu!

— Pa, to je daleko.

— Tri dana kočijom. Ali, da se ne zavaravamo, Moli. Znaš i sama da nemamo novca za kartu. Zato ću morati da jašem do Našburga.

— A kada nameravaš da pođeš?

— Što pre, to bolje. Ako pođem odmah posle večere, mogao bih da načimim logor za spavanje iza poslednjeg graničnog kamena Denisovog ranča. Ne moram da pratim liniju kočija. Ako budem išao prečicama, kroz planinu, mogao bih da stignem za dva dana. Uzeću ždrepcu. On je odmoran i u dobroj kondiciji.

Moli je bespomoćno slegla ramenima.

— Pa... spremiću ti torbe sa hranom čim večeramo.

— Znaš da su nam rezerve na izmaku — podsetio je Mark. — Bolje da to sačuvaš za vas. Na putu neću ostati gladan. Prerijska je puna zečeva, a u planini ima i druge divljači. Za ta dva dana koliko mi treba do Nešburga, siguran sam da neću gladovati.

— A voda?

— Moram poneti jednu čuturu. Vode za piće ima tek u Naš Kauntiju, a donde ima dosta.

I tako je bez mnogo priče, odluka doneta.

Za vreme večere, Mark je upoznao oca sa svojim namerama. Starac je pažljivo slušao i klimao glavom s odobravanjem.

— Potpuno si u pravu sine. Da sam na tvome mestu, ni ja ne bih oklevao ni trenutka — odgovorio je starac žustro. — Konačno, to je najmanje što on može da učini za tebe. Ti si mu spasao život, a to ne može da se uporedi...

— Za to si i medalju dobio, tata — podsetio ga je Džimi ponosno.

— Da — rekao je Mark namršteno. — Na žalost, u ovom trenutku to ne može da nam pomogne.

— Hm... hm... — mrmljao je starac. — Nego, nemoj da ti bude neprijatno da tražiš taj novac od Fergusona. Ja sam siguran da će ti on pomoći, jer...

— Ja ću ga zamoliti da mi pozajmi novac, a ne da mi pokloni — objasnio je Mark.

— Ja, ipak, mislim da on tebi duguje — bio je uporan starac. —

Do vraga, njega bi sahranili još pre petnaest godina da nije bilo tebe. Konačno, onaj ožiljak od bajoneta si i zaradio dok si ga spasavao.

— Ti i ja baš nikako da se razumemo — nasmešio se Mark. — Da se sve dogodilo obrnuto, da je Džeri spasao život meni, ja znam da mu ni u snu ne bi palo na pamet, da od mene očekuje neku nagradu. Ne, ne, ja ću mu vratiti sve, do poslednjeg centa.

— Rekao si da će ti trebati dva dana da stigneš do Našburga — rekla je Moli dok je skupljala prazne tanjire sa stola.

— Da.

— Dva dana u odlasku i dva u povratku. Znači, treba da te očekujemo za četiri-pet dana. — Nasmešila se. — Nemoj nas pustiti da te čekamo dugo.

— Hm... — progundao je stari Pit. — Imanju su potrebne čvrste ruke. Mi ćemo brinuti o svemu, dok si ti na putu, ali, ipak požuri.

— Ne brini — klimnuo je glavom Mark.

Kratko vreme posle toga, već je bio spreman za put.

Izašao je napolje. Pred koralom ga je čekao osedlan ždrebac. Najbolji njihov konj. Osedlao ga je stari Pit, dok je Mark pomagao Moli da pripremi neke potrebštine za put.

U futroli na sedlu sada se nalazila pouzdana „repetirka“.

Starac je stajao pored konja. U ruci je držao Markov opasač sa koltom.

Dok je Mark zakopčavao opasač, otac ga je obavestio:

— Očistio sam i dobro podmazao revolver.

— Kad si već stigao? — nasmejao se Mark.

— Pre večere. Zato smo se toliko zadržali. I proverio sam ga. Možeš se pouzdati u njega, ako te snađe neka nevolja.

— Hvala ti puno. Ali, oдавде do Naš Kauntija, sumnjam da ću upasti u neku nevolju. Ovo je mirna teritorija. Ne mogu da se setim kada se ovde dogodilo nešto neprijatno.

— Ipak, za svaki slučaj, pazi se. Ovo je preriја, divljina. Nije zgorег biti oprezan.

— Ne brini — potapšao ga je po ramenu Mark. Onda je pružio ocu ruku, a Džimija pomilovao po glavi.

Iako je neizmerno voleo svoga sina, nikada ga nije mazio. Uvek ga je samo pomilovao po kosi, ili ga muški potapšao po ramenu. Ali, dečak je znao koliko ga otac voli, a Mark je znao da ga sin obožava.

Ipak, ni jedan, ni drugi sad nisu pokazivali da im je teško da se rastanu, makar i samo na nekoliko dana.

Dečak je s mukom progutao knedlu i uspravio se.

— Nemoj uopšte da brineš za „Polumesec“, tata. I ja ću dobro paziti na sve, dok se ti ne vratiš.

— Svakako, momče. — Mark ga je još jednom potapšao. — Znam da mogu da se oslonim na tebe. Neće proći još mnogo vremena, pa ćeš mi, stvarno, postati desna ruka, u svemu.

Osećajući da njegov sin i snaha žele da ostanu nekoliko trenutaka nasamo, stari Pit Staret je uhvatio unuka za ruku i poveo ga u kuću.

Moli je uhvatila Marka ispod ručke i pošla s njim prema koralu.

Čutala je. Nije progovarala ni reč i Marku je bilo drago zbog toga.

Ima trenutaka, razmišljao je on, kada Moli odlično uspeva da sakrije svoja osećanja. Ovo je jedan od takvih trenutaka.

I zaista, sve što je rekla, bilo je:

— Ne zaboravi da te svi volimo i da si nam svima potreban. Posebno meni. Pazi na sebe.

Konj je nestrpljivo lupao kopitom o utabanu zemlju pored ograde koralu, što ih je podsetilo na brzi rastanak.

Moli se podigla na prste i poljubila Marka. Nekoliko trenutaka su stajali zagrljeni, a zatim se Mark naglo odmakao od nje i uzjahao konja.

— Već deset godina smo u braku — rekao je on, trudeći se da se nasmeši. — A ti si još uvek isto onako lepa kao kad si bila devojka.

Moli se nasmešila.

— Nikada neću ni smeti da postanem ružna. Bar ne dok je moj muž najprivlačniji muškarac na Džoplin Kauntiju.

Mark je prihvatio uzde i još jednom se okrenuo prema njoj.

— Nemoj se mnogo brinuti zbog mene.

— Čekaćemo te — odgovorila je. — Četiri dana od danas.

III

Dve milje iza granice „Polumeseca“, Mark je poterao konja prema obroncima planine.

Još jednom se okrenuo i pogledao u pravcu iz koga je došao.

Bio je pun mesec i jasno je mogao da vidi pašnjake obasjane ble dom svetlošću.

U daljini se još uvek videla kuća na ranču, koral, pomoćne zgrade.

Stajao je tu i mislio kako je novac jedina prepreka mirnom i srećnom životu. Novac i to ne neki basnoslovan. Samo četiri stotine i osamdeset dolara.

Okrenuo je konja i poterao ga prema zapadu.

Novac! — nije mu izlazilo iz glave. Bez njega čovek nikako ne može da preživi. Bez njega neće moći da sačuva „Polumesec“. Bez njega će izgubiti smisao sve ove pretekle godine napornog rada i odricanja. Bez samo četiri stotine i osamdeset dolara!

A možda je trebalo da još jednom pokuša u banci u Paulsvilu? Kad bi još jednom razgovarao sa Aronom Vajsom...

Ali, ne! Za to je bilo kasno.

Osim toga, on je još uvek suviše ponosan da bi se ponižavao pred čovekom koji se nije ustručavao da ga dovede do prosjačkog štapa.

Kasnije, dok se umotavao u ćebe da bi legao kraj logorske vatre, razmišljao je o Džeriju Fergu sonu.

Sećao se da se nisu videli još od onog dana kada su obojica istupili iz vojske.

Iako se godinama nisu videli uvek su nekako bili u kontaktu.

Međutim, kako ni Džeri nije voleo da piše pisma, kao ni Mark, ni prepiska među njima nije bila bogzna kako česta. Ipak, i povremena, bila je nekakav kontakt.

Konačno, on je znao gde se Džeri nalazi i u ovom trenutku, to mu je bilo najvažnije.

Bio je siguran da će mu Džeri pozajmiti novac. Njih su vezivale tolike nevolje kroz koje su zajedno prošli. Mnoge bitke i okršaji, zime i vetrovi, kada je severac ledenim dahom kamenio celu prirodu. Mnogi teški trenuci su bili za njima, a to se ne zaboravlja tako lako.

Do davola, biće mi zaista milo da vidim starog prijatelja, razmišljao je Mark. Međutim, bio je sasvim siguran da mu neće biti ni malo lako da traži novac od njega. I kako je vreme prolazilo, tako je bio sve sigurniji u to.

Sutradan, kada je sunce izašlo, on je već bio na putu. Konja je stalno terao lakim, jednoličnim kasom, koji nije zamarao životinju.

Međutim, sledećeg dana teren je postao kamenit i težak za jahanje.

Nigde nije bilo rastinja, a svuda oko njega pružalo se kamenito tle, sa puno pukotina u stenama.

Njegova čutura je bila skoro prazna, i već oko podne on je pažljivo osmatrao udaljeni horizont pred sobom, nadajući se da će ugledati

neki trag zelenila, koji bi mogao da nagovesti potok ili rečicu.

Međutim, ničega nije bilo.

Zar će morati žedan da prevali toliki put, zapitao se i sav se naježio pri toj pomisli. Znao je dobro kako bi to bilo neprijatno, i za njega, ali, još više za konja.

U tom trenutku je zaustavio konja da bi pogledao nešto što je bilo pričvršćeno na osušenom stablu pamukovca pored kojeg je vodio njegov put.

Bila je to poternica.

Nagađao je da je već ušao u oblast Naš Kauntija. Oznaka na poternici, to mu je potvrdila.

Poternica je bila odštampana i izdata od mesne šerifske kancelarije u Našburgu, centru oblasti.

Ime čoveka koga su tražili bilo je Flojd Volker.

Ucena je iznosila pet stotina dolara.

Na dnu poternice stajala je posebna naznaka: „Traži se živ”.

Neki umetnik, bez mnogo talenata, pokušao je da na poternici naslika Volkerov lik. Slika nije bila sjajna i Mark se pitao, da li bi mogao da prepozna toga čoveka, ako bi ga, slučajno, sreo.

Ali, odahnuo je

Ali, odmahnuo je glavom i nastavio da jaše dalje. Međutim, nešto kasnije, uhvatio je sebe kako razmišlja kako je suma na poternici dosta velika.

Znao je dobro da postoje ljudi kojima je isključivo zanimanje da hvataju zločince za kojima je izdata poternica i sada mu se uči-

nilo da je to prilično lako zarađen novac, mada mu se način na koji je zarađen nije svidao. Nešto se tu nije slagalo sa njegovim shvatanjima morala, iako je sebe ubeđivao da ljudi sa poternica nisu građani koje treba poštovati.

Što je duže razmišljao, sve više mu se činilo da nema ništa lošeg u tome što se neko odluči da hvata ucenjenog. Konačno, bolje je uhvatiti nekog kriminalca, nego mu dozvoliti da i dalje vrši nasilja i zulume.

Sa druge strane za ljude koji su se bavili tim poslom, a koje su zvali lovcima na ucene, bio je to način da žive.

Od te misli do zaključka da bi, možda, i za njega to bio izlaz iz nevolje, nije bilo daleko.

Uhvatiti zločinca koga je tražio zakon, dovesti ga do šerifa i podići novac. To mu se odjednom učilo prilično jednostavno.

Trgao se malo i pomislio da ga je na tu misao navela očajna situacija u kojoj se nalazio i odmahnuo je glavom.

Od šezdeset prve do šezdeset pete video je dovoljno nasilja i imao je dovoljno pucnjave. Toliko da je više nije želeo u životu. Bio je zadovoljan što je od tih ratnih godina, sve vreme živio mirno, pa je zaključio da bi mu bilo milije da i dalje nastavi tako.

Ali, kad je čovek sam na dugom putu na koji ga je naterala nevolja, svakakve misli mu dolaze u glavu.

Nekoliko minuta pre podneva pro mućkao je čuturu. Nije bilo dovoljno ni da se napije.

Usuo je posljednje kapi u svoj šešir. Konju je u ovom trenutku voda potrebija nego njemu, razmišljao je. Našburg je još bio udaljen nekih pola dana jahanja prema zapadu. On će lakše uspeti da podnese žeđ nego umorna životinja.

Sledećih četvrt sata su protekli sporo.

Mark se neprestano osvrtao oko sebe, tražeći neki znak koji bi mu rekao da je voda u blizini.

Međutim, od vode nije bilo ni traga.

Odjednom, posle nekoliko trenutaka, ugledao je kolibu priljubljenu uz stenu.

Pitao se da li je naseljena. Ako neko stanuje u njoj to samo može da znači da je voda u blizini.

Da, sada je već video. Iz nahtenog dimnjaka dizao se slab stub dima.

Znači, voda je u blizini. Raspoloženje mu se razvedrilo istog trenutka, pa je poterao konja brže.

A tada...

Nije snažan prasak puške bio uz rok koji mu je ubrzao otkucaje srca. To je u stvari, bio vetar koji je izazvalo puščano zrno što mu je prošišalo pored samog lica. Bio je siguran da ga tane nije promašilo, za više od jednog inča.

Mark je reagovao u trenutku.

Sleteo je iz sedla kao ošinut mu njom. Ali, vešt看 okom je već u

padu uspeo da osmotri dobar deo prostora oko sebe.

Svuda je bio samo kamen, ne naročito krupan. Nigde nije bilo veće stene iza koje bi čovek mogao da se sakrije. Jedino je sa nje gove desne strane bilo nekoliko krupnijih kamenova.

I jedino tamo je mogao da bude tajanstveni strelac.

Kada je sleteo sa sedla, Mark se okrenuo u vazduhu i dočekaao se na noge. Prevrnuo se nekoliko puta kako bi otežao gađanje napadaču.

Imao je iskustva iz ovakvih situacija, ali je, ipak, bio prilično iznenađen. Zato i nije bilo vremena za razmišljanje. Sve što je činio bilo je impulsivno, nagonski.

Dokotrljao se do jednog krupnijeg kamena koji je mogao da mu pruži izvestan zaklon i tamo se ispružio sa revolverom u ruci.

U trenutku kada je zastao sa namerom da vikne nepoznatog strelca, puška se ponovo oglasila. Zrno je udarilo u stenu pored njega i odbilo se zviždeći jezivo. Dobro je poznavao taj zvuk i od njega mu se dizala kosa na glavi.

Konačno, Mark je uspeo da vikne:

— Hej, prekini vatru!

Iza skipine stena, blizu kuće, pojavio se sedokos čovek, niskog rasta. U ruci je držao pušku, koja se još uvek pušila. Pošao je prema Marku i još izdaleka počeo da se izvinjava.

— Žao mi je stranče! Zamenio sam vas sa drugim čovekom.

— Pa, do đavola... — počeo je Mark, dižući se.

— Zaista mi je žao — pomovio je čovek. — Nego, vaš konj se uplašio od pucnjave. Odmah ću poći po njega. Vi samo uđite u kolibu. Osećajte se kao kod kuće.

— Taj ždrebac je prilično diviji — rekao je Mark. — Bolje pustite mene.

— Ne brinite — nasmejao se starac samouvereno. — Ja ću već izaći na kraj s njim. Samo vi uđite u kolibu. Mislim da u loncu još ima tople kafe.

Zatim se okrenuo i žurno pošao u pravcu u kome je nestao Markov konj.

Već sledećeg trenutka zašao je za kolibu i izgubio se iz Markovog vidokruga.

Mark je nekoliko trenutaka gledao u tom pravcu, a onda je sleđao ramenima i pošao prema kolibi.

Prešao je svega nekoliko koraka kada je iza sebe začuo glas.

Neko ga je pozvao da stane. Neko ko je stajao iza njega i to prilično blizu. Reči koje je izgovarao bile su prigušene kao da nije želeo da ga još neko čuje.

— Ne mrđaj, mister — govorio je čovek. — Budi sasvim miran i... drži šape podalje od svojih pucaljki.

Mark se za trenutak skamenio, a onda je, instinktivno, počeo da okreće glavu.

— Ne okreći se — zarežao je napadač. — Rekao sam ti da ostaneš miran, da se ne mičeš.

— U redu — rekao je Mark uspevši nekako da se pribere. — Ostaću miran. A šta sada?

Čovek se prigušeno zakikotao.

— Baš sam imao sreće da naletim na tebe. Konj ti je odličan. A to je ono što mi je potrebno, mister. Odličan konj. Znače, nisam baš ljubitelj pešačenja. Od toga čoveka zaboje noge.

Mark se malo pomerio, ali je napadač zarežao.

— Ne miči! Ne pokušavaj ništa. Nemaš nikakvih šansi.

Mark se trudio da deluje hladno kada je rekao:

— Čoveka mogu da obese zbog krađe konja.

— Ne ovog čoveka — zacerekao se napadač. — Nećeš dočekati da vidiš kako se klatim na drugom kraju konopca.

— Ali, šta vi, do đavola — počeo je opet Mark, da bi dobio u vremenu.

— Zar nisi pogodio? — ponovo se začuo zloban, podmukao kikut. — Jedino što ću izgubiti vreme dok budem čekao da onaj pustinjački pacov što te je malopre napao, ne dovede konja. Posle toga ćeš imati prilike da vidiš samo prašinu za kopitama svog ždrepcica.

— Ja se ne bih kladio na to — rekao mu je Mark, osećajući kako mu krv navire u lice.

— Izgledaš neverovatno opasan — podsmevao se napadač. — Pa zi da me ne uplašiš!

Onda se naglo uozbiljio i rekao muklo:

— Ja baš ne volim one koji mi prete. A sada, otpaši opasač i baci ga daleko od sebe. Nemam mnogo vremena.

Samo za trenutak, Mark je oklevao. Zvuk metala koji je vrlo do bro poznavao, opomenuo ga je da se ne zaleće, a glas napadačev je bio opasno ozbiljan, kada je procedio kroz zube.

— Uradi kako sam ti rekao, ali pažljivo.

Petnaestak jardi, ne može više biti udaljen, razmišljao je Mark spuštajući ruke prema opasaču. Verovatno petnaest jardi, možda i manje. Da li da mu dozvolim da mi odvede konja ili da pokušam...

IV.

U svega nekoliko trenutaka koji su tako kratkotrajni da su skoro nemerljivi, čovekov mozak je valj da jedini na svetu sposoban da do nese toliko neverovatnih odluka.

Mark Staret je grozničavo razmišljao, ako bi tako moglo da se nazove, ono što je munjevito proletelo njegovom glavom.

Čitav film mu se odmotao u glavi za samo jedan treptaj.

Setio se mnogih ljudi koji su poginuli od metka kalibra 45, ali isto tako sećao se i ljudi, koji su preživeli ranjavanje, ako im to malo olova nije povredilo neki vitalni organ.

Onda mu se u sećanju odjednom pojavila cela njegova porodica. Mo

li, njegov otac i sin. Možda ih nikad više neće videti, ako bude reškirao i pokušao da se suprotstavi čoveku, koji mu već drži revolver uperen u leđa, spreman da ga upotrebi, bez razmišljanja.

Tada, kao da je u njemu nešto puklo, prestao je da razmišlja i stupio u akciju.

Munjevito se trgao i pomerio u stranu. Sada je bokom bio okrenut napadaču, pružajući mu, na taj način, najmanju moguću metu.

Nije se sećao da je ikada tako brzo povukao iz futrole svoj kolt sa drškom od orahovog drveta.

Međutim, ni to nije bilo dovoljno brzo. Još dok je podizao cev, ugledao je plameni jezik, koji je suknuo iz napadačevog kolta.

Gotovo istog trenutka, odjeknuo je gromki prasak.

Nije osetio nikakav bol, niti udarac, što je značilo da nije pogođen, ali je već sledećeg trenutka shvatio da mu je zrno gotovo očešalo obraz.

Njegov kolt je zagrmio pre nego što je postao svestan odluke da povuče obarač. Međutim, ogromna prilika se nije ni pomerila s mesta i bilo je jasno da će sad zalajati njegov revolver.

A onda, u magnovenju čuo se prasak i robusni napadač se zaustavio na pola pokreta, zaneo se malo unazad kao da ga je neka džinovska, tajanstvena ruka zaustavila.

Začuo se uzvik bola.

Teškom mukom neznanac je ponovo pokušao da podigne kolt i

upravi cev u Marka, koji je zaprepasćen stajao.

— Ja to ne bih pokušavao, mister — čuo se glas, miran i pomalo ironičan, koji im je obojici dolazio sa leve strane.

Mark se pokrenuo tražeći pogledom svog spasioca.

— Lezi! — viknuo je nepoznati spasilac. Ali, bilo je kasno. Napadačev kolt je već opalio i Mark se srušio u prašinu.

Istog trenutka i napadač se uhvatio za rame na kome mu se košulja obojila crveno. I on se sručio na zemlju.

Oba ranjenika su ječala, a neznanac je sjahao s konja i iz bisaga izvukao lekarsku torbu. Zastao je malo gledajući jednog, pa drugog i razmišljajući za čas kome je pomoć potrebija.

Mark je podigao glavu, što je značilo da ima više snage. Iznenadeno je gledao u čoveka u elegantnom odelu kakvo se ne viđa često u ovom kraju. Njegovo crno odelo, blistavobela košulja i „kalifornija” šešir odudarali su od pejsaža oko njega.

Nešto niže od struka nosio je široki kožni opasač sa futrolama koje su pokrivali dugi peševi njegovog kaputa. Ipak, Mark je uspeo da vidi njihove sadržine. Očigledno bila su to dva „linkolna” sa drškama okovanim slonovačom.

Njegov ždrebac je podigao glavu i zaništao kao da je još uvek osećao opasnost. On ga potapša po ramenu i krenu prema napadaču, mahnuvši uz put rukom prema Marku, kao da je želeo da ga umiri.

— Samo trenutak, mister, da vidim šta je s ovim momkom.

Požurio je da zaustavi krvarenje napadaču, koje je, očigledno, postajalo sve jače.

Međutim, bandit je, još uvek bio ratoboran.

Kada se neznanac nagnuo nad njim da mu pogleda ranu, on je munjevito, sa neočekivanom snagom, zgrabio nož koji mu je bio za pojasom i zamahnuo njime.

Neznanac je reagovao neverovatno brzo, skoro instinktivno. Iz makao se u stranu i snažno udario čoveka u bradu. Po drugi put ovaj se sručio u prašinu. Nije se više ni pomerio.

Snažnim trzajem, Dok Holidej je pocepao košulju na njemu. Otvorio je čuturicu i miris alkohola koji mu je sipao na ranu razli se prostorom. Onda je stavio na ranu neki prašak i čvrsto je povezao.

Podigao se zatim i pogledao ovog robusnog momka.

Prigušeni jecaj ga je trgao. Okrenuo se naglo prema Marku i u dva skoka se stvorio kraj njega. Malopre mu se činilo da on nije ozbiljno ranjen.

Sada je ugledao Mankovo blede lice. Spustio je pogled na Markovu nogu i shvatio. Stvar je bila mnogo ozbiljnija.

Prenuo ga je topot konjskih kopita. Okrenuo se ugledao starca koji je držao povodac, a kraj njega je mirno išao konj.

— Dok Holidej! — uzviknuo je starac kad ga je ugledao. Tek ta-

da je primetio onu dvojicu kako leže. — Izgleda da si stigao u pravom trenutku.

— Zdravo Trig — odgovorio mu je Dok Holidej, poznati kockar i nekadašnji lekar, koji nikome nije odbijao pomoć iako nije voleo da iz bisaga vadi svoju lekarsku torbu. — Izgleda da si đavolski u pravu. Hajde, pomози mi.

Čvrsto je vezao kaišem Markovu nogu visoko iznad kolena i uhvatio ga ispod pazuha.

Trig ga je uhvatio ispod kolena pazeći da ne povredi ranjenu nogu, pa su ga uneli u kolibu.

— Imaš li vode, Trig? — upitao je Dok.

— Imam.

— Zagrej, a ja idem da vidim onog momka.

— A ko je taj? — zapanjeno je gledao starac.

— To ćemo da vidimo. Sada urađi kako sam ti rekao.

Izašao je iz kolibe i prišao čoveku, koji je još uvek ležao u prašini, ali je sada bio pri svesti. Pokazao mu je revolver koji je podigao iz prašine.

Čovek ga je besno odmerio pogledom.

— Zapamtiću te — rekao je s mukom. — Zapamtiću te, budi uveren u to.

— Diži se — naredio je Dok. — Diži se i polazi prema kolibi! I, bez trikova! Kao što vidiš šanse ti nisu ružičaste. Bar ovog puta.

— Ti prokleti... — počeo je ranjenik, osvrćući se oko sebe, kao da je tražio neki izlaz.

— Još nikad nisam pucao u ne-naoružanog čoveka, mister. I ne bih voleo da me naterate da pravim izuzetak. Zašto vam predlažem da se dignete i pođete — govorio je Dok svojim nonšalantnim, pomalo ironičnim načinom. — Diži se i polazi!

Čovek se uspravio i s mukom pošao prema kolibi. Dok je išao za njim. Nije imao vremena da dalje diskutuje s ovim, očigledno, opasnim momkom.

Prošlo je dosta vremena dok je sudio Markovu ranu. I trebalo je prilično viskija da se ovaj ošamuti i da mu se, makar malo, utiša bol.

— Ostaće invalid, koliko se ja razumem u to — rekao je Dok, brišući ruke o peškir, koji mu je pružio starac. — A sada mi spremi dobru kafu.

— Sa zadovoljstvom Dok. Odavno te nisam video. Gde si to bio?

— Tuda, svuda. Ali, voleo bih da prvo malo odremam.

— Evo, odmah ću ti namestiti.

V

— Jesi li ti policajac, momče? — čuo je Dok starčev glas, kada se probudio.

— Nisam — odgovorio mu je Mark. — Zovem se Staret. Putujem za Našburg. Video sam dim iz vaše kolibe i...

— Zovi me Trig — rekao je puštinjak. — Doveo sam tvog konja.

Izgleda da se uplašio. Očešalo ga je pušcano zrno. Ne brini, nije mnogo ozleđen. Smestio sam ga u koral i namazao mu ogrebotinu lekovitom mašću.

Onda je pogledao prema drugom ranjeniku.

— Izgleda da si dobar strelac. Pogodio si ga.

— Morao sam. Hteo je da ukrađe mog konja.

— Pa, naravno. Tom momku je konj veoma potreban. Pazi dobro na njega. Njegova glava je ucegnjena. Postoji poternica.

— Za njega?

— Pet stotina zelembaća — klimnuo je glavom Trig.

— Pet stotina — ponovio je Mark zamišljeno, a stranac je nastavio.

— To je proketo tačno. Video sam njegovu njušku i ranije. Zove se Volker. Flojd Volker. On jaše sa bandom maskiranih. Tako oni sebe zovu. A stvarno nekad nose maske. Ipak, za neke članove te bande zna se ko su.

— Čuo sam za njih.

— Ovog momka traže zbog pljačke poštanske kočije i ubistva njenog pratioca. Ja ga ne bih držao ovako. To je opasan primerak ljudske rase. Trebalo bi mu čvrsto vezati ruke.

— Zaveži — zarežao je Flojd iz svoga ugla.

Tek tada je Mark pogledao oko sebe, po kolibi. Bilo je očigledno da je Trig traper. U jednom uglu kolibe bila je naslagana čitava gomila krzna. Tamo je ležao Volker.

Kolibu je ispunjavao miris kafe koja se pušila iz velikog lonca na štednjaku, a u šerpi je krčkao pasulj sa slaninom.

Prostorija je bila nameštena vrlo siromašno. Jedino Trigov krevet, grubo istesan sto i jedna stolica.

Na krevetu je ležao njegov spasilac.

— Ko je ovaj momak? — upitao je Triga pokazujući glavom na Doka. — Da njega nije bilo, ti bi već danas kopao raku za mene.

— Moj prijatelj, Dok Holidej.

Prekinuo ih je Flojd, koji ni pod ovim okolnostima nije smatrao da je sve izgubljeno. Bio je bleđ od gubitka krvi, ali je uskoro postalo jasno da ovu situaciju ne smatra okončanom.

Kao mačka nekač se sklopčao na svom ležaju od koža i skočio takvom hitrinom da je zaprepastio sve u sobi. Munjevito se našao kraj stola sa koga je zgrabio lovački nož sa kojim se, očigledno, Trig služio pri jelu. Zastao je kraj stola sa nožem u ruci, spreman da napadne. Kolebao se samo na koju stranu da krene.

Bilo je to dovoljno da izgubi dragoceno vreme. Niko nije video kada se kraj njega stvorio Dok Holidej. Njegova pesnica je zaparala vazduh, zaustavila se na stomaku Flojda Volkera, i skoro ga presavila nadvoje, a jedan snažan udarac desnicom odozgo prosto je uspravio Flojda Volkera. Time je stvar bila završena.

Volker se opružio na podu i ostao tako da leži.

— Ne volim ovakve situacije, momče — govorio je Dok. — Ali, ponekad čovek mora da odstupi od svojih principa.

U Marku je sve vrilo. Bio je užasno ljut što je ove nedužne ljude doveo u ovakvu situaciju. Za trenutak je pomislio da je Volkeru dao konja. A onda se u njemu sve pobunilo. Znao je dobro da se Flojd ne bi zadržao na tome. Čovek, čija je glava ucenjena zbog ubistva, nema čemu da se nada i svedjedno mu je koliko će još ljudi uzeti na dušu.

Čuteći je izvadio iz džepa kožnu vrpcu i pružio je Trigu.

— Biće bolje da ga vežeš. Ovakko, stalno će nam praviti neprilike.

Trig je klimnuo glavom, uzeo vrpcu i klekao kraj Flojda. Vezao je čvršće nego što je mislio da može.

— Izgleda da je s ovim sve u redu — rekao je Trig. — Moram mu staviti još jedan zavoj na ranu. Neće mu ništa biti. Jak je momak. Važno je da preživi, bar do suđenja za ubistvo.

Dok Holidej je za to vreme ležao, praveći se da je ponovo zaspa.

Sve ovo što se dogodilo bilo je potpuno neočekivano i zadržalo ga neplanirano dugo. Kada je već tako, da se bar odmori. Onaj nesnosni kašalj ponovo je pretio da će da ga napadne i Dok mu se s mukom odupirao, mada je znao da

mu to neće dugo uspevati. A ako vide da je budan, moraće da učestvuje u razgovoru, što mu nikako nije odgovaralo.

— I, šta nameravate da uradite sa tih pet stotina dolara koje ćete dobiti za njega? — čuo je Triga kako pita Marka. — Ta svota je upravo ono što bih ja nazvao punim pogotkom.

— Jeste li sigurni da je to Valker? — pitao je Mark, ne odgovorivši na starčevo pitanje.

— Sasvim sam siguran — klimnuo je Trig glavom. — Mada živim daleko od sveta i ovako usamljen, ipak, ponekad viđam nekog zalutalog momka. Kad dođe vreme prodaje krzna, odlazim u Našburg. Tamo prodam krzna i pokupujem sve što mi je potrebno za život. Viđeo sam njegovu njušku pre nego što je ucenjena. Smeo bih da se kladim u svoj život.

— Pet stotina dolara! — promrmljao je Mark. — Mora da se svima popeo na glavu kad je ucenjena tako visoka. Samo, kako se stvorio ovde?

— Ja pretpostavljam da je zbog nečeg ostao bez konja. Možda mu je konj slomio nogu na ovom kamenju. On se mota ovuda još od ranog jutra. Sreća moja što imam oštre oči. Primetio sam ga čim se približio kolibi. I od tada ga držim na odstojanju. Siguran sam da je on hteo da ukrade moju staru Lusi. Ona je prava raga, ali, ja drugog konja nemam. Međutim, pošto je imao samo pištolj, nije smeo da mi se približi. Znao je si-

gurno da se kolt ne može meriti sa puškom „šarps”. Sa većeg rastojanja nije mogao ništa da učini sa pištoljem, pa se, valjda, nadao da će me izmoriti i uhvatiti na iznenađenje.

Volker se pomerio na podu i za ječao. Traper mu je smesta prišao i proverio veze na njegovim rukama. Zatim se ponovo okrenuo Marku.

— Žao mi je što se moglo dogoditi da te ubijem, sinko. Da budem iskren, zamenio sam te s njim. Doduše, ne bih mogao da kažem da vas dvojica baš ličite, ali, obojica imate široka ramena, krupni ste i izdaleka...

— A šta je s mojim konjem? — prekinuo ga je Mark tiho. Bilo mu je jasno da starac nema često priliku da razgovara sa nekim i da je ne pušta lako kada je dobije.

— Sada je sve u redu. Nisam mu skinuo sedlo, ali sam mu dao zobi i napojio ga. Nema razloga da brineš. Samo, žao mi je, ali, ti nećeš moći da jašeš. Ne znam ni kako ćeš ovoga otpremiti šerifu u Našburg.

— Hvala vam puno, za sve, ali, o tome sada ne razmišljam — odgovorio je Mark, a Trig je primetio kako mu se lice grči.

— Do đavola, tebi nije dobro, a ja te gnjavim svojim brbljarijama — rekao je i uhvatio Marka za ruku. Gorela je. — Dok, šta sada da radimo. Ovaj momak je dobro nadrljao.

Dok Holidej više nije mogao da se pravi da spava. Ustao je i iz

svoje lekarske torbe izvadio neke lekove i pružio ih Marku.

— Ovo će ti pomoći, nadam se. Ali, ja nisam svemoguć. Osim toga, to što si nagazio desi se kad tad. To je rizik posla koji si izabrao, zar ne mister?

— Ne razumem vas.

— On hoće da kaže da svi lovci na ucene nekada dođu u takvu situaciju — požurio je da objasni Trig.

— Lovac na ucene? Ja nisam ni kakav lovac...

— Šta, zar ti nisi profesionalac? — začudio se Trig.

— Do đavola! Kakav profesionalac? Ja imam mali ranč tamo u Kauntiju.

— To je prilično daleko odavde. Dosta si daleko od kuće — pri meti Trig.

— Imam posla u Našburgu. Pošao sam da posetim jednog starog prijatelja.

Trig se nacerio.

— Tamo zaista sad imaš posla, jer najbliži zatvor u okolini je baš u Našburgu. Samo, po tih pet stotki nećeš uskoro moći da odeš, ma da ne znam šta ćemo raditi s ovim lupežom. Ali, potpuno te razumem. Nisam još video čoveka kome pet stotina zelembača ne bi bilo potrebno.

— Meni je novac zaista potreban — uzdahnio je Mark. — Inače propao sam. Pet stotina dolara...

— Ovaj vredi baš toliko. Samo pre toga treba da ga otpremiš do šerifa Pata Vilijamsa. On će se već pobrinuti za njega...

U tom trenutku Volker je došao svesti. Nekoliko puta je protresao glavom da bi rasterao maglu s očiju, a zatim se s mukom uspravio u sedeći položaj.

— Sva sreća što si u dobrom so su — obratio se Marku. — I zapamti, nikada nijednom goniču kra va neće uspeti da me odvede u čuzu. Za to bi bio potreban malo veći majstor.

— Zaveži — viknuo je na njega Trig. — Tvoja je sreća što te u poternici traže živog. Zakleo bih se i da znam zašto je to tako.

— Zašto? — upitao je Mark.

— Zato što je Volker član one bande. Ima ih valjda šestorica ili osmorica, ne znam tačno. Već skoro godinu dana haraju ovim krajem. Presreću poštanske kočije i maltretiraju usamljene jahače, uzi majući im konje. Banda maskiranih, tako ih zovu. — Nagnuo se malo nad Markom, pokazujući glavom na Volkera. — Možda on i nije tako pametan da bi prikrrio neke svoje karakteristike. One ride kose baš ne može tako lako da se oslobodi. Morao bi da se ošiša do glave. U svakom slučaju, banda maskiranih je nekuda nestala posle napada na poslednju kočiju, pre mesec dana. Ali, neki putnici su zapamtili baš njegovu njušku.

— Ali, zašto ga žele baš živog? — podsetio je Mark raspričanog Triga, da se vrati na temu.

— Zato što on jedini može da imenuje ostale članove bande.

— Niko od mene neće izvući ni reč — prosiktao je Volker. — Ni-

kada u životu nisam ništa čuo ni o kakvoj maskiranoj bandi.

— Mislim da ćeš reći, kada te vide oni tamo u Našburgu. Jer je onaj momak koga si sredio, ostavio ženu i troje dece.

Dok je pričao Trig nije ni primetio kako mu se Volker opasno približio. Onako ležeći na podu, sav se naglo izvio, podigao obe noge odjednom i užasnom snagom ih sručio starcu u leđa.

Kao izbačen iz katapulte Trig je naleteo na suprotni zid i ostao tamo da leži.

Mark pruži ruku da dohvati revolver, ali bio je van domašaja njegove ruke.

To nije bilo ni potrebno. Jer se kao munja, na Volkerovu glavu sručila pesnica Doka Holideja.

— Ovoga momka ću morati da odvedem šerifu. Sve je smeo da učini, samo ne ovo malopre. Trig je stari pošten traper i nikad ni mrava nije zgazio. Ovakvi lupeži ga neće maltretirati — govorio je Dok hladno, spremajući se za polazak. — Vi ćete ostati ovde, mister, dok se ja ne vratim. Samo recite kojim poslom ste išli u Našburg. Kad već idem, možda mogu da vam ga obavim — govorio je podižući Triga, koji se već oporavio od šoka. — Moraću da pozajmim vašeg konja. Vama ionako nije potreban. Dobićete ga za dva dana.

Jedan sat kasnije, Dok Holidej i Volker bili su na putu.

— Rekao sam ti, samo bez tri-kova, momče — opominjao je Dok

Volкера. Ja ne volim ovakve poslove i nije moj običaj da vodim vezane ljude. Ali, ovo sam obećao onom rančeru. Za to imam i svoje lične razloge. Ne volim kad neko napada mirne starce.

Volkerove ruke su bile vezane napred, ali, Dok je znao da će on pokušati da iskoristi prvu priliku da mu umakne, pa je sve vreme motrio na njega, jašući za njim za dužinu konja.

Negde oko ponoći stigli su na malu čistinu među žbunjem pamuka. Bilo je to idealno mesto za logor.

Volker je skliznuo sa sedla osvrćući se levo i desno.

Dok je mirno skinuo sa sedla dve čuture sa vodom i naslonio ih na obližnje stablo. Zatim je rasedlao konja.

Tog trenutka Volker je smatrao da ima šansu. Holidej je stavljao sedlo na zemlju i bio mu okrenut leđima.

Mada su mu ruke bile vezane, Volker je pokušao da zgrabi jednu čuturu i šutne u grmlje.

Bio je zgranut brzinom kojom mu se zrno Dokovog kolta zabilo kraj same pete. Desilo se to tako munjevito da mu se činilo da je tek nešto kasnije čuo prasak.

Stao je kao ukopan. Ali, vođen instinktom, skočio je prema jednom panju, želeći da ga preskoči. Bio je to uzaludan napor. Sledeći metak, koji je stigao nekako iskosa, odvalio mu je potpeticu.

Više nije imao želju da beži.

— Bilo bi bolje da se vratiš i pojedeš nešto — rekao je Dok

hladno. — Nisam vešt kao dadilja, ali pripremiću nešto. Mislim da ti je jasno da nema smisla to što radiš, mister.

— Idi do đavola!

— To je već učinjeno. Zato sedi. Evo — pružio mu je limenku. — Jedi!

— Još nismo prešli ni pola puta do Našburga — zarežao je Volker. — Pre nego što završim s tobom, požećeš da...

— Ako želiš da jedeš, jedi — prekinuo ga je Dok. — Ali, ako budeš i dalje trabunjao, vezaću ti maramu preko usta i ostaćeš gladan. Meni je sasvim scejedno, Volkere.

— Kako misliš da jedem, kad su mi ruke vezane.

— Za tu priliku odrešiću ih, samo dobićeš ogrlicu — govorio je Dok stavljajući mu laso oko vrata, pomislivši da je dobro što ga je našao na Markovom konju, koga je posudio za Volкера.

Volker je jeo, ali između zaloga su psovke prosto kuljale iz njegovih usta.

Malo dalje od njega, Dok Holidej je mirno jeo ne obraćajući pažnju na njegove psovke. Znao je da će se Volker umoriti.

Posle večere, pošto mu je ponovo vezao ruke i noge opomenuo ga je.

— Slušaj momče, sutra ćemo jahati bar pola dana. Ako imaš makar malo pameti u glavi potrudiceš se da zaspis. Što se mene tiče, ne volim da jašem umoran.

Međutim, Volker je nastavio da psuje.

— U redu, sam si tražio — hladno je rekao Dok. Prišao mu je, skino mu maramu sa vrata i gurnuo mu u usta. — Sada bar neću morati da slušam tvoje cvrkutanje — govorio je vezajući mu zatim svoju maramu preko usta.

Volker je još mogao jedino da mrmlja.

U prvi cik zore, Dok je već bio na nogama. Volker je još uvek se deo naslonjen na drvo, vezan. Glava mu je klonula napred. Očigledno, spavao je. Nije se ni pomerio, dok mu Dok nije prišao sa šoljom tople kafe.

— Popij ovo, Volkere, a zatim polazimo dalje.

Bilo je tačno jedanaest časova, kada je Dok sa Volkerom ušao u glavnu ulicu Našburga.

Radoznali prolaznici su zastajali da ih osmotre. Dok je jahao uspravno sa nemarnim osmehom na licu kao da učestvuje na nekoj pariadi do koje mu baš nije naročito stalo. Gledao je pravo pred sebe, ali, njegove poluzatvorene oči nisu propuštale nijedan pokret na ulici. Konačno, Volker je bio iz ovoga grada. Mogao je imati i prijatelje i to one nezgodne naravi.

Jahao je mirno dalje, razmišljajući kako se za ovih desetak godina, koliko nije navraćao u Našburg, ovaj grad razvio.

Pošli su ka centru grada pored velikog saluna na čijoj firmi je pisalo „Zlatna mamuza“, vlasnik Dž. B. Ferguson.

Na Dokovom licu se pojavio slab osmeh.

Znači, ovo je zlatni rudnik, Staretovog prijatelja pomislio je. Izgleda da je najveći salun u gradu, sigurno stecište kockara iz cele okoline.

Nekoliko trenutaka kasnije, ugledao je zgradu zatvora. Kao i u većini gradova zatvor se nalazio uz šerifovu kancelariju. Prozori zatvora, kao i kancelarije, bili su osigurani gvozdenim rešetkama.

Na verandi, pred kancelarijom, naslonjen na stub, stajao je krupan, smeđokos čovek, sa debelom cigarom u zubima.

I nehotice Dok se nasmešio. Vi deo je dobro kako je šerif utonuo u mir i znao je da bi on, iako je raspisao poternicu, dao sve na svetu, samo da ne mora da vidi ovo što se sada dogodilo.

U tom trenutku šerif ih je primetio i pažljivo se zagledao u njihovom pravcu.

Pre nego što je stigao do kancelarije, Dok je primetio još jednog zvezdonosca, kako ih je on naživao. Bio je to čovek od otprilike trideset godina, žučkaste kovrdžave kose, koji je upravo izlazio iz jednog saluna preko puta ulice.

U pokretima ovog čoveka i uopšte u njegovom držanju jasno su se videle arogancija i naprasitost. Žurno je prešao preko ulice i prišao kancelariji. Očigledno, i on je primetio čudne posetioce.

Dok je lagano prišao verandi vo-deći i Volkerovog konja. Vezao je oba konja za prečku, ne pokazuju-ći da mu se žuri. Klimnuo je gla-vom čuvaru zakona, koji je sad pri lično zabezeknuto posmatrao sce-nu i počeo da odvezuje noge svom zarobljeniku.

— Da, to je on — najzad je pro-govorio stariji čuvar zakona. — Volker, živ i zdrav. Ipak, nije us-peo da pobegne.

Oslobođen veza, Volker je skliz-nuo sa sedla. Trljao je utrnule članke i besno gledao u Doka.

Sa rukom nemarno spuštenom prema dršci od slonovače svog ni-klovanog kolta, u čiju efikasnost nije trebalo sumnjati, Dok mu se obratio.

— Ulazi i ne pokušavaj ništa! Nemam nameru da se jurim s to-bom po gradu.

Mrmljajući nešto sebi u bradu, Volker je pošao na verandu. Nije mu bilo ni na kraj pameti da iza-ziva sudbinu i to još pred svedo-cima.

Nekoliko dugih trenutaka šerif je posmatrao stranca. Zatim, na-cerivši se podrugljivo, obratio se svom pomoćniku, koji je već sti-gao.

— Uvedi Volkera unutra i os-tani kraj njega, sve dok ga Lu ne smesti u ćeliju.

— Hajde Volkere — namrštio se pomoćnik šerifa.

U pratnji pomoćnika Volker je ušao u zgradu. Šerif je lagano po-šao za njima, a Dok ga je pratio, mada ga ovaj nije pozvao.

Šerifova kancelarija je bila pro-strana i urednija od mnogih slič-nih odaja na Zapadu. Sto od hra-stovine bio je prekriven službe-nim hartijama. Na zidovima nije bilo poternica i Dok je pretpo-stavljao da se nalaze u nekoj od fioka ovog velikog stola. Soške sa puškama bile su odlično opremlje-ne.

U drugom kraju odeljenja nala-zili su se ležaj, mali sto i par stolica. Visok standard, konstato-vao je Dok.

Ulaz prema odeljenju sa ćelija-ma bio je zatvoren teškim drve-nim vratima sa dve čvrste gvoz-dene brave.

Zamenik je otvorio vrata i po-zvao.

— Otvori nam Lu.

Dok nije video čoveka koga je pomoćnik pozvao. Znao je da će ovaj da razmakne vrata od šipki i da primi zatvorenika. Njegova pa-žnja je bila usredsređena na še-rifa. Predstavnik zakona je seo za svoj sto, polako zapalio cigaru i začkiljivši očima, zagledao se u Doka.

— Kako se zovete? — upitao je Doka.

— Više bih voleo da ste me po-nudili da sednem. Prilično sam umoran. Inače, zovem se Holidej. Dok Holidej. Vi ste, očigledno, še-rif Vilijams?

— A ko bi drugi mogao da se-di ovde?

— Moglo je doći i do promene od dana kada sam čuo za vas.

Šerif ga je presekao pogledom.

— Ti si, znači, čovek koji je uspeo da ščepa Flojda Volkera?

Bilo je očigledno da šerif nije impresioniran. Čak bi se moglo reći da nije bio prijateljski raspoložen.

— Nisam. Nisam ga ja ščepao.

— Ne razumem?

— Ščepao ga je izvesni Mark Staret, koji sada leži u kolibi traperu Triga, izrešetani Volkerovim mecima. Nadajmo se da će preživeti. Ja sam samo doveo ovog lepota. Mislio sam da ćete se obradovati. Nadam se da ne moram da se izvinjavam zbog toga.

— Nemoj da budeš drzak sa mnom — rekao je Vilijams oštro. Još nisam sreo lovca na ucene od koga mi ne bi bilo muka. Znači, ti si pajtaš tog, izvesnog, Stareta. Kladim se da jedva čekaš da spačliš plen? Je li tako Holideje? E, da znaš, moraćeš malo da pričekas. Kako ti se to sviđa?

VI

Spuštajući se lagano u stolicu preko puta šerifskog stola, Dok Holidej je posmatrao predstavnika zakona sa neskrivenim interesovanjem. Osmeh koji mu se zaiskrio u očima. Sve ovo je počelo da ga stvarno interesuje.

— Nisam te pozvao da sedneš — nabusito mu je rekao šerif. — Muka mi je kad vidim nekog od tvoje sorte.

— Pokušaj sa sodom bikarbonom. Čuo sam da je to odlično.

Kažu, pomaže kad je nekome muka — rekao je Dok, nemarno vadeći duvan kesu i prebirajući poslednje trunke duvana da bi zavio cigaretu.

Vilijamsovo lice je planulo. Bio je crven kao bulka, a Dok je požurio da nastavi.

— Ne pokušavaj da me zaplašiš, šerife. Ja nameravam da podignem tu ucenu, iako nisam lovac na ljudske glave. To što sam umešan u ovu stvar, puka je slučajnost. Naletio sam na pucnjavu i prekinuo je. Inače bi ti jurio Volkera još za jedno ubistvo. Nisam imao pojma ko je on. Shvatio sam samo da je hteo da otme konja Marku Staretu o kome sam ti govorio. U stvari, Mark ga je tako reći uhvatio. Njemu pripada nagrada.

— I gde se to dogodilo?

— Pored jedne traperske kolibe, istočno odavde. Traper se zove Trig. Sigurno ga i ti znaš.

— Aha — klimnuo je glavom Vilijams. — Poznajem ga.

Onda se nagnuo napred prema Doku. Zažmirio na jedno oko i, ne vadeći cigaru iz zuba, upitao ga:

— Ti hoćeš da kažeš da ga je taj Mark uhvatio, iako je Volkerov pištolj već bio uperen u njega?

— On ga je ranio. Bio je brži, iako je Volker zaista imao pištolj. Doduše, tada sam naišao i ja. Na moju sreću, Volkeru nije bio dovoljno precizan.

— Da li je Volkeru potreban lekar?

— Mislim da nije. Nije ozbiljno pogođen. Trig i ja smo ga pretili. Ne verujem da će doći do infekcije.

— Znači, ti nisi bio u lovu na njega — zamišljeno je ponovio šerif, a Dok nije mogao da se otme utisku da, u stvari, želi, da ga izvede iz takta.

Nasmešio se u sebi. To zadovoljstvo ti neću prirediti, pomislio je.

— Nisam! A nije ni Mark Staret. On je miran stočar. Ima mali ranč u pokrajini Džoplin Kaunti. Pošao je ovamo zbog nekog posla.

— Aha! Možda znaš i kakav je to posao?

— Želeo je da posudi novac od nekog prijatelja. Znači, potrebna mu je gotovina. I zato ću ja podići ono što sleduje onome ko u šerifovu kancelariju dovede učenjenog bandita.

— De, de... — odjednom je promenio ton Vilijams. — Ako treba, spreman sam i da se izvinim.

— Sačuvajte izvinjenje. Zadovoljiću se sa pet stotina, koje ću predati Staretu. Poslaću vam priznaticu.

— Pa da, izvodi tu kerefeke, a jedva čeka lovu.

Ta primedba je došla od šerifovog pomoćnika, koji je upravo ušao u kancelariju. Zastao je na otvorenim vratima koja su vodila prema ćelijama, zakačivši palčeve za opasač. Na licu mu je bila ružna grimasa, dok je netremice posmatrao Doka.

— Polako, File — namrštio se na njega šerif.

— Nikako ne mogu da svarim takve tipove — gundao je Fil. — To su mi neki heroji. Bave se lovom na ljude radi novca.

— Kolika je kazna ako izbijem zube pomoćniku šerifa? — upitao je Dok Vilijamsa.

— Dobili biste trideset dana zatvora — odvratio je Vilijams poslovno. — Ne bih pokušao, da sam na vašem mestu.

Onda se okrenuo svom pomoćniku.

— Njegovo ime je Holidej. Dok Holidej. A Volkera je uhvatio izvesni Mark Stauet, koji je rančer. Sve se dogodilo slučajno. Za Stareta je to bila sreća, za Volkera nesreća. Holideje, ovo je moj zamjenik Fil Turnbull.

U tom trenutku, iz hodnika u kojem su se nalazile ćelije, pojavio se jedan stariji čovek.

Prošao je pored Fila i nasmešio se Doku Holideju. Malo je zastao, pogledao ga svojim staračkim očima, zaklimao glavom i produžio.

Dok mu je uzvratilo osmeh.

— Lu! — oslovio ga je iznenađeno. — Lu Kres!

— Do đavola! — uzviknuo je čuvar zatvora. — Posle toliko godina?

— Zar... — počeo je Dok, ali ga je prekinuo težak napad kašlja.

— Znači, još uvek vas muči? — prišao mu je Lu.

Nekada davno, kada je Dok Holidej još radio kao zubar u Virdžiniji, Lu mu je bio pomoćnik. Ne-

ka vrsta momka za sve. Kasnije ih je rat rastavio. Svaki je otišao svojim putem. Ali, ako je postojao na svetu čovek koga je Dok voleo i poštovao, to je bio Lu.

Lu je bio dosta stariji od Doka. I sad, dok ga je gledao, Holidej je postao svestan godina koje su prošle. Lu je vidno ostario. Imao je još vrlo malo kose, a i stas mu se pogurio.

Dok mu je stiskao ruku, Holidej se setio tih dalekih godina. Davno nije mislio na ono prohujalo vreme. Šta se sve od tog vremena dogodilo. Kakva iskušenja! Pakao!

Lu se široko nasmešio, dok ga je pozdravljao.

— Niste se mnogo promenili, gospodine doktore — rekao je Lu.

— Do đavola, nemoj me tako zvati. Nego, nisam te više nikad video. Kako si preturio rat preko glave?

— Pa dobro, sem što me ovo podseća na njega — pljesnuo se po ukrućenoj nozi, koju je vidljivo vukao — Više ne mogu ni u sedlo da sednem.

— Ti si uvek bio koristan Lu. Kladam se da si i sada u stanju da učiniš mnoge stvari — govorio je Dok Holidej s izvesnom notom nežnosti u glasu. Teško da je ko pre toga mogao da zamisli da može da se takvo osećanje krije u ovom hladnokrvnom kockaru ironičnog pogleda.

— Idem da pretresem Volkera — prekinuo je njihov razgovor Turnbull.

— Nema potrebe za to gospodine, Turnbule — rekao je Lu Krek. — Ja sam ga pretresao i za ključao vrata njegove ćelije.

— Ipak. Taj Volker je pun tri kova — izjavio je Turnbull. Zatim se okrenuo i ušao u odeljenje sa ćelijama.

Šerif je duboko udahnuo dim svoje cigare i primetio:

— Znači, vas dvojica se poznajete?

— Odavno, šerife — klimnuo je glavom Lu. — Gospodin Holidej je bio moj šef.

— Do đavola, Lu, ne zovi me gospodinom. Kada ćeš već jednom da se navikneš da me zoveš po imenu?

— Znači, vi ste uhvatili Volкера? — nasmešio se Lu.

— Nisam. Uradio je to izvesni Staret. Mark Staret.

— Mark Staret? Tako mi boga, to je moj narednik iz rata — sav je zablistao Lu. — Odakle ga poznajete.

Dok mu je ukratko ispričao.

— Kladam se da znam kod koga je želeo da dođe. Sigurno je hteo da poseti Džerija Fergusona.

— Tako je — klimnuo je glavom Dok.

— Džeriju dobro ide posao — malo se nacerio Lu. — On je postao pravi džentlmen, i to vrlo bogat. Zna li da mi je on našao posao ovde? I on je bio sa nama u vojsci. Mark mu je spasao život. A on je eto, pomogao meni. Pokazao se kao pravi prijatelj. Ni je zaboravio svog starog sabor-

ca. Bože moj, sigurno će mu biti drago da čuje nešto o Marku.

— Otići ću do njega, čim sređim nešto sa tvojim šefom.

— Mislite na pet stotina dolara?

— Baš na to.

— Rekao sam da ćete morati da pričekate, Holideje — namrštitio se Vilijams. — I, to sam mislio ozbiljno. Ne mislite, valjda, da možete učenjenog čoveka dovesti u bilo koji zatvor i odande uzeti pet stotina zelembača. Ja taj novac ne držim u džepu.

— Pa... — nasmešio se Holidej.

— Ucenu mora da isplati oblast, koja je raspisala poternicu — počeo je lagano da objašnjava Vilijams, zauzevši zvaničnu pozu.

Dok Holidej je bio umoran, ali je pustio šerifa da i živi svoju važnost. A on je nastavio.

— Tačno je da je poternica štampana u Našburgu, ali ucenu je raspisala vlast oblasti Haket.

Sporo je otvarao fioku svoga stola i odatle izvukao štampani formular.

— Sve mora da bude po propisu, Holideje. Postoje određena pravila. Moraćete da potpišete ovu izjavu o hvatanju Volkera. Mene se ne tiče ko ga je stvarno uhvatio. Vi ste mi ga doveli i sa vama razgovaram.

— U redu!

— Posle toga ćemo telegrafisati u oblasnu kancelariju Haketa. Onda nam ostaje samo da čeka-

mo da oni jave banci u Našburgu, da može da se izvrši isplata.

— Koliko će to trajati?

— Četrdeset osam časova — rekao je Vilijams. — Ako imate sreće, može da bude i ranije. To je sve što ja mogu da uradim.

Vilijams je uzeo pero sa stola i zajedno sa formularom pružio ga Holideju.

— Tu treba da potpišete.

Holidej se osmehnuo i uzeo pero. Lagano je stavio svoj potpis na mesto, koje mu je pokazao Vilijams.

Za to vreme Vilijams je zavalio u svojoj stolici. Očigledno, ovakvih trenutaka nije bilo mnogo u njegovoj kancelariji i sada je želeo da malo uživa u ovom važnom trenutku.

Dok je ustao i vratio hartiju Vilijamsu. Bilo je jasno da mu se više ne sedi ovde.

— Gde da vas potražim, kad novac bude trebao da vam se isplati? — pitao je šerif.

— Obavestiću vas — odgovorio je Dok. — U međuvremenu, gde su kancelarije Vester Uniona?

— Dole, niz ulicu. Nećete promašiti.

Lu je čvrsto stisnuo Holidejevu ruku.

— Zaista mi je drago što smo se sreli.

— I meni, takođe, Lu. Videćemo se još, pre nego što odem.

VII

Kada je obavio posao, krenuo je ka velikom salunu na kome se ko čoperila firma „Zlatna mamuza”.

Potapšao je konja po vratu i pre bacio uzde preko prečke za vezivanje.

Zastao je malo ispred saluna po smatrajući njegove zidove izlep-ljene nevešt看 plakati. Domini rao je onaj, koji je pozivao na koc ku.

Veliki kockar Dok Holidej je ose tio kako su ga bukvalno zasvr-beli dlanovi. Već odavno nije igrao. Moglo bi se reći da se i uže leo da oseti miris starih karata i da promeša špil.

A i novca mu je već bilo ponestalo.

Sve to skupa učinilo je da se malo osmehnuo. Onda je navukao masku na svoje neprozirno lice i zakoračio na stepenice nemarno, kako je to obično činio.

Instinktivno je prebrojao stepenice. Bilo ih je pet. Iz iskustva je znao da je i taj podatak prilično važan.

Gurnuo je dvokrilna pokretna vrata i zakoraćao unutra.

U ovo vreme salun je bio prilično pun.

Vešt看 okom Dok je obuhvatio situaciju.

Kao i obično, bar se pružao duž zida, nasuprot vratima. Bilo je tu nekoliko muškaraca, verovatno meštana, koji su ovamo dolazili re

dovno, na svoje popodnevno piće.

Ali, većina gostiju bila je okupljena oko stolova za kocku.

Odmah je shvatio. Poker, rulet, a u uglu blekdžek.

Primetio je da je za stolom za kojim se igrao faro, delitelj bila žena. Bila je mlada i veoma lepa. Kosa joj je bila crvena kao plamen.

Nije mu promaklo da je devojka koristila puder i ruž, ali veoma diskretno. Verovatno je i pored svoje mladosti imala razloga da sakriva tragove života u ovoj jazbini.

Mada je salun izgledao uglačan, on je dobro poznavao ovakva mesta i znao je šta se krije ispod tog sjaja.

Lepo zaobljena ramena devojke bila su opaljena suncem. Odavno nije video ovako lepu ženu.

U tom trenutku je ugledao Džimija Fergusona. Stajao je pored bara, držeći u ruci čašu u kojoj se zlatastim sjajem presijavao burbon, dok mu se u uglu usana nalazila havana cigara.

Svojom pojavom jasno je pokazivao da je on vlasnik saluna i to veoma uspešan.

Sve u svemu uspevao je da odmah pokaže ko je. Čak bi se moglo reći da je delovao dosta prijatno. Mora da se dopadao ženama.

Jedino, je možda, na njegovoj smeđoj kosi bilo malo previše briljantina. Sva se presijavala.

Bio je vitak, snažne građe, širokih ramena.

Njegovo odelo mora da je vrlo skupo, pomislio je Dok, mada nije baš bilo po poslednjim zakonima elegancije. Bilo je od finog štofa, sa belom košuljom, i kravatom. Na nogama je imao čizme od skupocene kože.

Dok je prišao šanku i oslovio vlasnika saluna.

— Ako se ne varam, vi ste Džeri Ferguson — rekao je učtivo.

— Da. S kim imam čast, mister?

— Nosim vam pozdrave od jednog vašeg prijatelja. Zove se Mark Staret.

— Mark! Do đavola, odakle je on iskrsnuo? — iskreno se obrađovao. — Zar on nije na svojoj farmi, tamo negde bogu iza leđa?

— Jeste, ali sad leži u jednoj traperskoj kolibi i čeka da obavi jedan posao za njega.

— Znači, on je pošao u Našburg? Šta je do đavola tražio u ovom kraju? Ali, nema veze. Razgovaraćemo o tome kasnije. Sada treba da proslavimo tu vest.

Klimnuo je glavom proćelavom barmenu.

— Dik, natoči jedno piće. „Prijatelj moga prijatelja...” — kažu da su tako govorili neki stari narodi.

— Kažu — nasmešio se Dok.

— Dobrodošli u Našburg — nasmešio se barmen.

— To je prijatelj Marka Stareta — Džeri je sada podigao glas dok je govorio. — A Mark Staret mi je, pre jedanaset godina, spa-

sao život... Neka sam proklet, ako nije bilo tako...

— Drago mi je što to čujem. — rekao je Dok, razmišljajući kako da se oslobodi ove uzbuđene ljudine i potraži mesto za nekim stolom.

— I, kako je stari Mark? — nije ga puštao Džeri, a Dokovom oštrom oku nije promakao grčeviti osmeh, koji je za tren prešao njegovim licem. — Znaš Dik, on je bio u stanju da beži milje i milje, samo da bi izbegao zahvaljivanja. Šta ćete vi da popijete, mister? Naravno, na račun kuće.

— Hvala, ali nikada ne pijem na prazan stomak.

— Gladni ste? — začudio se Džeri pomalo naglašeno, što je delovalo vrlo izveštačeno. — Mora da je proteklo dosta vremena od kako ste poslednji put jeli?

— Da nisam morao da se zadržavam, ne bi bilo problema. Ali, kada sam sreo momka po imenu Volker... — Dok je zastao da bi video utisak svojih reči.

On je dobro poznao gradove Zapada. Znao je da nema čoveka u ovom salunu koji već ne zna sve što se dogodilo, pa mu je malo čudno bilo, što već nije čuo neko pitanje ili primedbu u vezi s tim.

— Doveo sam ga ovamo, u zatvor — rekao je posle male pauze. — Međutim, on je na putu jeo kao dva gladna konja.

— Aha — rekao je Džeri, a mali trzaj mu pokvari osmeh. — Čuo sam nešto o tome.

— Čuli ste o tome — kao, iznenadio se Dok. — Kako je to moguće? Predao sam ga šerifu malo pre.

— Vesti brzo putuju Našburgom — slegao je ramenima Džeri. — Osim toga, Dik i Leroj su gledali kroz prozor, dok ste vodili Volkera.

Zatim se okrenuo prema barmenu.

— On je gladan, Dik. Oduzmi nešto tamo na onaj sto u uglu. I ne zaboravi pivo.

— Odmah — odvrati barmen.

— Leroj, Kanzase, Kasel — po zvao je Džeri trojicu svojih ljudi, koji su vodili igru za kockarskim stolovima. — Prekinite parti je i dođite ovamo.

Naglašeno prijateljski, uhvatio je za ruku Doka i poveo ga prema stolu u uglu.

Visoki krupije pored stola za rulet, prekinuo je igru i pošao prema njima.

To isto je uradio i krupni, snažni kontrolor pored stola na kome su se bacale kocke.

Pošao je prema njihovom stolu, zvaćući u uglu usana debelu crnu cigaru.

Od stola je, takođe, ustala i lepa kockarka. Ona je do tog trenutka vodila faro.

Džeri ih je predstavljao jedno po jedno, kako su stizali.

Visoki čovek je bio Leroj Harknes. Govorio je dubokim, nazalnim glasom.

— Znači, vi ste prijatelj čoveka, koji je spasao Džerijevu kožu —

pokazao je požutele zube, dok se osmehivao. — Zaista mi je drago gospodine...

— Holidej — rekao je Džeri.

— Gospodine Holideje!

Krupni snažni čovek, koji je žvao cigaru prišao je i pružio ruku.

— Mister Holidej upoznajte se sa Edijem Bernsom. Mi ga zovemo Kanzas Edi.

— Drago mi je — promumlao je Kanzas Edi.

— I meni, takođe — rekao je Dok. Onda se odmakao malo u stranu i džentlmenски skinuo šešir, jer im je sada prilazila i žena.

Njen osmeh je bio topao, a glas pomalo grlen. Međutim, bio je ozbiljan kada je progovorila, gledajući ga pravo u oči.

— Drago mi je što sam vas upoznala. Žao mi je samo što nisam imala prilika da se lično zahvalim čoveku, koji je spasao život Džeriju.

— U slučaju da još niste pogodili, mister — Džeri je nervozno namignuo Doku, uz širok osmeh — Kas i ja imamo određene planove. Mada, još ne znam kada... Prvo moram da skupim hrabrosti, da je i zvanično zaprosim.

Žena se ozbiljno obratila Doku.

— Ne verujte mu. Jedino što je potrebno to je da odredi dan.

— Nego, mister Holideje — okrenuo se Džeri ponovo Doku. — Kako su ostali? Mislím, jeste li čuli nešto o Markovoj porodici.

Bilo je očigledno da je time želeo da pređe na drugi teren.

— To ne bih mogao da kažem. Čini mi se da je vaš prijatelj jednom pomenuo ženu...

— Hej, Dik! Donesi već jednom tu hranu! Ali, za mog novog prijatelja neka bude sve najbolje.

Doka je stvar počela da zanima. Znao je dobro da ovo nije samo čovekoljublje, ali ga je zanimalo šta se krije iza svega toga.

Ali, sada ga je više privlačio onaj sto sa pokerom. Nije imao želju da razglaba sa Džerijem, iako je imao utisak da u salunu svi prisutni napeto slušaju svaku Džerijevu reč, iz malo prenaplašene priče:

— Brajs Krosing... pakao — Džeri se sav zaneo u priču. — Nikada niste videli nešto nalik na to. Južnjaci su nas već skoro sasvim potukli.

Nastavio je tek kada se uverio da je u salunu potpuno mirno i da ga svi pažljivo slušaju.

— Kada smo počeli da se povlačimo, ubili su konja poda mnom. Pao sam na leđa koliko sam dug. Nekoliko prokletih Južnjaka se ustremilo na mene. Pri lazili su mi sa naperenim bajonetima. Ali, tada... kao da je iz zemlje izinkao, šta mislite ko? Niko drugi već moj narednik Staret. Vi sad mislite da ih je on sve pobio? Ne, nije bilo tako. I on je bio bez municije kao i ja. On je u tom trenutku...

Doku je već bilo dosta, ali bilo mu je jasno da mora saslušati pri-

ču do kraja, ako ne želi gužvu. A on je nije želeo. Đavolski mu se žurilo da sedne za sto i uzme karate u ruke.

A Džeri je nastavio, sada već sav zaneat u priču.

— Pre nego što sam i uspeo da shvatim šta se dogodilo, Mark je zgrabio moju sablju i postavio se između mene i uperenih bajoneta. Razmislite malo o tome! Jedna sablja protiv tri bajoneta. Međutim, on ih je zbrisao. Dobio je jedan bajonet u rame, ali...

U tom je bio prekinut što je Doku bilo veoma drago.

U salun je ušao zamenik šerifa Turnbull, prišao im, klimnuvši glavom Harknesu i Bernsu u znak pozdrava.

— Zdravo Fergusone — rekao je. — Nameravate li da sedite ovde ceo dan? Ja sam sada slobodan i... osećam da ću imati sreće. Šta mislite o jednoj maloj, intimnoj partiji pokera u onoj sobi pozadi? Jeste li za to?

— Ja sam tu, zameniče. — Džeri je ustao i lupio Doka po rameu. — Žao mi je momče, ovo je posao. Izgleda da u ovom gradu još ima optimista, koji misle da mogu da me pobede u pokeru.

Okrenuo se zatim prema gostima.

— Da li još neko oseća da će imati sreće?

Podigoše se još dva momka. Ali, ustade i Dok. On je samo čekao taj trenutak.

— Ako nemate ništa protiv? Džeri kresnu okom.

— Naravno da nemamo. Naprotiv, sa zadovoljstvom...

— Samo, prethodno sam mislio da potražim neko prenoćište — bacio je udicu Dok.

— O tome ne brinite. Bićete moj gost.

VIII

Koliko je vremena prošlo dok su izašli iz sobe, nako nije znao. Tek, svi su bili bleđi i namrgode-ni. Samo se na licu Doka Holideja nije moglo pročitati ništa značajno.

Zastali su svi kraj šanka da popiju po jedno piće, a Džeri je očima potražio Kas.

Ona kao da je pratila svaki njegov mig, odnekud se stvorila kraj njih.

— Pobrini se za našeg prijatelja, Kas — rekao je Džeri kiselo, pre nego što je krenuo uz stepenice. — Videćemo se sutra, mister Holideje.

Zastao je na polovini stepeništa, kao da se setio nečega, okrenuo se i, trudeći se da deluje prijateljski, još jednom mu poželeo laku noć.

— Vaš prijatelj baš nije raspoložen — rekao je Dok devojci.

— To će ga brzo proći. U svakom slučaju, on je iskren čovek. gospodine Holideje...

— Zovite me Dok.

— U redu. Ja sam Kas. Konačno, vi ste prijatelj.

Za to vreme Dok je pojeo go-

tovo sve sendviče sa tanjira, koji je stajao na šanku.

— Još piva? — zapitala je ona.

— Hvala, ovo će biti dosta.

— Samo jedite — nudila ga je ona. — Znam kako čovek može da ogladni, posle tolikog jahanja.

Najzad je Dok pojeo i poslednji sendvič i spustio se u stolicu za obližnjim stolom zadovoljno posmatrajući sve oko sebe, kao da je želeo da zapamti svaki kutak ovog saluna. Kas je sela preko puta njega.

Međutim, licem mu je prešlo razočaranje, kada je pogledao u svoju praznu kutiju za cigare.

Već u sledećem trenutku, prišao mu je barmen i pružio mu skupu havanu cigaru.

Dok je zadovoljno povukao dim, dunuo ga i zahvalio se.

Za to vreme, Kas ga je netremice posmatrala. Bilo je nešto na ovom elegantnom i lepom čoveku što ona nije mogla da uhvati, ali što je prikovalo za mesto i nije joj dozvoljavalo da se pokrene.

Dok nije želeo gužvu i pravio se da ne primećuje njeno uzbuđenje.

— Znači, vi poznajete Marka. Mnogo sam slušala o njemu — počela je. Očigledno, bilo joj je neprijatno da tako ćuti i gleda u čoveka. — Kažu da ima farmu. Mora da mu je tamo lepo.

— Nadam se da ćete i vi i Džeri imati lep život ovde — vratio je Dok u kolotečinu.

— Da li možete da zamislite Džerija kao mirnog čoveka? Ja ne

moгу. Dobro ga poznajem — nasmešila se Kas.

— Hoćete da kažete, da vam se ne dopada ovde? Meni se čini da ste vi najpopularnija žena u gradu.

Kas je napravila grimasu i uzdahnula.

— Meni se ne dopada gradski život. Ja bih mnogo više želela da živim onako kako živi Mark Staret i njegova porodica. Da budemo samo Džeri i ja i... Kad bi mi neko pružio priliku da vodim računa o njemu — odjednom je rekla — prihvatila bih je oberučke.

S iznenadnom strašću zgrčila je prste, kao da hvata nešto.

— Zgrabila bih tu priliku... Evo, ovako. I nikada je ne bih ispustila.

Dok je osetio klizav teren, pa je, praveći se da je nije razumeo, požurio da kaže.

— Mislim da je Džeri srećan čovek. Imati ovakvu devojkę, to je zaista velika čast i sreća.

— Hvala vam na komplimentu — odjednom se smirila Kas, shvativši i sama da je rekla više, nego što je želela.

— Čini mi se da ćete biti srećni sa Džerijem.

Kas je naglo promenila temu.

— Pošto ja treba da brinem o vama — rekla je — mislim da bi sada bilo bolje da vas odvedem u hotel. Izgledate mi tako umorni...

— Prvo mi treba jedno dobro kupanje — rekao je Dok sasvim

ozbiljno. I njemu je već bilo dosta ove jalove priče.

— Sačekajte — rekla je dok uzmem svoj ogrtač.

Ogrtač je bio od istog materijala kao i njena haljina. Prebacila ga je preko ramena i zajedno su pošli prema izlazu.

Kada su izašli na suncem obasjanu ulicu, ona je glavom pokazala prema konju vezanom za prečku.

— Vaš? — upitala je.

— Moj. A ono je Markov. Pozajmio sam ga za Volkera. Sve nas muči isti problem. Potreban nam je odmor.

— Izgledaju mi dobre životinje. I Džeri voli dobre konje.

Malo je nedostajalo da Dok ponovo napravi kompliment i da joj kaže da, očigledno, voli i lepe devojkę. Ali se uzdržao. Osećao je nešto u atmosferi što ga je opominjalo na oprez.

— Kuda se ide prema hotelu? — pitao je, kada je odrešio uzde.

— Donde imamo samo pola bloka. Proći ćemo i pored gradske štale. To je Parkinsonov koral. Oni će se dobro brinuti o vašim konjima.

Čovek koji je stajao pred štalom, skinuo je šešir i naklonio se devojkę. Uostalom, svi ljudi pored kojih su prolazili, pozdravljali su je sa naglašenim poštovanjem, a ona im je odvrćala lakim naklonom glave.

Dok je i nehotice posmatrao. Hod joj je bio kao u princeze.

— Nahranićemo ih i pustiti da da se odmore — žurno je govorio

čovjek koji je radio u štali. — Ništa ne brinite, gospođice Kas. Biće sve što kažete. Svaki prijatelj gospodina Fergusona...

— Hvala vam — prekinula ga je Kas.

Pošli su zatim prema hotelu. Dok je nosio svoju torbu i išao po red Kas, ne pokazujući da ga ovo mesto zanima.

I stvarno, u ovom trenutku, zanimali su ga samo kada tople vode i dobar, udoban krevet.

— Ovo je Džerijev prijatelj. Daj te mu vašu najbolju sobu — rekla je Kas čovjeku na recepciji hotela. — Osim toga, gospodin Holidej bi želeo da se okupa.

— A zatim — umešao se Dok — nameravam da spavam i to ozbiljno.

— Uredićemo da vas niko ne uz nemirava — rekao je portir uslužno.

Uzeo ključ sa table i stavio ga na pult. Zatim je izašao iz svoje lože.

— Ovuda, gospodine Holideje.

Kas je pružila Doku ruku, nasmešila se i rekla:

— Ako vam bilo šta bude potrebno... dovoljno je samo da pomenete Džerijevo ime.

— Ako mi bilo šta bude potrebno — nasmešio se Dok i odmahnuo glavom. — Pomalo je smešno kako se ovde rešavaju svi problemi. Nego, Džeri i ne zna da je njegov prijatelj pošao ovamo, da od nje ga pozajmi novac.

Devojka se namrštila.

— Koliko ja znam Džerija, ne

bi morao da traži dva puta. Ali, šta je smešno u tome.

— Pa, eto — pogledao je ispod oka — Mark je polazeći ovamo uhvatio onog momka Volkera i zaradio pet stotina dolara. Tako je i Džeri imao sreće. Šerif kaže da će taj novac isplatiti za četrdeset osam sati. Što se mene tiče, neće mi biti teško da čekam toliko a u povratku ću da ga odnesem Marku. Tako sam obećao njemu i jednom svom prijatelju. Moram da ih vidim.

Govorio je to mirno, ne ispuštajući iz očiju devojku. Međutim, ona nije pokazala da je cela stvar naročito zanima.

— Pa, želim vam da se dobro odmorite. Reći ću Džeriju da ste zasada zbrinuti. Do viđenja, mister Holideje. Htela sam reći, Dok.

— Do viđenja — nasmešio se Dok. — I hvala vam na svemu.

Pošao je za portirom uz stepenice do prijatne, lepo nameštene sobe.

Pogled mu je prvo pao na krevet, koji je izgledao veoma udobno, a dušeci kao da su mamili na odmor.

Potpuno mahinalno Dok je otkopčao opasač i bacio ga na krevet. Onda je odjednom prišao i, ista tako, mahinalno proverio doboše svojih koltova. Tek tada je prišao kadi u uglu sobe.

Za nepunih dvadeset minuta, okupao se i obrijao. Onda je požurio u krevet. Tek kada je, legao, osetio je umor. Lagano je za tvorio oči. Nije mu smetalo što

su sunčevi zraci dopirali kroz otvoren prozor.

IX

Sunce je odavno bilo zašlo kada se probudio. Lampa pored nje govog kreveta bila je upaljena.

Dok se uspravio u krevetu. Tog trenutka već je bio sasvim budan. Više je osetio, nego što je shvatio da nije sam. Ipak, nije se uplašio. Njegova desna ruka bila je već na koltu, a znao je da neće promašiti.

Na vratima je stajao Džeri s os mehom na licu i Dok odahnu.

Za Džerijem je u sobu ušla ku varica noseći pokriven poslužavnik u rukama.

— Stavi to vde, zlato — rekao je Džeri.

Ona je spustila poslužavnik na stočić, a Džeri joj je tutnuo u nedra novčanicu od deset dolara.

— To ti je za trud, srce.

Kuvarica se zakikotala i požurila da izađe iz sobe. Dok je ustao i počeo da se oblači.

— Pogledaj ovamo, amigo — rekao je Džeri i podigao salvetu sa poslužavnika. — Biftek. Dovoljan za dvojicu. Mislím da će ti prijati.

Dok nije čekao da ga dvaput pozove. Seo je za sto. Biftek je zaista bio izvrstan, kao i vino, koje su popili uz izvanredne havane cigare.

— Ko bi rekao da je moj prijatelj Mark postao lovac na uce-

ne — počeo je Džeri. — Zamislíte da ste baš on i vi naleteli na Flojda Volkera. A za njim se uputilo toliko tragača. Žao mi je amigo, što nećete duže biti ovde. Voleo bih da upoznam čoveka, koji je uspeo da dovde dovuče jednog Volkera.

— Pa, za ovo vreme koliko će biti ovde, imaćete prilike — ironično se nasmešio Dok. — Ko zna koliko ću morati da čekam na tu ucenu.

Pogledao ga je osetivši da mu Džeri nešto sprema.

— Ne — rekao je Džeri brzo. — Nećete morati da čekate. Moći ćete još večeras da napustíte Našburg... a ja sam siguran da ćete to i uraditi.

X

Kroz otvoren prozor do Doka su dopirali zvuci sa ulice. Žagor lju di mešao se sa rzanjem konja, lupanjem kopita o tvrdo tle i škriptom kola.

Dok je znao da su saluni Našburga spremni da dočekaju svoje goste.

Našburg se nalazio na putu kojim su goniči goveda terali svoja stada za Zapad i svi su oni jedva čekali da se dokopaju nekog saluna. Tu će ostaviti svoju mukotrpno stečenu zaradu za koju su često radili i po dva, pa i tri meseca. Potrošiće je za jedno veče.

Džeri se međutim, nije žurio da pođe i Dok je zaključio da on, si-

gurno, ima puno poverenje u svoje osoblje, čim im dopušta da vode sve poslove bez njegovog nadzora.

Ne menjajući izraz lica, Džeri je nastavio.

— Kas mi je ispričala zašto se Mark uputio ovamo.

— Kaže da mu je bilo potrebno četiri stotine osamdeset dolara. — bacio je udicu Dok.

— To je stinica. Mogao je za tu malenkost da dođe i ranije.

— To više nije potrebno, jer je uhvatio Volkera — vratio ga je na pravi kolosek Dok.

— Mda... Ali, ko zna kako je sada mome prijatelju. Možda bi mu trebalo odvesti lekara... Možda bi bilo dobro da odmah krenete, ako ste mu to već obećali. Možda bismo mogli nekako da rešimo stvar.

U prvom trenutku Dok je pomislio da li da se više zainteresuje za ovog momka, ali, onda je odustao. Konačno, ceo Zapad je pun ovakvih hijena i nije imalo smisla upadati opet u neku gužvu. Za to je odgovorio:

— Nisam mislio da bi to nešto promenilo na stvari.

— Ali, šta biste uradili, kada biste odmah dobili taj novac?

— Osedlao bih konja i krenuo.

— Tako sam i mislio — zakikotao je Džeri. — Pa, onda evo.

Izvukao je iz džepa veliki, debeo koverat i stavio ga na sto.

— Tako... sve je tu, amigo.

— Pet stotina dolara, ako se ne varam? — nasmešio se Dok.

— Tačno u cent.

— Zaista velikodušno. Naravno, ne pada mi na pamet da postavim neko pitanje.

— I ne morate. Jednostavno, želim da vam uštedim vreme, mister — nacerio se Džeri.

— Jeste li uvek spremni da priređujete ovakva iznenađenja?

— Kada su u pitanju prijatelji — cerio se Džeri. — Jedino što bih vas zamolio to je, da navratite do šerifa i potpišete nalog, da novac od ucene isplate meni. To je priлично jednostavno, zar ne, mister.

— Zaista jednostavno — odvratio Dok.

— Pa? — upitao je Džeri nesrpljivo. — Šta ste odlučili?

— Ja, stvarno cenim vašu ponudu i bilo mi bi drago da odmah krenem.

— A šta vas onda zadržava? — zapitao je Džeri i ustao. Bilo je jasno da ne želi više da razgovara.

Tek na vratima je zastao i okrenuo se.

— Baš mi je mило što smo se upoznali, mister. Zaista mi je žao što ova poseta nije mogla da traje duže. Sada moram da se vratim u salun. Posao... znate. Biće vam svakako potrebna i hrana za put. Svratite do Gasa Morisa u „Emporiumu”. On će se pobrinuti za sve. Nego, zar ne želite da otvori te onaj koverat? — nije izdržao da ne zapita. — Da se uverite, da li je sve u redu.

— Imam razloga da verujem da je sve u redu — dvosmisleno je

rekao Dok. Sad je već znao da Džeri više ne želi da ga vidi.

Džeri se nasmešio i namignuo. Zatim je podigao ruku u znak pozdrava i otišao.

Za nepunih desetak minuta, Dok je spakovao svoje stvari, pripasao opasač sa revolverima i izašao u hol.

Klimnuo je glavom portiru, koji je dremao u svojoj loži, a zatim je izašao na, suncem obasjanu, ulicu Našburga.

Dok je čekao da mu štalski momak osedla konja setio se Džerijevih reči o hrani za put.

Iako nije primao posetioce „Emporiumova” vrata su bila otvorena.

Dok je ušao i predstavio se vlasniku trgovine. Tada se još jednom uverio šta u ovom gradu znači izgovoriti Džerijevo ime.

Kao da je bio na federima vlasnik radnje je skočio. Lično se pobrinuo da se pripremi hrana i sve ostalo što je bilo potrebno za put.

— Želite li još nešto? — upitao je zatim Doka.

— Ako može, nekoliko cigara!

— Sve što kažete, prijatelju.

Uzeo je sa rafa dva paketa najfinijih cigara i pružio ih Holideju.

Dok nije poverovao šta mu je sve spremio. Video je nešto dok je Moris skidao sa polica. Znao je da ima nekoliko konzervi pasulja, priličan komad slanine, sušenih bresaka, dvopek, šećer i kafu.

— Sve je ovo na račun kuće, gospodine — rekao je Moris.

— Ali, ja bih mogao to da platim.

— Ni u kom slučaju, mister. Vi ste prijatelj Džerija Fergusona, a on je nekrunisani kralj Našburga.

Onda, kao da je rekao previše, brzo se popravio.

— Ima zaista zlatno srce, taj vaš prijatelj — rekao je trudeći se da deluje ozbiljno, ali, to nije bilo naročito ubedljivo. Iskusnom uhu Doka Holideja ništa nije moglo da promakne.

— Ne sumnjam u to.

— Da, da, to je istina. On, stvarno, ima zlatno srce — sada je govorio Moris. — Zna li šta je učinio za mene pre nepunih šest meseci? Ja ću vam reći, jer ste njegov prijatelj, ali molim vas da ne pričate dalje, mister. Inače, ako moja žena bude doznala, bolje da se selim.

Dok je imao čelične živce, ali ova priča je već počela da ga nervira. Ipak, to ničim nije pokazao, a čovek je nastavio, kao da je jedva čekao da ima publiku.

— Jedne večeri sam se malo napio. Igrao sam na ruletu u Džerijevom salunu. Tek kad sam završio igru, shvatio sam da sam izgubio šest stotina dolara. Nisam smeo ni da pomislim da idem kući, a kamo li da se odlučim, da kažem ženi.

— Znači, Džeri je sačuvao vašu tajnu — podsmehnuo se Dok.

— Vraga! Nije stvar u tome. Vratio mi je sve do centa. Jednostavno je pokupio sav novac, koji sam

izgubio i stavio mi ga u džep. Tada mi je rekao: „Nemoj da mi zahvaljuješ, Gase. Ja zaista ne želim da zarađujem novac na taj način, što ću ga uzimati od svog sugrađanina koji je, uz to, malo više popio. Više volim da opelješim neku kockarsku ajkulu”. I stvarno mister, iz njegovog saluna još nijedan kockar nije izašio a da mu nisu skinuli i košulju.

— Čudan čovek i čudan grad — smeškao se Dok grabeći prema vratima, da Moris opet ne bi počeo.

Dok se vratio u štalu i okačio torbu o rog na sedlu. Štalski momak mu je već osedlao konja i pružio mu povodac.

— Ništa ne treba da platite, gospodine — rekao je videvši da se Dok mašio džepa. — Svaki prijatelj Džerija Fergusona...

— Svakako — nacerio se Dok. — Pa... mnogo sam vam zahvalan.

Uzjahao je konja i pošao glavnom ulicom do šerifove kancelarije. Ovaj grad je postajao sve za nimaljiviji, razmišljao je. Ali, setivši se Triga, koji se sigurno sad muči sa Markom Staretom, odlučio je da krene što pre.

Prozori šerifove kancelarije bili su osvetljeni, a vrata, koja su vodila na ulicu širom otvorena.

Kada je sjahao i vezao konje za prečku, krenuo je stepenicama. Tog trenutka iz kancelarije je začuo poznati i njemu dragi glas: — Morate mi dozvoliti, šerife. Dajte mi priliku da dokažem...

Lu Kres je prestao da govori, kada se Dok pojavio na vratima. Namršten izraz na njegovom licu je nestao i on se osmehnuo Doku.

Vilijams je sedeo na uglu svog stola, držeći cigaru u ustima. Klimnuo je nemarno glavom Doku i zapitao:

— Da li vam je nešto potrebno?

— Kako je, Dok? — zapitao je Lu.

— Odlično, Lu!

Prišao je šerifovom stolu i objasnio da je promenio plan.

Vilijams ga je zamišljeno saslušao, zatim je protrljao bradu i rekao:

— To je malo neuobičajeno, ali mislim da će, ipak, moći da se sredi.

— Kako rekoh, ja ću potpisati da se Džeriju isplati taj novac.

— U redu, u redu. — Vilijams je obišao oko stola i uzeo papir i pero. — Ja ću napisati izjavu koju ćete vi potpisati.

Dok je šerif pisao izjavu, Dok je prišao vratima kraj kojih je sada stajao Lu Kres.

— Drago mi je što sam te video, Dok. Podsetio si me na dobra stara vremena — uzdahnuo je Lu.

— Dobra, stara vremena — uzdahnuo je Dok, što mu se nije čelo dešavalo. Odavno je naučio da vlada svojim osećanjima. Ali, susret s ovim starcem, vratio ga je u mladost u vreme kada je i on bio srećan. — A kako si ti Lu?

— Oh... — Lu je slegao ramenima nekako neubedljivo. — Sa

mnom je sve u redu. Nemam mnogo, ali mi mnogo nije ni potrebno. Imam redovnu platu... Imam gde da spavam. A ti znaš... — Namrštio se kao da je samog sebe želeo da ubedi u istinitost svojih reči. — Taj posao koji ja obavljam je prilično važan. Dobar i siguran zatvor treba da ima i do brog čuvara, zar nije tako?

— Svakako da je tako, Lu — odvratio je Dok.

— To je mnogo bolje nego da čistim pod u nekom salunu — rekao je Lu. — A mogu reći da je to jedini posao koji mogu da dobijem s ovom mojom nogom. Beskorisni čopavko, tako me zovu.

— Ali, ti nisi beskoristan — rekao je Dok ljutito. — Nikada nisi bio takav i ja sam siguran da nikad nećeš biti.

— Pa... tako je rekao i Džeri. Onda je razgovarao sa šerifom Vilijamsom i ja sam dobio ovaj posao.

— Potpišite ovo Holideje — prekinuo ih je u razgovoru Vilijams. — Možete pročitati, ako želite, ali...

— Sve je u redu. U ovom gradu nemam razloga da nekome ne verujem — rekao je Dok, nasmešivši se.

Šerif se namrštio.

— Napisao sam — progundao je — da me ovlašćujete da isplatim Džeriju Ferdusonu novac od uce-
ne, u vaše ime. Dobro?

— Odlično!

Potpisao je zatim dokument, klimnuo glavom Vilijamsu i iza-

šao pred kancelariju zajedno sa Luom.

— Žao mi je, Lu što moram da te ostavim — rekao je iskreno. — Ali, vratiću se uskoro i videću šta mogu da učinim za tebe. Možda bi bilo dobro da te povedem u neki drugi grad. A možda bi mogao... razgovaraću o tome sa Markom Staretom.

Izgleda da je ova Dokova brigada mnogo značila Luu Kresu. Glas mu je podrhtavao dok se opraštao od Doka. Izgledao je kao da mu je neko poklonio izvanredno vredan poklon.

Jašući putem prema istoku, Dok nikako nije mogao da se oslobodi razmišljanja o starom Luu.

Toliko mnogo grubih, vlastoljubivih ljudi se nalazilo na toj teritoriji zapadno od Misisipija. Bar osam od deseterice bili su takvi. To je bila gruba i negostoljubiva zemlja u kojoj su samo surovi mogli da prežive.

U jednoj takvoj sredini hromi Lu je delovao bespomoćno, kao ja gnje okruženo krvožednim vukovima. Kako li će provesti ostatak svog života među takvim ljudima, pitao se Dok.

I tada je odlučio da se vrati što pre i da vidi šta može da učini za njega.

XI

Mark se vratio kući tek posle tri nedelje. Od kako se Dok Holidej vratio iz Našburga i sredio

mu ranu, svakim danom mu je bilo sve bolje.

Stari Trig se svojski brinuo za njega. Bilo mu je samo žao što je Dok odjahao nekud na Zapad, ne rekavši kuda. Dogodilo se to tako iznenada i tajanstveno, kao što se i pojavio. Ostavio mu je samo kovertu s novcem, koju Mark tada nije ni pogledao. A ni sada, kad je kretao kući, nije imao potrebu da je otvara.

Izvadio je iz svog novčanika pedeset dolara koje mu je Moli dala na polasku i ostavio je u ze mljani čanак na polici. Znao je da taj čanак Trig upotrebljava sva ko jutro i da će naći novac pre nego što pođe u lov.

Povratak kući bio je prijatniji, nego odlazak u Našburg. Imao je dovoljno hrane i dve čutуре pune vode. Nije imao potrebe da žuri.

Sledećeg jutra je već prešao granicu Džoplin oblasti i sada je bio pomalo uzbuđen i nestrpljiv da vi di svoju porodicu. A još je nestrpljivije očekivao susret sa vlasnikom „Tripl D” ranča.

Na istoku od njega nalazio se „Polumesec”. Ako krene prečicom, za nepun sat će stići do Denisonovог ranča.

Zašto da odmah ne završim s tim, pitao se. Zašto da odgađam to zadovoljstvo.

Još pre tri nedelje, možda bi osećao malu zavist da je jahao zelenim pašnjacima „Tripl D” ranča, na kojem je uzgajano preko tri hiljade grla rase longhorn. „Tripl

D” je imao toliko mnogo, a „Polumesec” tako malo.

Ipak, poslednjih godina i on je bio na putu da se izvuče. Govedima rase „harford” nije potrebno toliko prostranstva kao dugorogim „longhornima”, koje je uzgajao Denis. Na malom prostranstvu kakva je bila teritorija „Polumeseca”, čovek je mogao da uzgaja sasvim dovoljno „harforda”, da bi bio finansijski nezavisan. Ranije ili kasnije to će i Denis morati da shvati.

Na svom putu prema velikoj, impresivnoj građevini, koja je predstavljala glavnu zgradu „Tripl D” ranča, Mark je susreo nekoliko Denisonovih kaubojа.

Kasnije, kada je stigao do natkriljene verande ispred glavne kuće, zaustavio ga je Lajf Armstrong. Izašao je iz senke i uputio se prema Marku.

Mark je čuteći prilazio i zaustavio konja pred samom verandom.

— Samo gubiš vreme Starete! — uzviknuo je Armstrong, prilazeći bliže.

— A šta bi to trebalo da znači? — zapitao je Mark oštro.

— Dobro znaš o čemu govorim — nacerio se predradnik. — Došao si da moliš da ti se produži rok plaćanja. Zaboravi na to, Starete. Sem Denis nikada nije govorio uprazno. Mislim da ga srce ne boli mnogo zbog tvoje nevolje.

— Ja imam posla sa tvojim gazdom — odvratio je Mark. — Nemam vremena da blebećem uprazno sa njegovim slugom.

— Ko je to? — začuo se Denisov glas.

On je bio na balkonu, na drugom spratu i nestrpljivo je mahnuo rukom.

— Staret — odgovorio je Armstrong. — Hoćete li da razgovarate s njim?

— Jedino — podrugljivo je rekao Denis — ako je u stanju da isplati svoj dug. I to u gotovini. Keš.

— Vidiš li sada na šta sam mislio — izazivački je rekao Armstrong.

— Vidim — odgovorio je Mark mirno.

I to je bilo sve što je imao da kaže predradniku. Sjahao je s konja i popeo se na verandu.

Armstrong je viknuo za njim, ali se Mark nije osvrnuo. Prišao je vratima i povukao gajtan zvona.

Sluga, Meksikanac mu je otvorio i pogledao ga upitno.

— Tvoj gazda želi da me vidi — rekao je Mark i ušao u hol.

Meksikanac je oklevao nekoliko trenutaka, a zatim rukom pokazao na stepenice.

Mark je počeo da se penje, a Meksikanac ga je pratio u stopu. Na spratu je Meksikanac požurio prema vratima, verovatno u želji da ga najavi.

Međutim, Mark nije želeo da gubi vreme na procedure. Blago je odgurnuo Meksikanca u stranu i ušao.

Na vratima balkona stajao je Denis i ljutito se namrštio kad je ugledao Marka.

— Imate zaista dobre nerve, Starete — počeo je.

— Recite Meksu da ide. Ovo je naš posao — rekao je Mark.

— Možeš da ideš, Huane — progundao je Denis. — Do sto đavola, Starete! Ja sam poslovan čovek i nemate prava da mi...

— Niste vi jedini poslovni stočar na ovoj teritoriji — prekinuo ga je Mark. — Možda bih i ja mogao da se nazovem tako.

— Je li to gospodin Staret? — prekinuo ih je ženski glas.

Jedna starija žena pojavila se na vratima balkona. Ignorisa je Denisov pogled, kojim je izražavao neodobravanje, što se ona umešala u razgovor.

Mark je čuo za Feb Denis, suprugu vlasnika „Tripl D” ranča, ali je dosada nikada nije sreo. Ona je bila invalid. Vreme je provodila u stolici na točkovima. I sada je bila u njoj.

Feb je izgledala neverovatno sitna i nežna u svojoj stolici. Glas joj je bio blag, a osmeh prijatan. Za Marka, njih dvoje su predstavljali pravi kontrast. Na Denisu se videlo da je vlastoljubiv i osoran, a žena je bila blaga i nežna.

Ali, da li je ona, zaista, bila tako blaga i nežna, zapitao se Mark. Učinilo mu se da je u njenim očima pored izraza inteligencije, ugledao još nešto, nešto što je govorilo o velikoj snazi duha i jakoj volji, možda jačoj od Denisove.

— Tako je, gospodo — klimnuo je Mark glavom. — Ja sam Mark Staret.

— Najmanje što možeš da uradiš — obratila se ona svome suprugu

— je, da ponudiš posetiocu stolicu, da sedne.

— Ovo nije ućtiv posetilac — pro gundao je Denis.

— Ja sam onoliko ućtiv — rekao je Mark — koliko mi drugi dozvoljavaju da budem. — Prišao je zatim bliže i naklonio se ženi u stolici. — Drago mi je što sam vas upoznao, gospodo.

— Drago je i meni. — Njen osmeh je postao širi, a on je primetio brzo treptanje njenih očiju.

— Dobro — rekao je Denis — možete da sednete ako hoćete.

— Ovaj posao neće trajati dugo — izjavio je Mark, sedajući u stolicu, koju mu je pokazala Feb Denis. — Ja sam došao da bismo srodili naš posao.

— Vi ste... šta? — Denis je treptao očima gledajući zbunjeno u njega.

— Dugujem vam četiri stotine i osamdeset dolara — rekao je Mark. — Ili ste, možda, zaboravili?

Izvadio je koverat iz džepa i pružio ga rančeru. Denis ga je neodlučno prihvatio.

— Kako? — jedva je uspeo da se snađe. — Kunem se, nisam verovao da ćete uspeti da nađete nekoga dovoljno ludog da vam pozajmi toliki novac, kad se zna...

— To više nije važno. Vraćam vam novac i savetujem vam da više ne računete na „Polumesec“.

— Moj muž neće praviti nikakve gluposti, budite uvereni, gospodine Starete — umešala se u razgovor Feb.

— Siguran sam, gospodo. Vaš muž je dovoljno pametan. On zna da je njegov predradnik grub čovek, ali nimalo grublji od nas ostalih. Umemo i mi da budemo grubi, kad je potrebno. Ako bismo morali da se borimo za ono što je naše, mislim tu i na ostale male rančere, „Tripl D“ ranč bi se našao u velikoj nevolji.

— Obrati pažnju na to što ti govori ovaj mladi čovek — rekla je Feb svome suprugu. — I smatraj da je to upozorenje.

Nasmešila se zatim Marku i pružila mu ruku.

— Mislim da mogu da vam obećam, da će Samjuel postupiti razumno.

— Siguran sam da hoće — nasmešio se Mark.

Denis je mrmljao nešto nerazumljivo, dok je otvarao koverat.

— Još uvek ne razumem — počeo je.

— Unutra ćete naći pet stotina dolara. Ja ću sačekati kusur — rekao je Mark.

— Pet stotina, kažete? — Denis je zapanjeno pogledao u koverat. Ponovo je proverio sadržinu, dok ga je Mark začuđeno posmatrao. — Da li se vi šalite sa mnom, Starete? Zar još niste naučili da brojite?

— Umem da brojim — namrštio se Staret.

— I ja, takođe. Ovde ima petnaest novčanica od po sto dolara i još jedna cedulja. Izgleda kao da je neka lična poruka.

Pružio je cedulju Marku, koji je odmah prepoznao rukopis.

„Ovih hiljadu dolara” pisao je Džeri „preko onih pet stotina koji ti pripadaju zbog Volkera, predstavljaju samo neznatan deo onoga što ti dugujem. Nemoj se ljutiti, amigo. Zadrži ih i kupi nešto za Moli i dečaka.”

Mark je zamišljeno posmatrao cedulju u svojoj ruci. Šta li je Džerija nateralo da učini ovo. Da li je to zaista samo iz zahvalnosti, ili je posredi i nešto drugo?

U ovom trenutku bio je suviše zbunjen da bi mogao da razmišlja trezveno. Zato je samo slegnuo ramenima.

Denis je izvadio pet novčanica od po sto dolara, a ostatak je pružio Marku. Zatim je izvadio novčanik iz džepa i vratio mu kusur.

— Prebrojte — prokundao je.

— Nema potrebe — odgovorio je Mark, vraćajući koverat u džep. — Samo mi dajte moju menicu, pa da krenem. Žao mi je što sam vas uznemirio — obratio se Febi.

— Ne brinite, gospodine Starete. Tako retko srećem nekog od suseda — nasmešila se Feb.

Denis je izašao iz sobe i vratio se posle nekoliko minuta. U ruci je nosio menicu, koja je za „Polumesec” značila opstanak.

— Još uvek mi niste rekli — obratio se Marku — kako ste to uspeali? Čini mi se da ste rekli, da je to trebalo da bude pozajmica?...

— Da — promrmljao je Mark. — U početku sam nameravao da pozajmim novac, ali...

— Pa, ako ga niste pozajmili, kako ste onda došli do njega?

— Ne preteruj, Sam — namrštila se Feb. — Gospodine Starete, to se nas, zaista, ne tiče. Vi ste isplatili svoju finansijsku obavezu i...

— Reći ću vam — slegao je ramenima Mark i ispričao im kako se dogodilo da dođe do novca.

Kasnije, dok je preko prostranih pašnjaka jahao prema svojoj kući, razmišljao je o čudnom Džerijevom postupku. Zar je njegova zahvalnost stvarno bila tolika? Možda će njegov otac tako misliti, pa će smatrati da taj novac treba i da zadrži.

Ali, Moli će ga razumeti. Ona će se sigurno složiti s njim da Džerijev novac mora da vrati. Ona će se samo tužno nasmešiti, ali će i za nju biti najnormalnija stvar na svetu, da novac treba vratiti.

Pre jedanaest godina, u vihoru rata on je spasao Džeriju život. Međutim, svaki čovek, koji ima imalo karaktera, učinio bi to isto. Nikakvu zahvalnost za to nije očekivao. Uostalom, Džeri je svoju zahvalnost dokazao. Za to nije potreban još i novac.

I zato čim se malo odmori, Mark je odlučio da krene nazad u Našburg.

XII

Pit Staret je umeo da bude diskretan. Čim je prošlo prvo uzbuđenje oko Markovog povratka, on je pozvao Džimija da pođe s njim u štalu, da mu pomogne da rasedla ko-

nja. Tako su Moli i Mark ostali sami.

Moli je požurila da pripremi toplu kafu, a Mark je seo za sto i posmatrao je s oduševljenjem.

— Niko ne ume da spremi tako dobru kafu, kao moja žena — napravio joj je kompliment, na svoj nespretnan način.

Ona je malo pocrvenela, ali je bila suviše nestrpeljiva da čuje šta se sve dogodilo na putu, naročito u vezi s novcem, jer je od toga zavisio život čitave njihove porodice.

— Da li ti je Džeri pozajmio novac? — zapitala je.

— Već sam platio Denisu — promrmrljao je Mark, stavljajući menicu na sto. — Sada možemo biti sigurni da je „Polumesec” naš. Staretova porodica živi na svojoj vlastitoj zemlji!

Posmatrao je njeno lice i oduševljenje, koje je pokazala kada je uzela dokument. I ona je, kao i svi Staretovi, uvek žudela da budu nezavisni.

— Dobio si novac od Džerija, ali ne kao pozajmicu? — začudeno ga je upitala, kada je videla i pismo. — Šta to treba da znači?

— Mislim da je bolje da sedneš za sto. To je prilično duga priča. Reći ću ti ukratko, a ti posle ispričaj starom. A, koliko ćemo od svega ispričati Džimiju, pa... to ćeš ti odlučiti.

— Izgledaš mi strašno ozbiljan — namrštila se Moli dok je sedela za sto. — Da li je to u vezi sa tvojom nogom? Videla sam da hramlješ, ma da si se trudio da sakriješ.

— Stvar i jeste ozbiljna. Đavolski ozbiljna — rekao je Mark. — U stvari, bila je ozbiljna, dok je trajala.

Pričao je tiho i mirno, skoro četvrt sata, a Moli ga nije prekidala.

— Posle toliko godina koje sam provela kao tvoja žena — rekla je Moli tiho — zaboravila sam mnogo stvari. Na primer činjenicu, da si se borio u ratu. Možda je to smešno, ali, meni nije bilo prijatno da mislim o tebi da si ti ubijao da bi spasio vlastiti život. Od kako živimo zajedno mislila sam o tebi kao o blagom čoveku. Sad sam se malo uplašila. Ali, i sada si se branio. Na neki način, taj susret sa Volkerom i nije nešto naročito — brzo je dodala.

— To je sve za nama, Moli.

Moli se blago nasmešila.

— Tvoj otac će biti ljut, kad bude čuo da želiš da vratiš taj novac.

— Moj dobri otac — nasmejao se Mark. — Reći će da sam poludeo i da ne znam šta radim.

Prestao je da se smeši i ozbiljno je pogledao.

— Moli, ti razumeš zbog čega ja ne mogu da zadržim taj novac, zar ne?

— Devetorica od desetorice bi ga zadržala, ali ne i moj čovek — odgovorila je Moli, ne krijući da je ponosna zbog toga.

— Postoji jedna stvar na koju Džeri nikada nije mislio — rekao je Mark. — Dok sam ja spasavao njegov život, u stvari, spasavao sam

i svoj. U tom trenutku nije on jedino bio u opasnosti.

— Odgovori mi na jedno pitanje — zamolila ga je Moli. — Da je Džeri tebi spasao život, da li bi mu ti ponudio hiljadu dolara?

— Ne — odgovorio je Mark bez razmišljanja. — Siguran sam da on ne bi cenio takav postupak. Znam da mu se to ne bi svidelo.

— Onda nemaš izbora — slegla je ramenima i nasmešila se. — Taj novac mora da se vrati.

— Što znači — rekao je on s olakšanjem — da ću, ipak, morati da stignem do Našburga.

— Zar baš moraš da ideš? Zar ne bi mogao da novac pošalješ poštom?

— Postoji nešto prilično lično u ovih hiljadu dolara. Osim toga, znaš da ne volim da pišem pisma. Ne, Moli, bolje je da sam objasnim Džeriju kako se osećam i zašto mu vraćam novac.

Moli više nije imala šta da kaže.

Posle večere, kada je Mark ispričao šta se dogodilo u Naš Kauntiju i da želi da vrati novac, Pit Staret je zastao usred zalogaja. Odjednom je izgubio apetit.

— On je moj rođeni sin — obratio se Moli. — Ali, kunem ti se, nikada neću moći da ga razumem. Hiljadu dolara! Sa toliko love, mogli bismo...

— On je vaš sin, ali i moj muž — nasmešila se Moli. — Ja ga razumem veoma dobro.

Razgovor o novcu nije nimalo interesovao Džimija. Dečak je jedino bio opčinjen saznanjem da je njegov otac usepo da se suprotstavi jed-

nom razbojniku i da ga onemogućiti da pobegne. Znao je da je i njegov život tada bio u opasnosti.

— Znači, šćepao si ga? — odjednom je upitao. — Jedva čekam da ispričam Biliju i Džou.

— Učini mi jednu uslugu, sine — obratio mu se Mark. — Nemoj to pričati svojim prijateljima.

— Ali, tata — bunio se dečak.

— On je tako ponosan na tebe — promrmljala je Moli.

— Jednom dečaku mnogo znači da može da ispriča ovakvu stvar o svome ocu — umešao se stari Pit.

— Džimij i ja se dobro razumemo — rekao je Mark. — On mene nikada ne bi lagao, kao ni ja njega. Veruj mi sine sve se odigralo baš onako, kako sam ti rekao. Ipak, da nije naišao onaj jahač, Dok Holidej, ja ne bih usepo da savladam bandita. Možda bismo obojica ostali tamo da ležimo. Uostalom, ja nisam jurio tog Volkera, niti sam znao da je baš on čovek sa poternice. Jedino sam želeo da ga onemogućim, da mi uzme konja.

Na to je Džimij samo uzdahnio i tužno se osmehnulo.

— Onda, kada? — pitala je Moli, a izvesna nota tuge i straha u isto vreme, osetila se u njenom glasu.

— Sutra, ujutro rano — odgovorio je Mark.

— Pa — progundao je Pit — bolje je da ovog puta jašeš kobilu. Pastuvu je potreban odmor.

Sledeći odlazak sa „Polumeseca“ bio je nalik na onaj prošli, ali se, ipak, u nečem razlikovao. Nad Sta-

retovima više nije bilo one senke, što se do skoro preteći nadvijala nad njima. Nije više bilo opasnosti da će njihovo imanje prigrabiti drugi.

Sećajući se teritorije preko koje će morati da pređe, Mark je poneo dve velike čuture vode i dovoljno hrane.

— Htela bih još nešto da ti kažem — rekla je Moli, kada je Mark uzjahao konja. — Potrudi se da ne povrediš Džerijeva osećanja. Seti se, on je hteo da pomogne.

— Ne brini, Džeri je moj najbolji prijatelj. Ni za šta na svetu ne bih ga povredio.

XIII

U grad je ujahao noću. Činilo mu se da su svetla glavne ulice upaljena u njegovu čast, toliko su ga impresionirala.

Mark je uzmakao u stranu, da bi izbegao malet pijanca koji se isteturao iz saluna.

Okrenuo se oko sebe. Nije trebalo dugo da traži. Odmah je ugledao „Zlatnu mamuzu” i uputio se tamo, uzbuđen što će, posle tolikog vremena i peripetija, ipak videti svog prijatelja.

Privezao je kobilu za prečku i pošao prema vratima.

Prostorija bara bila je prepuna i izgledala je isto kao svi saluni sveta, samo je bila prostranija i neka-ko bogatije opremljena.

Džerija je ugledao za jednim stolom. Sedeo je sam i pio burbon. Požurio je do njega.

Džeri je podigao glavu. Nije uspeo da sakrije iznenađenje.

— Do vraga, Mark! Otkud ti?

— Kakva dobrodošlica — nasmejao se Mark.

— Oh, izvini, nešto sam bio zamisljen, stari druže — sada je skočio Džeri i zgrabio Markovu ruku. Drmusao je tako snažno i dugo da je Mark mislio da će mu je iščupati iz ramena. Ipak, Marku je bilo jasno da mu se Džeri nije obradovao. — Hej momci, ovo je čovek, koji mi je spasao život — viknuo je. — Leroy, Edi, Kas, dođite da vas upoznam.

Njih troje su ustali od svojih stolova i Marku nije promaklo, da su izmenjali poglede.

Kas je pozvala rukom jednog kockara da je zameni za stolom, onda je prišla Marku, koji je skinuo šešir i naklonio se.

— Dobar dan — rekla je devojkica. — Drago mi je što sam vas upoznala. Džeri nam je svima mnogo pričao o vama.

Trudila se da bude ljubazna, ali u njenim očima je bilo nešto što je veoma ličilo na strah.

Mark se ispozdravljao sa svima, Džeri je napravio predstavu kao i prošli put sa Dokom Holidejem, a onda kada su seli da popiju piće, odjednom je zapitao:

— Zbog čega si došao, Mark?

U tom trenutku, stolu je prišao Dik Grant noseći novo piće.

— Na račun kuće — rekao je, ali je na njegovom licu bio ljutit izraz.

— Zbog čega? — ponovio je Džeri nestrpljivo.

— Polako, amigo — nasmešio se Mark. — Pogrešno si me ocenio, ako si mislio da ću zadržati hiljadu dolara.

— Kakvih hiljadu dolara? — umešao se barmen.

Mark ga je pogledao iznenađeno, a zatim rekao:

— To je stvar, koja se tiče Džeri-ja i mene. I nikog drugog.

Barmen je uspeo da se savlada, ali je njegovo lice još uvek bilo crveno, kada je počeo da se izvinjava.

— Žao mi je prijatelju. Nisam želeo da budem neučtiv.

— I prešao si sav ovaj put samo zato da bi vratio taj poklon? Neka sam proklet, Mark ako nisi...

— Dakle, šta se događa ovde? — upitala je Kas, koja je morala da ih na trenutak ostavi.

Mark joj je kratko objasnio u čemu je stvar, a zatim dodao:

— Ja sam vrlo zahvalan Džeriju što mi je poslao pet stotina, onih od ucene. Zbog Volkera. Ali, hiljadu dolara preko toga... — odmahnuo je glavom. — Ja, jednostavno, nisam mogao da ih zadržim. Hvala ti mnogo Džeri, ali, ti znaš šta ja mislim.

— Pa, to je najmanje što sam mogao da učinim — rekao je Džeri. — Konačno, mogao sam da napravim poklon svom prijatelju...

— I zbog toga ste došli u Našburg? — pitala je Kas.

— Zar vas to iznenađuje?

— Ne! Sad kad vas vidim, a i po onome što sam od Džerija čula o vama, nisam nimalo iznenađena.

Oštro je pogledala Džerija.

— To je bila velika greška, Džeri — rekla je značajno.

— Proketo si u pravu — rekao je Džeri prigušeno.

— Hej, slušajte — upleo se Mark. — Ne vidim zašto bi nekom trebalo da bude žao, što sam ja malo više jahao.

— Izvinite — rekla je Kas. — Mi smo svi na granici živaca. Međutim, niko nema ništa protiv vas, Mark...

— Ovo je bio šok — objasnio je Džeri. — Nisam očekivao da ću te videti... Bar ne tako brzo.

— Da li bi više voleo da mu ja kažem — pitala je Kas.

— Pa... reci mu ti — klimnuo je glavom Džeri. Gledao je u svoju čašu i nije podizao pogled.

— Šta to treba da mi kažete? — upitao je Mark.

Kas je skrenula pogled. Sagla je glavu i počela da govori tako tiho da je Mark morao da se nagne preko stola, da bi mogao da je čuje.

— One noći, kad je vaš prijatelj Dok Holidej odjahao iz grada...

— Nešto se dogodilo?

— Flojd Volker je pobeo iz zatvora. A... Lu Kres...

— Lu Kres? Valjda nije...? — upitno je pogledao u Džerija.

— Jeste. To je naš stari Lu Kres.

— Uh, voleo bih da vidim tu starinu.

— Na žalost. Mora da je Volker bio taj... Lu je ubijen — promrmljao je Džeri.

— Šerif Vilijams smatra — nastavila je Kas — da je neko morao da poturi nož Volkeru. Mogao je to da učini bilo ko, jer je zatvorski

prozor sa ulice prilično nizak. U svakom slučaju... — siegla je tužno ramenima — sledećeg jutra su pronašli Luovo telo u hodniku između ćelija, a Volkerova ćelija je bila prazna i širom otvorena.

— I zadnja vrata, takode — umešao se Džeri. — Gore u štali pronašli su Džordža Hapa sa velikom čvorugom na glavi. Volker ga je onesvestio i ukrao mu konja. Naravno, potera je odmah krenula, ali bez uspeha. Svi su izgledi da je on odmah prešao granicu Montane. Verovatno je krenuo u osvetu — dodao je značajno.

XIV

Trig je s naporom podigao glavu. Prozori njegove trošne kolibe učinili su mu se kao prorezi na mrtvačkom sanduku. Nikako nije uspevao da shvati gde se nalazi.

Jezikom je ovlažio ispucale usne i trudio se da još jednom podigne glavu. Bilo je to užasno teško, kao što mu je bilo teško da se seti šta se to s njim dogodilo.

Opet je prošlo dosta vremena.

Onda, polako, u njegovom sećanju počele su da se nižu slike.

Da, sada se već jasno sećao. Bio je to Flojd Volker. Došunjao se oprezno kao kojot. Ni glasa nije pustio. Čak ni bat kopita njegovog konja nije čuo.

— Prokleta kopile — prošaputao je. — Mora da sam gadno iskrvario.

Setio se da ga je Volker napao s leđa. Jedan udarac nožem ili dva,

sećao se starac. Zna samo da se sručio, a da se Volker smejao, zlobno, avetinjski.

„Ovo ti je za pamet matora budalo” govorio je. „Da više ne skupljaš oko sebe smrdljive kauboje i kockare!... Kad odeš na onaj svet, oni će ti praviti društvo. Nećeš dugo čekati. Flojd Volker ništa ne zaboravlja.”

U tom trenutku mu se učinilo da se na vratima njegove kolibe opet pojavila neka senka.

Trig se više nije plašio. U ovom stanju, bilo mu je sasvim svedjedno šta će se dalje dogoditi. Samo...

— Vode... — prošaputao je svojim usnama. — Vode!

— Trig! Prijatelju — čuo je nečije reči, kao da dolaze iz užasne daljine.

Očima je pokušao da prodre kroz skramu izmaglice.

— Vode!

— Odmah, prijatelju — požurio je Dok Holidej, koji je na povratku navratio da vidi šta radi Trig. — Ko je to učinio? — pitao je više za sebe, ne verujući da je Trig sposoban da kaže bilo šta.

Zahvatio je vodu iz čabra i polako se nadneo nad Triga. Jednom rukom mu je podigao glavu, a drugom mu dodao vodu.

Nekoliko trenutaka, Trig je s teškom mukom hvatao velike gutljaje. Onda je zastao i uzdahnio.

— Dok... — prošaputao je. — Ti si?

— Dobro je stari vuče. Prepoznao si me — pokušao je da se našali

Dok, ali bez naročito efekta. Grlo mu se bilo steglo i jedva je uspevao da iza svog kockarski mirnog lica sakrije bes i tugu koje je istovremeno osećao. — Ne brini. Još nije vreme da kreneš u večna lovišta.

Nešto nalik na osmeh preletelo je starčevim licem.

— Možeš li da mi kažeš šta se to dogodilo? — pitao je Dok, skidajući sa starca kožni haljetak. — Ove rane nisu baš bezazlene.

Starac je nešto mrmljao, a Dok se nije ni trudio da sad odmah sve shvati. Imao je važnija posla.

Skinuo je sa veriga bakrač sa vodom, koja je još bila topla, oprao rane i dobro ih dezinfikovao viskijem. Onda je pocepao jednu svoju košulju i previo starca. To je zasada bilo sve što je mogao da učini.

Podigao je, zatim, Triga sa zemlje i smestio ga na krevet, pazeći da ga ne povredi.

Dok se starac odmarao, on je izašao iz kuće i pogledao tragove.

Izgleda da je bio samo jedan jahač, gledao je oko sebe Holidej. Malo dalje, još jedan trag.

U stvari, dva traga su se ukrstila jedan s drugim, a zatim zajedno krenula prema Našburgu.

Ipak, bilo ih je dvojica, zaključio je Dok. Jesu li ovamo došli namerno, ili su se tu našli slučajno, pitao se. Znao je da će morati da pričekati, da se starac sasvim osvesti i da malo ojača, da bi čuo celu priču.

Podigao je glavu prema nebu. Na nevisokom kaktusu strpljivo su čekala dva lešinara. Njihove crne te-

lesine ocrtavale su se na plavom nebu kao aplikacije.

— Iš! Još je rano za gozbu — podigao je ruke da ih poplaši. Ali, oni se nisu pomakli s mesta.

— Sve vam je uzalud. Stigao sam na vreme — progundao je i uputio se natrag u kolibu.

Trig se očigledno malo pribrao. Kao da mu se na licu čitalo olakšanje. Videlo se da je shvatio, da je spasen.

— Zdravo Dok — prošaputao je. — Ovo je gadna stvar, zar ne?

— Đavolski gadna. A ko te je tako udesio? Nije baš bio nežan.

— Onaj gad... Flojd Volker...

— Flojd Volker? Zar on već nije obešen?

— Kao što vidiš, nije..

— Kako je uspeo da pobegne? — Dok je to pitanje postavio više sebi nego Trigu, iako mu takve stvari baš nisu bile nepoznate.

— Mora da mu je neko pomogao. Sada će smaknuti i onog nesrećnika Marka Stareta... — šaputao je Trig.

— Tragovi govore da nije bio sam i da nisu krenuli prema Džoplin Kauntiju, već u Našburg.

— Pre dva dana tamo je otišao i Staret. Navratio je kod mene da mi donese nešto hrane.

— Hm — bilo je sve što je rekao Holidej.

— Ubiće ga!...

— Ne brini. Ja ću stići. Nije to ta ve, ali, ovakve hulje mogu i mene da izvedu iz strpljenja. — Ako budeš u redu, sutra idem u grad. Nisam baš željan da vidim te njuške,

ali druge nema. Osim toga, moram da budem siguran da se ona bitanga više neće vratiti ovamo.

— Idi ti odmah. Treba da stigneš na vreme.

— Ne brini. Ja ću stići. Nije to ta kav junak da će reskirati. Pričekaće on malo, da se slegne prašina.

Probudilo ih je Migovo rzanje. Verna životinja je promolila glavu kroz razbijen prozor i oglasila zoru.

— To si ti prijatelju, — potapšao ga je Dok, koji je ležao na klupi pod prozorom. Ne brini, uskoro ćemo krenuti. Starom Trigu ovo nije prvi put. Preživeće.

— Ne brini za mene — javio se Trig. — Ipak, pre nego što podeš, skuvaj onaj lonac kafe.

— Sa zadovoljstvom — govorio je Holidej, dok se brijao i vadić iz torbe pažljivo savijenu belu košulju.

Posle sat vremena već je jahao za Našburg. Želeo je da vidi šta se to dogodilo i da potraži onu junačinu Volkera, što napada stare ljude po preriji.

Bilo je podne kada mu se nešto učinilo sumnjivim. Iza jedne uzvišice kao da je primetio siluetu jahača. Ali, samo za tren i više ga nije bilo. Baš tuda je morao da prođe i on.

Malo je pritegao Migu dizgine i potapšao ga po vratu.

— Izgleda da imamo društvo, prijatelju — govorio je. — Samo mirno. I polako.

Odjednom, Mig je počeo da striže ušima.

— Osetio si „kojota“ prijatelju — šapnuo mu je Dok. — Ne brini.

Tog trenutka iza male uzvišice prozujao je metak.

Dok skliznu sa konja, a verna životinja kao po komandi spusti se na prednje noge.

Jedan za drugim prozujao je još tri metka.

Holidej je čekao, priljubivši se uz jednu napuklu stenu. Očigledno, čovek je nestrpljiv. Mora da za to ima razloge. I čini se nije ni naročito vešt.

Još jedan metak mu prozujao iznad glave. A onda, lagano iza okuke, pojavio se i jahač. Pritisnuo je još jednom obarač, ali njegov „kolt“ je samo škljocnuo. Očigledno, u magacinu više nije bilo metaka.

Dok je sve shvatio. Njegov kolt je već bio u futrolu, a ruke je prekrstio na grudima.

Čovek na konju je sada prišao sasvim blizu.

— Oprostite, senjor — govorio je engleski sa jakim meksičkim naglasakom. — Malopre su me napali i jedva sam spasao glavu.

— Pa ste odlučili da, za svaki slučaj, poubijate sve putnike, koje sretnete — podsmehnuo se Dok.

— Pomislio sam da i vi...

— Kao što vidite, ja sam miroljubiv čovek. A ko vas je to napao? — pitao je Dok, iako je unapred znao odgovor.

— Dva jahača. Jedva sam uspeo da umaknem. Odjahali su prema „Dajmond R“ ranču.

— Aha... Je li to daleko?

— Severno od Našburga. Odavde na pola puta od grada.

— Valjda se neće vratiti?

— Ne znam. Mislim da nisu mnogo zainteresovani za mene. Ali, bolje je da se izgubim što pre.

— Ja bih, ipak, pre toga, napunio magacin — opomenuo ga je Holidej.

— U pravu ste, senjor — rekao je čovek i drhtavim rukama počeo da puni magacin svog „kolta“.

— Na žalost, ja ću morati da se lišim vašeg prijatnog društva, senjor — rekao je Dok i bacio se u sedlo.

Malo je mamuznuo konja, dotakao prstom obod šešira i krenuo.

Uskoro je čuo bat kopita Meksikančevog konja kako se udaljava i postaje sve slabiji.

U grad je ušao sa južne strane. Put je bio malo duži ali zato bezbedniji. Prolazio je kraj groblja na koje sujeverni kauboji nisu voleli da zalaze, naročito noću.

Uz samu ivicu groblja skoro dotičući put ispružila se neka nova humka.

Prolazeći pored nje, Holidej je mahinalno bacio pogled na krst i skoro se skamenio. Na mesečini jasno su se videla slova urezana na krstu. LU KRES.

Dok je osetio kako mu se ježi koža na potiljku. Imao je dosta iskustva i znao je da Lu nije umro u krevetu. Kad ga je video poslednji put, izgledao je čilo, ali na njemu se videlo, da nije baš spokojan.

Skliznuo je sa sedla i zastao na trenutak, skinuvši šešir.

— Zbogom prijatelju — rekao je tiho. Onda se vinuo u sedlo i požu-

rio u grad. Želeo je da što pre ode do Džerija Fergusona. Znao je da će tamo naći odgovor na svoja pitanja o starom Luu.

Privezao je Miga za prečku pred salunom i mirno ušao. Na njegovom licu niko ne bi mogao da primeti kakva su ga osećanja obuzela. Bilo je mirno i neprozirno, kao maska.

Salun je bio prepun i izgledao je u dlaku isto, kao kada je došao prvi put.

Dik Grant je stajao za šankom. Leroj Harknes je još uvek bio pored stola za kojim se igrao rulet. Kansas Edi je upravo mućkao kocke za barbut. A Kas, lepa i elegantna, delila je karte za stolom gde se igrao faro.

Jedim pogledom je obuhvatio sve četvoro i nije mu promaklo kako su zapanjeno izmenjali poglede.

Iz dna sale se prema njemu uputio Džeri.

— Čemu mogu da zahvalim što ste me ponovo počastvovali svojom posetom, amigo? — govorio je dvosmisleno, praveći ljubazno lice.

— Ima dosta toga, ali, zasada hteo bih nešto da popijem, ako nemate ništa protiv, mister.

Seo je za sto, ali je primetio kako mu se žurno približava Kas, probijajući se između gostiju.

— Zdravo Kas — pozdravio je učtivo. — Kako ide posao?

— Drago mi je što vas vidim — užurbano je govorila Kas. — Hoćete li se malo zadržati ovde?

— Ne verujem. U stvari, došao sam da posetim jednog starog prijatelja. Lu Kresa.

— Kako? Zar vi niste čuli? — pomalo uplašeno upitala je Kas. — Pa, stari Lu je... on je mrtav.

— Da! Svi misle da ga je ubio Volker — umešao se i Džeri.

Dok Holidej je ostao ledeno miran. Nijedan mišić na njegovom bledom licu nije se pomerio s mesta. A Džeri je požurio da objasni:

— Flojd Volker je pobeo iz zatvora. Pre toga je ubio starog Lua. Nožem. Volker se nekud izgubio. Sigurno je već prešao granicu Montane.

Holidej je klimnuo glavom.

— Hoćete li da se odmorite? — upitala je Kas.

— Više bih voleo da napravim jednu posetu.

— Hoćete li i vi da potražite šerifa Vilijamsa?

— Zar ga je još neko tražio?

— Da, Mark Staret. Odjurio je kao van sebe... — rekao je Džeri. — Bolje bi bilo da se sada pričuva. I vi, mister.

— Pa, vi rekoste da je Volker već prešao granicu Montane?

— To je moja pretpostavka. Ali, ako nije, sigurno neće biti oduševljen kad čuje da ste vas dvojica u gradu.

— Žao mi je, ne mogu da postanem nevidljiv — osmehnuo se Holidej. — A, sada bih, ipak, otišao da malo odspavam.

Za to vreme Mark je već bio stigao do Vilijamsove kuće. Nije bilo teško naći je. Svako u gradu je znao gde je, pa su mu i pokazali.

Već je bilo jedanaest sati uveče i u kući nije bilo svetla. Možda je

šerif već zaspao? Pa, do đavola sa Patom Vilijamsom. Ako se bude bunio što ga bude u ovo doba, to može da bude samo loše po njega, razmišljao je Mark, kome se nije sviđala ideja da se Volker, možda, već nalazi na putu za Džoplin Kaunti. A ni Luova smrt ga nije ostavila ravnodušnim. Naprotiv.

Počeo je da lupa u vrata svom snagom.

Kroz nekoliko minuta, u hodniku kuće, upalila se lampa. Jedna namrštena i pospana mlada žena pojavila se na vratima.

Taman je otvorila usta da postavi pitanje, kada se Mark progurao pored nje u hodnik.

— Hej!... Ko...?

— Tražim šerifa — rekao je brzo Mark.

— Kancelarija moga oca biće otvorena u devet — rekla je ljutito devojkica. — Ujutro!

U tom trenutku, u hodniku se pojavio jedan čovek. Vezivao je pojas oko svog kućnog ogrtača i trepćući zagledao se u Marka.

Mark je pretpostavio da je to šerifov zet.

— Kakva je to veličanstvena ideja... — počeo je čovek, ali ga je Mark prekinuo.

— Nemam vremena da se nadmudrujem sa vama. Želim da vidim Vilijamsa i to sada.

— Ko je to? — začuo se Vilijamsov glas sa jednih vrata u dnu hodnika.

U sledećem trenutku pojavio se u hodniku, u pantalonama, bez ko-

šulje. Bio je bos. Kosa mu je bila razbarušena, pa je pokušao da je prstima dovede u red. Zatreptao je i pogledao neljubazno u nezvanog gosta.

— S kim imam čast? — zapitao je besno.

— Ja sam Mark Staret.

— Do sto đavola! Samo si mi ti trebao. Uostalom, ovo baš nije pogodno vreme...

— Ja ne mogu da čekam — rekao je Mark.

— O čemu, do đavola, govorite? — pitao je Vilijams. — Valjda ne o onoj proklesnoj uceni? Zar je niste primili?

— Nije o tome reč. Radi se o nečem sasvim drugom. Čuo sam da je Volker pobegao. Vi znate šta to znači? I osim toga, ubio je onog nesrećnog Lua...

— Do vraga, Pate — umešao se mlađi čovek. — Ovaj čovek je probudio Anu i mene iz najdubljeg sna. Lupao je na vrata kao lud.

— Ostavi to sad Barte. Vрати se u krevet. I ti Ana.

Vilijams se već bio rasamio i sada je svakim nervom opet bio čuvar zakona.

— Ali, ako on bude pravio gužvu — zabrinuto je zapitala mlada žena.

— Ne brini. O tome ću brinuti ja — rekao je Vilijams tonom, koji nije trpeo pogovor. — Hajde, idite!

Mladi par je otišao, ne okrenuvši se.

Vilijams je uzeo lampu i ušao u malu, prijatno nameštenu sobu, po-

zvavši glavom Marka da ga sledi. Pošto je spustio lampu na sto, ponudio ga je da sedne, a sam se zavalio u udobnu fotelju pored stočića na kome su stajale cigare. Odmah je zapalio jednu.

— Dakle, da čujem zašto ste došli? — zapitao je.

— Nije novac u pitanju. Dobio sam ga...

— Pa, onda? Valjda nećete da kažete da je sve to zbog Lua Kresa?

— Nije zbog njega... Nije samo zbog njega. Pre svega, vi znate da će se Volker uputiti pravo na moj ranč.

— I šta bih ja tu sada mogao da učinim?

— Sada više, verovatno, ne možete ništa. Ali, čim se dogodilo ubistvo, mogli ste da napravite poteru. Volker ne bi imao vremena da umakne.

— Bili smo zbunjeni oko Lua, a...

— Mogli ste pretpostaviti da će se nešto tako dogoditi.

— Vi me to optužujete, Starete? Hoćete da kažete da sam ja oterao Lua u smrt i omogućio Volkeru bekstvo, zato što sam dozvolio da starac ostane sam?

— Meni tako izgleda. Konačno, Vilijamse, gde ste vi bili? Gde je bio onaj vaš naduveni zamenik? Malopre sam ga upoznao u salunu. Takvog naduvenka nisam skoro sreo.

— Polako, polako prijatelju — progundao je Vilijams. — Slušajte me, a ja ću pokušati da vam sve objasnim. Nije baš sve onako kako vi mislite.

Duboko je povukao dim cigare i kroz plavičasti dim, koji mu se omoćao oko glave, pogledao je Marka.

— Hoćete li šibicu?

— Imam svoje — odgovorio je Mark, spremajući se da zapali.

Zapalio je cigaretu, a zatim čekao, trudeći se da bude strpljiv. Volkera ionako neće skoro stići.

A Vilijams je tiho počeo:

— Mislim da, ipak, nije trebalo da popustim starom Kresu. On nije bio naročito sposoban, ali je imao svoj ponos. To mu je bilo prilično važno... hoću da kažem, to da sam čuva Volkera. On je, verovatno, želeo da se dokaže. Ili nešto slično.

— Znači, ostavili ste ga samog s onim kojotom?

— Nisam imao srca da ga odbijem. On je to toliko želeo. Ali, preduzeo sam sve mere predostrožnosti. Tačno — potvrdio je glavom, videći da se Mark mršti. — Jesam! Dođuše, došao sam kući, ali sam izdao naređenje svom zameniku da bude pri ruci Luu i da ga redovno obilazi.

— Morali ste znati da to nije dovoljno, Vilijamse.

— Grešite. Sve je moglo da funkcioniše savršeno. Jedino... priznajem... nisam računao na neke okolnosti.

— Kao, na primer?

— Moj zamenik nije nijednom obišao Kresa da proveriti da li je s njim sve u redu. Nije mogao. Bio je bolestan i ležao je u svojoj sobi. Nije mogao ni da se pokrene. Neko trovanje. Hranom, izgleda. To ga je

uhvatilo odmah posle večere. Upravo je nameravao da obiđe Kresa...

Mark se mrštio posmatrajući vrh svoje cipele. Za trenutak je pomislio da je sve ovo što čini potpuno besmisleno. Ipak, sada je želeo da čuje sve do kraja. Bilo mu je jasno da Volker nije mogao sam da saviada Luu, jer je dobro znao da se ovaj ni pod kakvim okolnostima nije mogao naći u njegovoj ćeliji.

Znači, neko je morao da pomogne ovo bekstvo. A ako je tako, i njemu samom preči opasnost, čim izađe iz šerifove kuće.

Zato je pomislio da je pametnije da još malo zadrži šerifa i u cik zore krene. Kuda, to će još da vidi. Da bi dobio u vremenu zapitao je:

— I kako se sve to dogodilo?

— Kada smo našli Kresa, ležao je pred otvorenim vratima Volkerove ćelije — rekao je Vilijams, koji se sada već bio sasvim otreznio. — Nož mu je još uvek bio zariven u leđa. Po tome na kojem mestu se razlila krv, reklo bi se da je bio kraj vrata ćelije, kada je ubijen. Mora da ga je Volker pozvao, ili je tražio vode, ili tako nešto. Verovatno ga je tada šćepao kroz rešetke i zario mu nož u leđa.

— A odakle mu nož?

— Mogao je neko da mu ga doturi kroz prozor, koji gleda u onu mračnu, pokrajnu ulicu. To ja, naravno, samo pretpostavljam. U svakom slučaju, Volker je izašao na stražnja vrata. I za njih je iskoristio ključeve, koje je našao kod Kresa. Zatim je napao radnika u štali, osedlao konja i... — Vilijams je bes-

pomoćno slegao ramenima. — To je sve što mogu da vam kažem.

— A zašto niste povelili poturu?

— Još malopre sam želeo da vam kažem da jesmo, ali mi vi niste dali da dođem do reči. Stalno ste me pre kidali.

— Vi se ne sećate tačnog redosleda našeg razgovora.

— To sada nije ni važno. Moj zamjenik je vodio poturu. Sutradan prepodne, bilo mu je lakše. Gotovo je sasvim ozdravio, pa je skupio ljude. U stvari, ja mislim da se on, na neki način, osećao odgovornim... Zato je insistirao da sam povede poturu. Ali, Volker je lukav. On ume da sakrije tragove.

— Ja ću ga naći. Moram, ako ne želim...

Prekinuo je rečenicu. Nije smeo ni da izgovori ono čega se toliko plašio i za što je znao da je sasvim moguće, čak verovatno.

Znao je dobro šta će biti od njegove porodice i „Polumeseca“, ako Volker stigne tamo pre njega.

— Jedino želim da mi padne šaka — rekao je tiho.

— Vi mislite da ja ne želim? — uzviknuo je Vilijams.

— A taj tvor, što je dobacio nož Volkeru? I njega želim da se dočepam.

— I ja, takođe.

— Zar niko ne zna ništa?

— Niko! Ali, ja mislim da je to morao biti neko iz bande maskiranih — rekao je Vilijams, a izraz na njegovom licu pokazivao je zabrinutost, koju on i nije želeo da sakrije.

— To je više nego sigurno. Ali, i tome ima leka.

— Nije baš tako jednostavno. Ti momci su uvek spremni da pomognu jedan drugome. Jer, niko od njih nikada nije siguran kada će pasti u nevolju i kada će mu biti potrebna pomoć.

— Znači, tako... Osilili su se.

— I te kako. Ta banda već dugo vremena operiše u ovom kraju. Ponekad mi se čini da će me dovesti do ludila.

Začutao je i malo se zamislio. Ona je rekao tiho, ali odlučno:

— Ipak, jednu stvar ću privesti kraju pre nego što odem u penziju. Unišću tu bandu.

— Da sam znao, ne bi me niko živuvalio u ovo — gundao je Mark. — Život mi je zagorčan i ko zna šta me još čeka. To mi zaista nije trebalo.

— A kako je tek nama? Linija Konor-Grisson, koja nam je jedina veza sa svetom, mora stalno da bude pod kontrolom. Mislite li da je to lako?

Mark odmahnu glavom, a šerif nastavi:

— Bar jednom mesečno banda maskiranih presreće kočiju koja saobraća tom linijom. A svaki put kada je napadne, možete se zakleti da je u kočiji bio novac ili nešto drugo od vrednosti.

— Znači, znaju kad se prenose dragocenosti i novac, iako, koliko je meni poznato, to banke drže u najvećoj tajnosti?

— Izgleda da ne postoji način da

se nešto sačuva u tajnosti od te bande. Sandrik...

Mark ga pogleda upitno.

— To je šef stanice u Konoru. On nadgleda dobar deo linije i u krajnjoj liniji odgovoran je za bezbednost kočije. Čovek je već blizu ludila. Ne zna šta da radi.

— Ipak, mora da postoji rešenje.

— Ja imam jedno predosećanje. Bar jedan član bande mora da je stanovnik Našburga.

— To je vrlo verovatno.

— Taj je sigurno i doturio nož Volkeru. Pištolji im za tu svrhu nije odgovarao.

— Dabome! Nož je efikasniji. Ne pravi buku.

— A oni su morali da izvuku Volkera iz mog zatvora. Znali su da ga ne bih ostavio na miru, dok mi ne bi propevao. A da bi se to dogodilo, znaju svi u gradu. Moje metode ispitivanja su poznate u okolini.

— A šta je Volker radio u ovom gradu?

— Kako, šta je radio? Svako ima pravo da živi gde hoće, pa je i on mogao da se muva ovuda.

— Mislim, čime se bavio, pre nego što ste ga identifikovali kao člana bande. On mi ne liči na običnog građanina.

— Ne, ne liči — složio se šerif. — Volker i nije bio naš građanin.

— Da, možda, nije radio kao kau-boj?

— Izgleda da je želeo da ljudi tako misle o njemu — namršti se Vilijams. — Nekoliko meseci, čak je i radio na ranču Olea Redklifa. Sve

dok ga ovaj nije otpustio. Izgleda da je imao muke s njim.

— Možete li mi reći nešto bliže o tome?

— Pa, eto, ja mislim da ovaj detalj što ću sad pomenuti dosta kazuje. Svaki put, kad ga je Redklif potražio njega nije bilo na ranču. Onda su ljudi, jednom, shvatili. Volkera obično nije bilo onoga dana, kada je napadana kočija.

— A kakav je taj Redklif? — sumnjičavo je zapitao Mark, kome se u celoj priči nešto nije slagalo.

Vilijams se namršti.

— Ne pokušavajte da bacate senku na poštenog čoveka, Starete. I ne postavljajte neumesna pitanja.

— Samo sam pitao ko je Redklif — tvrdoglavo je ponovio Mark.

— Ole Redklif je poznati stočar u oblasti Naš Kaunti. Dobar domaćin i uvažen.

— A njegovi ljudi?

— Njegovi ljudi se uvek drže daleko od svake gužve. A ovo što se dogodilo sa Volkerom, ne može biti njegova krivica. Da je on bio u dogovoru sa Volkerom, zar bi ga najurio sa ranča?

— Pretpostavljam da ne bi — slagao je ramenima Mark.

Nastala je tišina, a onda je šerif ustao. Time je dao do znanja da je razgovor završen.

— Postavili ste svoja pitanja, Starete, i na njih dobili odgovore. Ja znam vašu situaciju i znam kako se osećate. Ali, paziću i na vas, momče. Verujte mi da ćete imati posla sa mnom, ako budete uznemiravali poštene građane. Prema tome, ne

igrajte se detektiva u oblasti koja je poverena meni i nemojte učiniti ništa pogrešno. Zakon je moj posao, a ne vaš.

Pošto je napustio Vilijamsovu kuću, Mark je oprezno krenuo ka Džerijevom salunu. Još je uveliko bio mrak. I pored sve opširnosti, njegov razgovor sa šerifom, nije trajao više od jednog sata.

Odahnuo je kada je gurnuo vrata saluna i ušao.

Džeri je još uvek sedeo u uglu saluna, ali više nije bio sam. S njim u društvu je bio krupan čovek, odeven u građansko odelo. Bio je srednjih godina, hladnog pogleda i nosio je uredno potkresane brkove.

Džeri ga je predstavio Marku, kada je ovaj prišao stolu i seo.

— Mark, upoznaj se sa Hajramom Sendrikom. On ovde upravlja...

— Ah, da, šerif mi je već nešto ispričao — rekao je Mark i rukovao se sa čovekom. — Gospodin Sendrik se brine o liniji, kojom saobraća kočija.

— Samo lokalnim ogrankom — rekao je Sendrik. — To me, ipak, čini odgovornim za prilično veliku oblast. Ovo je velika zemlja, gospodine Starete.

— To sam imao prilike da vidim — odgovorio je Mark suvo.

— Nas dvojica smo upravo razgovarali o Volkerovom bekstvu iz zatoru i o tragediji starog Lua. Ja sam nagovorio Vilijamsa da mu poveri taj posao — objasnio je Džeri.

— To je strašno. Tragedija —

umešao se Sandrik. Lupkao je prstima po stolu. — Tog Volkera bi trebalo naći, na svaki način i... mislim... vešala su jedina, odgovarajuća kazna za njegove zločine.

— Po onome što sam čuo — promrmlja Mark — Volker više nije na ovoj teritoriji.

— Kladio bih se u celu nedeljnu zaradu, da je on već daleko od severne granice Montane — umešao se Džeri. — Ne verujem da će ga uhvatiti.

— Šteta što vi niste ranije došli — opet se javio Sendrik. — Mogli biste da se pridružite poteri, koju vodi Fil Turnbull. Ali, ja znam da vi žurite kući... Sigurno i tamo imate dosta posla.

Izgleda da ja gubim nerve, pomislio je Mark. Ili ovo društvo zaista želi da mi što pre vidi leđa.

— Najverovatnije je da ću to uraditi — rekao je glasno.

— Odmori se bar do zore. Ja ću se pobrinuti za sve — pokazao je Džeri da mu se zaista žuri da Mark što pre ode. — Dakle, dozvoli da se pobrinem za tvoje prenoćište.

— Hvala ti Džeri — slegao je ramenima Mark i ustao.

Na samom izlazu sreo je Kas.

— Čula sam malopre da govorite o odlasku. Ne znam šta da vam kažem. Želela sam samo da znate, da mi je žao zbog svega što se dogodilo. Polazite li sutra?

Na neki način Marku se učinilo da je u njenim rečima osetio prizvuk žurbe, baš kao kod Sandrika i Džerija.

— Ne vidim razlog da se ovde duže zadržavam. Da li se groblje nalazi istočno ili zapadno od grada? To nisam video, a voleo bih da posetim Lujov grob.

— Groblje je zapadno od grada. A sada bih se pozdravila Mark. Ni je verovatno da ćemo se videti sutra ujutro, jer ja ustajem kasno.

— Drago mi je što sam vas video, Kas. Ja mislim da ću krenuti vrlo rano.

Za to vreme Dok Holidej je sedeo u mraku, kraj prozora svoje sobe. Bio je potpuno obučen.

Njegov konj Mig je stajao pred hotelom, uz prečku, ali nije bio vezan. Povodac mu je bio znalački omotan oko prečke i samo konj, pametan kao što je bio Mig, znao je to da iskoristi, na poznati znak svoga gazde.

Ako se sve bude odvijalo onako kako je mislio, Dok Holidej je znao da će uskoro, možda za sat ili još kraće, krenuti na put.

I zaista, uskoro je čuo bat konjskih kopita.

Nije prošlo nekoliko minuta, kraj hotela je projahao Mark. Krenuo je prema zapadu.

Daleko, na istoku, pojavili su se prvi predznaci zore, koja se radala.

Holidej je bio zadovoljan što mu je soba na uglu. Tako je imao prozore, koji su gledali na dve ulice.

Ustao je tiho i uputio se drugom prozoru.

Video je Miga kako mirno stoji na istom mestu na kome ga je ostavio.

Zviznuo je oštro, kroz zube.

Mig je pokrenuo uši kao da je želeo da kaže, da je razumeo.

Dok je ponovio zvižduk, tiho, ali jasno.

Verna životinja mahnu glavom nekoliko puta, a Dok se osmehnu. Dugo su vežbali taj pokret.

Najzad se Mig oslobodio prečke i laganim korakom krenuo za ugao, prema prozoru kroz koji je Holidej već promolio noge, a uskoro se i sav spustio, držeći se rukama za prozor.

Dok je znao da se izložio opasnosti da bude primećen, ali nije želeo da vlasnik hotela zna da je izašao. Bar ne do jutra. Tada će on biti daleko, a vetrić, koji je već počeo da diže prašinu, izbrisao je tragove.

Visio je na prozoru i čekao da po batu kopita odredi da je ždrebac na mestu.

Ne bi se moglo reći da je bio nervozan. Njegovoj kockarskoj prirodi su odgovarale ovakve situacije, ali, znao je da ovo baš nije zavidan položaj. Ako ga vidi ovako, kako visi na prozoru, neka budala bi mogla da pomisli da je lopov, pa da pripuca. A to mu, u ovom trenutku, ne bi trebalo.

Međutim, Mig se zaustavio tačno pod njegovim spuštenim nogama.

Bilo je krajnje vreme. Holidej je već osećao kako mu trnu ruke za lepljene za prozorsku dasku.

Mig je izdržao pad gospodarevog tela. Samo je malo kleknuo stražnjim nogama i ništa više...

Ali, umesto da ga potera u kas, Dok je skliznuo iz sedla i priljubio se uz zid. Želeo je da se uveri da je

sam na ulici. Sada mu nije bio potreban nikakav susret.

Pogledao je levo, desno i još malo oslušnuo. Mig je stajao kao kip. Na ulici se ništa nije pomerilo.

Tada se ponovo vinuo u sedlo i krenuo. Nadao se da mu Mark Staret neće izmaći daleko.

A bio je ubeđen da mu je sad potrebniji nego ikada.

XV

Nešto oko devet sati Hajram Sendrik je ušao u svoju kancelariju. Pre toga je prišao momku za šalterom na kome su se prodavale karte za kočiju.

— Zdravo Roje — pozdravio ga je. — Ima li vesti iz Vin Sitija?

Momak je dotakao širit, koji mu je pravio senku nad očima.

— Dobar dan, gospodine Sendrik. Rano jutros smo dobili telegrafsku poruku. Uobičajena informacija.

— Šta kažu?

Tačno u jedanaest i deset, doći će zamenik šerifa Turnbull i blagajnik, da nam predaju pošiljku. Proverio sam telegram kod banke. Potvrdili su ga.

— U jedanaest i deset — ponovio je zamišljeno Sendrik.

— Da. Tako piše.

— Znači, svega nekoliko minuta pre nego što jutarnja kola budu pošla.

Zatim se nagnuo prema Roju i rekao tiho:

— Moramo imati poverenja u telegrafistu. Verujem da ni Turnbull,

a ni blagajnik, neće ništa govoriti. Nadam se da ovoga puta do bandita neće stići vest o pošiljci novca.

— Nadam se, inače, kako je bilo dosada...

— Šta si hteo da kažeš?

— Hoću da kažem, da ovo što se dešava sa našim kočijama, naročito u poslednje vreme, veoma loše utiče na ljude, gospodine Sendrik — namrštio se Roj. — Linija Konor—Grierson će ostati bez mušterija, ukoliko se ovi napadi nastave. Jedino...

— Jedino — namršteno je dovršio Sendrik — ako zakon ne uspe da se dočepa bande i to vrlo brzo.

— Ja vas potpuno razumem, gospodine Sendrik. Vidim da ste i sada zabrinuti. Čini mi se da niste zadovoljni radom predstavnika zakona? Možda šerif juri tu bandu na pogrešnom mestu? Mislite li tako...?

Sendrik ga je pogledao oštro.

— Ja to ne mislim Roje. A ni ti ne bi trebalo da tako govoriš o Vilijamsu. Jer, ovde je o njemu reč. On je najbolji šerif koga je ova oblast ikada imala. Svi ćemo mi žaliti kada on ode u penziju.

— Ja ne kažem da gospodin Vilijams nije dobar šerif — požurio je da se opravda Roj.

— A šta kažeš?

— Ja sam jedino želeo da kažem, da mi se čini da on propušta prave tragove i činjenice, koje bi ga mogle odvesti do bandita.

— O kakvim to činjenicama govoriš, Roje?

— Pa, na primer, niko se još ni-

je pobrinuo da utvrdi kako banditi dolaze do informacija o pošiljci. Mislim nije se pobrinuo ozbiljno. A to je najvažnija stvar.

— To svi znamo, samo, nije lako pronaći tog majstora.

— Kako nije lako? Pa, to je zadatak predstavnika vlasti. Ja bih, na primer, najpre potražio ko je taj špijun. Da, da, gospodine Sendrik, to je jedino rešenje. Banditi imaju svoga špijuna, a taj je ovde, u gradu.

— Hm...

— Siguran sam u to. I siguran sam da je to čovek na koga niko ne bi posumnjao da se bavi tim poslom. Na koji bi drugi način banda mogla da dobije informacije? Još se nije desilo da napadnu kočiju samo sa putnicima. Ali, čim je u kočiji novac ili zlato, tačni su kao sat. Iako je sve mirno, plašim se i danas za kočiju.

— Hm. A možda njima i nije potreban špijun — odvratio je Sendrik suvo.

— Pa, kako bi znali?

— Mogao bi neko i nehotice da se izlane.

— Obojica znamo da telegrafista ne bi pričao — Roj je već jedva krio nervozu izazvanu strahom za ono što je pretpostavljao da će se dogoditi toga dana. — Osoblje u banci zna da ćuti. Svaki čovek je proveren. Vi, svakako ne biste rekli. Ostajem, znači, samo ja.

Zastao je i zatreptao očima kao da je tek tada postao svestan šta je, zapravo, rekao.

— Valjda ne sumnjate u mene, gospodine Sendrik? Vi znate da nikada ne bih... ja sam lojalan službenik ove kompanije!

— Ja i ne sumnjam u tebe, Roje — glasno je uzdahnio Sandrik. — Ipak, neko rešenje mora da postoji. Ja jedino ne znam u koga bi čovek uopšte mogao da sumnja. Pa, svi se mi ovde znamo...

XVI

Negde oko deset sati toga jutra, Mark je jahao preko pašnjaka ranča, koji je pripadao Redklifu.

Na pristojnom odstojanju od njega jahao je Dok Holidej.

Na vidiku se već ukazala glavna zgrada. Ali, Mark nije mnogo pažnje obratio onome što se tamo dešavalo.

Jašući pašnjakom, razmišljao je o „Polumesecu”. I nesvesno je upoređivao svoj ranč s ovim preko kojeg je jahao.

Goveda na Redklifovom ranču nisu ostavljala bogzna kakav utisak. Sve su to bila grla rase „longhorn” i još pri tome nisu delovala naročito negovano, kako bi se očekivalo od jednog uzornog rančera.

Sa ponosom Mark je mislio na svoje „redforde”, koji su bili odlično hranjeni i, za razliku od ovih grla ovde, u savršenoj kondiciji.

Dok Holidej je zastao dosta daleko od ranča, ali, na mestu odakle ga je dobro video.

Ipak, smatrao je da je bolje da ga obiđe u širokom luku i da se popne

na uzvišicu iznad ranča, odakle bi imao odličan pogled.

Nasmešio se kada je pomislio da je Mark, možda, imao odličan instinkt. Setio se kako mu je onaj Meksikanac rekao da su jahači, koji su ga napali, krenuli baš prema tom ranču.

— Hajde, prijatelju — dodirnuo je mamuzom Miga. — Ovde će, izgleda, biti zanimljivih stvari.

Mig je zarzao i krenuo levo.

A Mark se sasvim približio dvorištu ranča.

Sada je već vrlo lepo video glavnu zgradu i nešto dalje sporedne zgrade i štale.

Glavna zgrada je bila čvrsta, solidna građevina, izgrađena od balvana.

Na nekih stotinu jardi od nje, nalazila se dosta niža zgrada, koja je, verovatno, služila kao spavaonica za kauboje i ostale radnike.

Između te dve zgrade, nalazio se prostrani koral.

Najzad je ujahao kroz kapiju i malo zaustavio konja.

Iz glavne zgrade izašao je jedan krupan, snažan čovek i zastao pogledavši prema njemu. Kao da ga je tek tada primetio.

U tom trenutku, na vratima spavaonice pojavio se jedan momak i zastao tamo naslonjen leđima na dovratak, posmatrajući Marka kroz spuštene trepavice.

Mark je obo konja i prilazio bliže. Pitao se samo, gde je ranije video ova dva čoveka.

Onda se setio.

Ta dvojica su bila u Džerijevom salunu, kada je on stigao u grad. I video je jasno, da su se odmah povukli u susednu prostoriju gde se igrao poker, ali su pre toga izmenjali poglede sa Džerijem.

Da, toga se sada dobro sećao.

A možda je to značilo nešto o čemu su ranije njih trojica razgovarali i, možda to nije imalo veze s njim — prebacio je sebi Mark što je, makar na tren, neka sumnjičava misao prostrujala njegovom glavom.

Visoki čovek, koji je izašao iz glavne zgrade, pošao je Marku u susret, a ovaj je zaustavio konja i sjahao.

— Pođi i napoj svog konja, stranče — rekao je čovek ljubazno. — Dajmond ranč ne dobija posete često. Putnici su ovde dobrodošli.

Bio je to pozdrav više nego ljubazan. U ovoj preriji ništa nije bilo ljubaznije nego pokazati brigu za jahačevog konja. Svi su znali koliko konj znači svakom čoveku. U ovakvim prostranstvima, bez konja, čovek je izgubljen.

Zato se i Mark ljubazno zahvalio.

— Hvala vam puno, mister.

Obišao je oko konja i prišao bliže čoveku.

— Ja sam Staret. Mark Staret. Da niste vi, možda, Ole Redklif?

— Da, to sam ja — klimnuo je glavom rančer.

Redklif je bio visok i vitak, a u isto vreme snažan i širokih ramena. Na njemu nije bilo ni grama sala. Videlo se da je često sedeo u sedlu.

Bio je prijatnog izgleda i nije mogao imati više od četrdeset godina.

Kosa mu je bila boje peska, a oči plave. Ponašanje mu je bilo prijatno, ali, Mark nije mogao da se otme utisku da se u njemu krije dobar igrač pokera, koji je u stanju da u svakom trenutku sakrije svoja osećanja.

— Vi, verovatno, niste čuli za mene... — rekao je Mark.

— Grešite prijatelju — nasmešio se Redklif. — Čuo sam o vama. Rekli ste Staret, zar ne? Vi ste čovek koji je uhvatio Flojda Volkera.

— A Volker je radio za vas — rekao je Mark, rešen da što pre raščisti neke stvari.

— Da — slegao je ramenima Redklif. — To se dešava. Ali ja ne želim da pričam mnogo o tome.

Obojica su začutili, a Redklif je malo začkiljio očima i promenio temu.

— Nego, vaš konj je još uvek zedan. A i vama bi sigurno koristilo da nešto popijete. Predajte konja momku, pa uđite u kuću.

Mahnulo je rukom momku, koji je bio lenjo naslonjen na ragastov i grickao neku slamku u zubima, dok su mu ruke bile spuštene niz bokove.

Momak je klateći se prišao, uzeo povodac iz Markovih ruku i poveo konja prema bunaru.

Redklif je pošao u kuću, a Mark za njim.

Ušli su u prostranu prostoriju, koja je bila kombinacija dnevne i spavaće sobe.

Rančer je uzeo bocu sa stola i napunio dve čaše. Nazdravili su jedan drugome i ispili.

Zatim je seo na stolicu pored vrata. Ponudio je Marku drugu stolicu, uostalom, još jednu preostalu, koja se nalazila za stolom, nekako u uglu sobe.

Mark je shvatio da ovo baš nije naročito dobrodošlica, kako je rančer rekao pri susretu, ali nije se mnogo uzbuđivao. Znao je da su ljudi u ovoj preriji grubi i nepoverljivi ali da umeju i da se raskrave. Zato je odmah prešao na stvar.

— Postoji vrlo mala verovatnoća da ću uspeti u ovom što nameram, mister — rekao je. — Ali, ipak bih želeo da pokušam. Ako vi budete imali kakvih zamerki...

— Na šta? — zapitao je Redklif.

— Pa — slegao je ramenima Mark. — Mislim da znate u čemu je stvar. Rekoste malopre da znate da sam ja doveo Volkera i predao ga šerifu.

Redklif je klimnuo glavom.

— Da.

— Njemu je tada pretilo uže.

— A ja sam dobio novac od uce-ne.

— Tako je bilo propisano.

— I šta mislite, šta će da uradi Volker, sad, kad je pobegao?

Kratak osmeh zaigra u uglu Redklifovih usana, ali samo za tren, više kao senka osmeha.

— Pa, to se može pretpostaviti, Starete. Ali, za njim je krenula po-tera istog dana kad je pobegao. Kažu, nisu ga našli. Znači da više nije na teritoriji ove države.

★
AVANTURE

LEGENDARNOG ŠERIFA

★
VAJAT ERP

★
**IZLAZI
SVAKOG
3. U
MESECU**

★
**KOD
VAŠEG
PRODAVCA
NOVINA**

— Nisam siguran. Jer, njega sad tereti još jedno ubistvo, pa...

— Da, ubio je Lua Kresa.

— Mog prijatelja, Lua Kresa.

— Šta, zar ste poznavali starog?

— Bili smo zajedno u vojsci.

— Nikada niko ne bi pomislio da je stari Kres imao prijatelje. Bio je tako miran i tih.

— Bio je dobar čovek.

— To je stvarno nesreća. Prava nesreća — uzdahnua je Redklif. — Ipak, ne verujem da Volker nije prešao granicu.

— Ja sam spreman da napustim Naš Kaunti — rekao je Mark. — Ali, pre nego što pođem, želim da zadovoljim svoju radoznalost u vezi sa Volkerom. Hoću da budem siguran u izvesne stvari.

— Kao...

— Hoću da znam da je izvan mog domašaja. Tek kada to budem siguran, idem kući.

— Van vašeg domašaja? — iznenađeno ga je pogledao Redklif. — Ah, pretpostavljam da znam šta ste mislili pod tim. U stvari, vi ćete poći kući, tek onda kad budete sigurni da više ne možete da ga ščepate da biste osvetili svog prijatelja i obezbedili sebe, zar ne?

— Baš to.

— Ne verujem da ćete uspeti. Volker je đavolski lukav momak. I surov, takođe.

— Pokušaću, ako budem imao bar nekih osnova da zaključim, da se nalazi sa južne strane granice Montane.

— Ja u to ne bih verovao, prijatelju — rekao je Redklif.

Popio je gutljaj i prekrstio noge, a zatim je nastavio:

— Pokušajte da se stavite u njegov položaj. Da vama gori pod nogama, kao njemu, da li biste se vi motali ovuda? U ovom trenutku, za njega je ova država najnesigurnije mesto na svetu.

Protrljao je rukom bradu, kao da je želeo da sačeka efekat svojih reči. Onda je, ipak, rekao ono, što Mark nije očekivao:

— Još od prvog dana kad sam ga zaposlio, shvatio sam da će on doneti samo nevolje. On je neodgovoran momak, a na poslu se nikad nisam mogao da oslonim na njega. Čak nikad nije bio na svom mestu.

— Upravo sam razmišljao o vašim radnicima.

— O mojim radnicima? Pa, ja imam samo dva čoveka — namrštio se Redklif. — Šta vas zanima u vezi s njima?

— Oni su radili sa Volkerom. Ponekad, čak i čovek kakav je Volker, oseti potrebu da razgovara sa ljudima. Možda je u tim trenucima rekao nešto, što bi...

— Šta, na primer? — Redklif mu nije dao da dovrši.

— Na primer — prešao je Mark na stvar — mogao je da pomene ime na ljudi, koje je poznao ili mesta na kojima je bio.

— I, šta bi vam to pomoglo?

— Po tome bih znao gde da ga tražim. Ja znam da je to slaba šansa, pa ipak...

— Šerif Vilijams je rekao da vi niste profesionalni lovac na ucene — nacerio se Redklif. — Valjda se taj instinkt nije naprasno probudio?

— I nisam nikakav lovac na ucene. Ja jedino znam šta će Volker da uradi, ako se što pre ne nađe iza brave. Ovoga puta, u zalogu je život, moj i moje porodice. Mislím, da je to svima jasno.

— De, de, ne ljutite se, prijatelju.

— Ovo je moja jedina šansa da preživimo. Mada, moram priznati, prilično slaba.

— Zaista je slaba, prijatelju — klimnuo je glavom Redklif. — Ako baš želite, razgovarajte sa mojim ljudima. Na mom ranču ste dobrodošli. To sam vam već rekao. Ali — mahnulo je rukom pokazujući na Markovu čašu. — Ispijte svoje piće.

Za to vreme Dok Holidej je sedeo iza jedne stene iznad samog Redklifovog ranča. Imao je odličan pregled, a strpljenje mu nije nedostajalo.

Ipak, učinilo mu se da se Mark zadržao previše u onoj kući.

— Onaj naš prijatelj nije baš naročito bistar — rekao je Migu. — Ako su moje pretpostavke tačne, uleteo je pravo u vučju jazbinu. Ali, pričekajmo još malo. Onda, ako se ne pojavi ili se dogodi bilo šta drugo, moraćemo da im pokažemo da on nije sam.

Zapalio je cigaru i nastavio da motri.

A Mark je pogledao Redklifa, progundao nešto u znak zahvalnosti, iskapio čašu i ustao.

Ponovo su izašli napolje na zaslep ljujuću svetlost sunca, koje je sada nemilice pržilo.

Pošli su preko dvorišta prema baraci za kauboje. Ušli su unutra.

Dva kauboja, jednog je Mark već video, ležala su na svojim krevetima. Jedan je pušio i pratio očima dim koji se izvijao prema tavanici. Drugi je bio zabavljen čitanjem novina.

Ni jedan, ni drugi ničim nisu pokazali da su primetili Markov i Redklifov dolazak, sve dok ih gazda nije oslovio.

— Ovo je Mark Staret, momci — rekao je Redklif. — Želi da razgovara sa vama.

Pošto su izmenjali pozdrave, Mark je seo na jedan nezauzet krevet.

Bacio je pogled po spavaonici. Video je da se, jedan pored drugog, u njoj nalazi šest kreveta.

Znači, nekada je na ovom ranču bilo zaposleno više ljudi, zaključio je Mark.

Na stolu, u sredini prostorije, nalazilo se nekoliko tanjira.

— Eto, prijatelju. Ovde su samo Mek Rič i Čik Donaldson — progundao je Redklif, oslanjajući se leđima na dovratak. — To su jedini ljudi na mom ranču. Za više nemam sredstava.

— Dobar dan, Starete — progundao je krupni Mek Rič.

Visoki i mršavi Donaldson je progundao nešto nerazumljivo i pažljivo, ali vidljivo, odmerio Marka pogledom.

Mark se pravio da to nije primećio. Shvatio je da je počela borba strpljenja i živaca. Jezikom je pažljivo ovlažio cigaretpapir i zalepio ga. Onda je, isto tako, mirno i lagano izvadio šibicu i zapalio. Tek kada je povukao prvi dim, progovorio je:

— Došao sam da se raspitam o Flojdu Volkeru. Da li se sećate Volkera?

— Više bih voleo da ga zaboravim — progundao je Mek Rič.

— Nikada nisam uspeo da shvatim tog momka — rekao je Donaldson. — On zaista nije bio najprijatniji čovek koga sam upoznao.

— Staret misli da je Volker, možda, razgovarao sa vama — nacerio se Redklif.

— O čemu? — namrštio se Rič.

— O ljudima ili mestima kojima se kretao, na primer — bio je upozoran Mark. — O bilo čemu. O prošlosti, ili, možda o planovima za budućnost. Ja želim da ga pronađem, ali ne znam odakle da počnem.

— A šta smo mi? Babe vračare? — nabusito je odgovorio Donaldson.

— Smiri se — opomenuo ga je Redklif. — Živci su ti potrebni...

— Izvini, gazda — mumlao je Donaldson.

— Mi vam zaista ne možemo pomoći — naglašeno ljubazno govorio

je Rič. — Vi mislite da se Volker ispovedao pred nama? Do đavola, on nije čovek kome je to potrebno. Nije on tako naivan.

— On je dovoljan sam sebi — sada je i Donaldson bio nešto ljubazniji. — Usamljenik. Čutljiv. Ali, umeo je da bude i nestašan, kada je to bilo potrebno. A kada bismo Rič i ja samo pokušali da budemo radoznali, on nam je stavljao do znanja da ne voli takvo ponašanje. Zar nije tako bilo, Riče?

— Aha — progundao je ovaj.

— Znači, vi mi ne možete ništa reći o njemu?

— Ja mislim da o Volkeru vi znate baš isto toliko, koliko i nas dvojica.

— Kao što vidite Starete, trud vam se nije isplatio — presekao je diskusiju Redklif. — Šta ćete sada?

— Sada? — slegao je Mark ramenima. — Jedino mi je ostalo da krenem kući, ako je još imam.

Ustao je sa ležaja i spakovao duvan i šibice.

— U svakom slučaju, hvala vam, momci. Mislim da sam se, ipak, suviše nadao.

— U jednu stvar možete biti sigurni Starete, kada je reč o Volkeru. Kada je sam u pitanju, nije nimalo nemaran. Naprotiv, vrlo je lukav i oprezan. Ume odlično da se čuva — govorio je Redklif. — Meni lično je jedino žao, što sam ga uopšte primio na „Dajmond D” ranč.

Mark je pošao prema vratima i klimnuo glavom kaubojima, koji se nisu ni pomerili s mesta.

— Asta la vista!

— Kako da ne — klimnuo je Mek Rič.

— Aha — progundao je Donaldson.

U pratnji Redklifa, Mark je pošao do konja koji ga je čekao ispred kuće. Odrešio je uzde sa prečke za vezivanje i bacio se u sedlo.

Već je poterao konja, kada se okrenuo još jednom i pogledao Redklifa.

— Volker se još nije izvukao — rekao je. — Negde, na svom putu on će napraviti grešku. Tada će platiti za sve. Nije on baš tako pametan kako misli.

— U pravu ste. I ja tako mislim — složio se Redklif.

Mark se čudio zašto je ovaj čovek toliko miroljubiv. To baš nije odlika ljudi iz prerije. Naročito, kada im neko tako upadne u kuću i počne da postavlja pitanja.

— Pa, hvala vam na gostoprimstvu — rekao je Mark. Podbo je konja i lakim kasom poterao ga iz dvorišta.

Jahao je istim tempom, ne menjajući pravac i ne osvrćući se sve dok nije otišao tako daleko da ga sa ranča nisu mogli videti.

Onda je naglo skrenuo prema žbunu meskite i sjahao s konja. Zastao je i pažljivo posmatrao put kojim je došao. Zatim je ponovo uzjahao. Ovoga puta, poterao je konja galopom. Sada je jahao uz blagu padinu između pamukovca, čije su ši-

roke i niske krošnje najlakše mogle da ga sakriju.

Ako je njegova računica tačna, razmišljao je, ovaj pravac treba da ga dovede do brežuljka sa druge strane ranča odakle se pruža odličan vidik na sve zgrade na „Dajmond D” ranču.

Konačno je dospeo na sam vrh brežuljka. Sjahao je, a konj mu je zarzao.

— Ako može tiše, prijatelju — trgao ga je glas iz male udoljice s njegove desne strane.

Neobičnom brzinom Markova ruka je poletela ka koltu.

— Neće biti potrebno — oglasio se Dok Holidej čiji je glas tek sada Mark prepoznao.

— To ste vi Dok? — rekao je sa nevericom Mark. — Bilo bi mi lakše da sam znao da ste ovde. Ovako, dok sam bio na ranču, stalno sam čekao da neko od onih momaka sjuri šaržer u mene.

— Čini mi se da oni danas moraju da čuvaju živce. Ako se ne varam, imaju važnija posla. Mada, morate priznati, nije baš naročito inteligentno jahati sam na mesto na koje se sumnja da bi mogla da bude baza jednog kojota.

— U pravu ste, ali meni se žuri. Ko zna šta je sa mojom porodicom...

— Nju nećete spasti time što i vlastitu glavu stavljate u torbu. Najbolje bi bilo da spustite konja ispod ove stene.

— U pravu ste — rekao je Mark, kome je vidno laknulo. Ostavio je konja u zaklonu stene i lagano pošao prema ivici uzvišice gde je, iza jednog žbuna, sedeo Dok Holidej i igrao se špilom karata.

Puzeći, Mark je dospeo na samu ivicu padine odakle mu je pukao širok pogled na zgrade ranča. Svim jasno je video celo dvorište i okolni teren.

Na nekih šezdeset jardi zapadno od barake za kauboje, teren je bio obrastao gustim žbunjem. Bio je siguran da je u tom žbunu sakriven četvrti čovek sa „Dajmond D” ranča.

— U onom grmlju, mora da se krije jedan čovek — šapnuo je Dok.

— Krije se. Njega sam se najviše plašio kada ste vi bili tamo. Verovatno je imao dobre razloge da se skloni. Samo, nisam ga dobro video. Promakao mi je. U dva skoka se našao izvan mog vidokruga.

— Znao sam da je Redklif lagao. Znao sam da su lagali i njegovi ljudi, kada su govorili da više nikog nema na ranču.

— A šta ste očekivali? Da će vam doneti spisak stanovnika — osmehnuo se Dok Holidej.

— Moram priznati, da nije bilo jedne slučajnosti, ne bih posumnjao niu jednu Redklifovu reč. Ali, odatle ga je nešto, na šta nije računao. Krevet na koji sam seo bio je još topao, a ona dva momka su bila sva-

ki na svom ležaju. Neko je ležao na onom trećem krevetu i mora da se sklonio samo nešto pre mog dolaška.

— On je pobegao dok ste vi još bili u kući. Doduše trenutak kasnije, izašli ste u pratnji Redklifa.

— Zato je Redklif seo kraj vrata, a mene čušnuo u ugao odakle nisam mogao da vidim dvorište — bukvalno je pobesneo Mark. — Baš sam budalala!

— To ste vi rekli, Starete.

— Dabome da sam budala. To mi je postalo jasno još kad sam video onaj postavljen sto u kaubojskoj kući. Bilo je tri tanjira i isto toliko pribora za jelo. U toj baraci su stanovala tri čoveka.

— Umete li da igrate poker? — zapitao ga je Dok.

— Nemojte me nervirati. Imam sad pametnija posla. Ako je tamo, on mora jednom izaći.

— To i ja mislim. Ali, pretpostavljam da mu se baš ne žuri.

— Nego, šta vi radite ovde? — odjednom je zapitao Mark.

— Čekam.

— Koga?

— Flojda Volkera.

— Flojda Volkera? — zapanjio se Mark. — Ne razumem. Valjda... valjda niste vi član potere? ... Ali, ne! Potera se vratila, odustala...

— Nisam. Ja nisam zakon i svejedno mi je šta ko radi. Ali, ne podnosim kad dođe neki siledžija i gad, i izbode nekog starca i to s leđa.

— O čemu to govorite?

— O Trigu. Volker ga je unakazio. Ko zna šta će još biti. Više mu ne mogu dopustiti da navraća u onu kolibu. Sada će morati da se još jednom sretne sa mnom.

Mark je gotovo zanemeo. Bilo mu je užasno žao starog Triga. Ako starac preživi, odlučio je ovog trenutka, pozvaće ga da živi na „Polumsecu“.

Već je prošlo sat i po kako su on i Holidej sedeli ovde i posmatrali ranč.

Mark je već počeo da gubi strpljenje. Čudio se kako se na Dokovom licu nisu primećivali ni umor, ni nervoja. Sedeo je mirno i slagao karte. Onda ih je mešao, pa opet slagao. Bilo je fantastično sa kakvom lakotom karte polete iz njegovih ruku i kako se opet, u savršenom poretaku, onako kako očigledno on želi, ponovo nađu u njegovim šakama.

Tog trenutka, na licu Doka Holideja kao da se pomerio jedan mišić. Mark je hitro skrenuo pogled ka ranču.

Na ranču se dešavalo neko komešanje. Ljudi sa ranča su se spremali da pođu nekuda.

S ove udaljenosti Mark nije mogao da identifikuje dvojicu koji su izašli iz zgrade za kauboje i pošli prema koralu. Tamo su sedlali konje.

Onda je iz kuće izašao Redklif. Tada su ona dvojica povelala konje iz koral.

— Jedan, dva, tri... četiri — brojao je glasno Mark kao da nije verovao svojim očima. Osetio je kako mu se puls ubrzava.

U sledećem trenutku i četvrti čovek se pojavio na vratima barake. Mark je tada bio spreman da da pola života za jedan dobar dvogled, koji bi mu omogućio da bolje osmotri tog čoveka. Ali, to je bila samo želja.

Četvorka je brzo odjahala sa ranča u pravcu istoka. Mark je ustao i pošao prema svom konju.

— Oдавде ćemo ih videti još dosta dugo — rekao je Dok mirno. — Ja ću poći levom stranom. Vama predlažem desnu.

Mark se bacio u sedlo. Za nepun minut silazio je niz padinu brežuljka. Međutim, pitao se koliko će ga daleko odvesti ovaj trag. Onaj četvrti čovek nije morao da bude Flojd Volker.

Ipak, pratio ih je na dovoljnom odstojanju, tako da nisu mogli da ga primeće.

Od „Dajmond D“ ranča, pa sve do puta kojim je išla linija poštanskih kola, Mark je koristio svaki, pa i najmanji zaklon kako bi što manje jahao po čistini. Nekoliko puta, pogledao je niz drugu padinu, sa leve strane, ali nije uspevao da primeti Doka Holideja. Očigledno, on je bio veoma vešt u prikrivanju.

Pošto su prešli put, četiri jahača su zašla u brdovit i stenovit teren gde su mu brzo nestali s vidika.

Mark je polako dojahao do podmožja stena iza kojih su nestali jahači. Tu je zastao osluškujući. Do njegovih ušiju je jasno doprlo rzanje konja, ali se nije čuo bat kopita. Znači, jahači su stali.

Pre nego što je privezao konja, Mark je izvadio pušku iz futrole na sedlu. Sada mu je bilo lakše. Znao je da se sa druge strane malog klanca na čijem ulazu su se zaustavili jahači, nalazi Dok Holidej, a u preciznost njegovih „linkolna“ nije imao razloga da sumnja.

Kada je počeo da se uspinje, novi zvukovi su doprli do njegovog uha. Bio je to topot kopita, ali iz drugog pravca.

Mark je požurio do vrha stene, a onda je legao, bukvalno se priljubio uz stenu i pogledao dole.

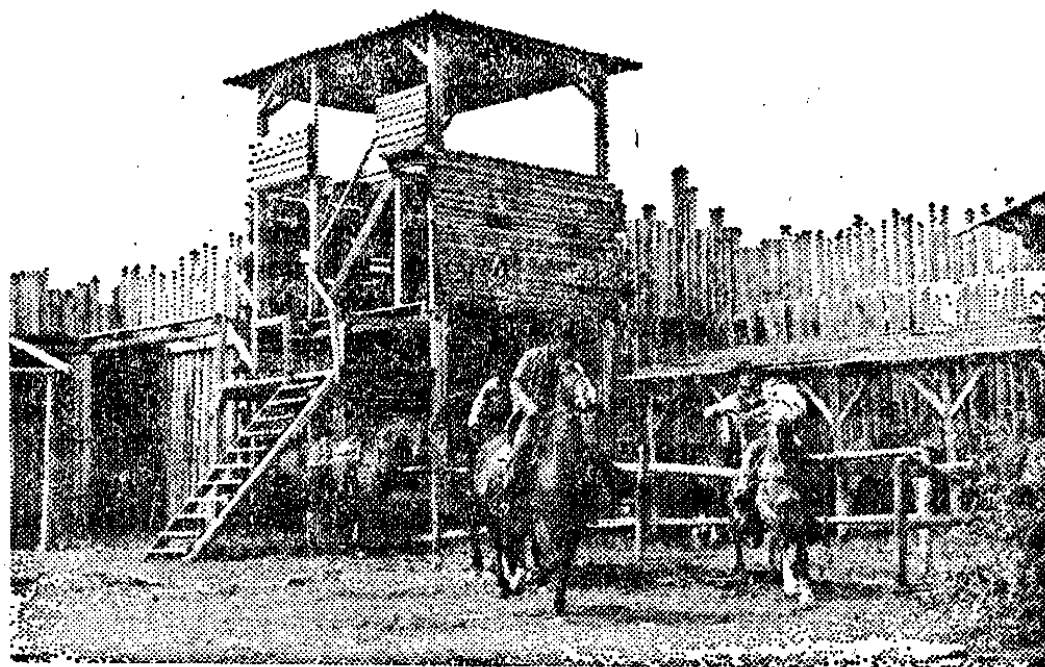
Prizor koji je ugledao bio je vrlo zanimljiv. Redklif i njegova tri pratioca su vodili svoje konje prema malom šumarku kedrova sa druge strane puta, kojim je trebalo da dođe kočija.

Tu u šumarku čekala su ih još tri jahača. Kada su se sastali, sva sedmorica su vezali marame na lica. Samo su im oči ostale slobodne, ali i njih su skrivali široki obodi šešira.

XVII

Sada se sedmorica maskiranih ljuđi nalazilo u zaklonu kedrovog drveća.

Ležali su mirno, ne pomerajući se. Očigledno, čekali su. Kočiju? Vrlo verovatno.

Mark je ostao da leži mirno, prilepljen na svojoj steni, a sa druge strane, Dok se smestio u jednom grmu. On je verovatno video Marka, jer je njegova strana bila viša, ali ovaj njega nije uspeo da primeti.

Potrajalo je to dosta dugo. Ili se to samo učinilo Marku. Ali, morao je da čeka, dok su mu se misli preplitale glavom. Malopre, dok je posmatrao Redklifovu četvorku, shvatio je da ga instinkt nije prevario. Volker je bio među njima. Obučen u novu crnu košulju, plave platnene pantalone i kožnu jaknu. Na glavi mu je bio potuno nov „stetson“.

Međutim, od one trojice, što su kasnije stigli, nije mogao da prepozna nijednog. Sve vreme su mu bili okrenuti leđima.

Znači, to je ta banda maskiranih, koja je svima zadavala strah, a sad se ponovao spremala da napadne.

Mark je očekivao svakog trenutka da čuje topot kopita, škripu točkova kočije i poviku kočijaša. Sada je već znao da će morati da se umeša. Plašio se jedino da protiv sedmorice on i Dok nemaju mnogo izgleda. Možda je, ipak, bolje da sačekaju kočiju. Ona ima pratnju, a i među putnicima može se često naći neko ko vešto barata pištoljem.

Ali, moraće da upozori kočijaša. Jedan pucanj biće dovoljan. Kočija će tada stati, a onda, hteli ne hteli, banditi će morati da izađu iz zaklona.

Pet minuta kasnije, do njegovih ušiju je dopro dobro poznati zvuk koji je dolazio sa zapada. Na putu se podizao oblak prašine, koju je podizala zaprega od šest konja.

Mark je napeto gledao u kedrovu šumicu. Sav se bio pretvorio u oko i uho.

Posle nekoliko trenutaka, video je da se kočija približila na stotinak jardi.

Dolazila je brzo. Shvatio je da ne sme da okleva.

Tada je u šumici kedrova ugledao dvojicu kako se uspravljaju i prilaze konjima. Tada je prvi put primećio i Doka Holideja kako se promađa iz grmlja. Odmah zatim, shvatio je da je ovaj već na konju.

Bez razmišljanja uperio je pušku na jednog bandita i povukao obarač.

U isto vreme kada je odjeknuo pucanj jasno je video kako bandit podiže ruke i pada na zemlju pored svog konja.

— Stoj! — prolomilo se u klancu.

Bio je to glas pratioca kočije, koji je smesta zgrabio svoju pušku i repetirao je.

I Mark je repetirao, i uputio još jedan metak prema kedrovima.

Za trenutak banditi su se zbunili od ovog iznenadnog pucnja. Okretali su se na sve strane, ne bi li ugledali odakle je stigao. Samo trojica su imali dovoljno hladnokrvnosti da shvate šta se dogodilo.

Mark je još jednom pritisnuo obarač. Suknuo je plamen, a sa druge strane je ugledao još jedno upražnjeno sedlo.

Malo dalje, zaustavila se i kočija. Laknulo mu je, kada je ugledao naoružanog pratioca i kočijaša kako zauzimaju položaj na krovu kočije, zaklanjajući se za prtljag. Puške su im bile spremne.

Uto se iz kedrove šumice začuo glas, koga je Mark odmah prepoznao.

— Svaki na svoje mesto! — viknuo je Redklif.

Tada je nastao krkljanac. Pucalo se sa svih strana.

Banditi su izleteli iz svojih zaklona i s indijanskim povicima sa svih strana jurnuli prema kočiji.

Mark je počeo da puca. Repetirao je svoju „vinčesterku” tako brzo, da su se njegovi pucnji slili u jednu otegnutu kanonadu.

A onda, je zagrmela i puška pratioca kočije. Međutim, jahači su uzvratili paljbom.

Tada se pojavio i Dok Holidej. Bio je vrlo precizan i jedan bandit je izbačen iz stroja.

Znači, ostala su još četvorica, pomislio je Mark. Da li je među njima i Volker?

Čuo je Doka kako dovikuje i okrenuo se.

Bio je zapanjen. Nasred drumata stajao je Volker sa revolverom upečenim u Doka.

Mark se osmehnuo kada je video da i Dok drži oba svoja kolta upečena u Volkera.

— Ja ne volim da ubijam, Volkere — govorio je Dok. — Kad ne

moram, naravno. A ti si imao prilike da vidiš kako to izgleda. Baci tu pucaljku... Hajde, junačino što napadaš stare ljude i to s leđa.

— Zaveži! — zarežao je Volker, — Ubiću te kao psa.

Ali, nije se usuđivao da pritisne obarač. Nadao se da će mu neko od njegovih priteći u pomoć.

A onda je na licu Doka Holideja zaigrao osmeh. Sa stene, gde je malo pre ugledao Marka fijuknulo je laso. Za tren oka Volker je bio spakovan kao vekna.

Jedino što je uspeo bilo je da, padajući, povuče obarač. Zrno nije ni okrznilo Doka, već je odletelo nekud u stranu.

— Hvala ti, amigo — viknuo je Dok. — Ovoga ćemo odvesti šerifu da ga prikaže ljudima. Biće oduševljeni kad ga vide ovako spakovanog.

Za to vreme dvojica bandita su pokušala da se probiju pored kočije i pobegnu prema Našburgu. Pucali su suludo, ne gledajući u šta. Ali, tamo su ih dočekali pratilac kočije i kočijaš.

Mark je ugledao kako se jedan od njih grči u sedlu i odmah zatim pada na prašinom pokriven put.

Međutim, nije bio mrtav. Iako ranjen, podigao se još jednom i pokušao da potrči za svojim konjem. Uspeo je čak da uhvati životinju za uzde i da se nekako dokopa sedla. Ali, već uskoro ga je izdala snaga i klonuo je konju na vrat.

Znači, ostao je tu negde još jedan, pomislio je Mark i kao da ga je čuo, taj se oglasi. Ali, njegova puška nije nišaniła ni Doka, ni Marka. Opalila je u Volkera. Ovaj se samo trgnuo i onako vezan protegnuo se u prašini.

Bio je mrtav.

— Uštedeo si mi posao, gade — procedio je Mark nišaneći u pravcu odakle je došao ovaj smrtonosni metak za Volkera.

Nije to bilo potrebno. Više je osetio, nego što je video kako se Dok samo malo pokrenuo, kako je nešto odskočilo u grmlju i uz užasan urlik stropoštalo se na zemlju.

Naglo, kao što je počela, tako je i rpestala paljba pištolja i pušaka.

Jedini zvuk koji se sada čuo bila je udaljena tutnjava kopita konja, koji se udaljavao.

Mark je ustao i počeo da se spušta na put. Mahnuo je rukom oružanom pratiocu kočije, ali je neprekidno držao na oku dve nepomične prilike, koje su ležale pogođene metkom.

— Među ovim momcima zaista je razvijeno drugarstvo — primetio je, kada se približio Doku Holideju. — Ostavljaju prijatelje, iako ne znaju da li su mrtvi ili samo ranjeni.

— Imaju oni druga posla, amigo. — Tako im gori pod nogama da im ni okean ne bi pomogao.

— Hvala vam, Dok. Da vas nije bilo, ne bih imao hrabrosti da udarim na sedmoricu.

— Ništa, prijatelju. Imao sam i ja tu neke račune. A sada, imam posla. Videćemo se u Našburgu.

U širokom luku, maksimalno elegantno skinuo je svoj „stetson” i pozdravio prijatelja.

Kao da ga je pozvao, pred njega je odjednom stao Mig. Malo je kleknuo stražnjim nogama, kao da je želeo da pomogne svome gazdi da se lakše baci u sedlo. A onda, kao vihor, poleteo je prema gradu.

— Do viđenja! — doviknuo je Mark za njim i sam shvatajući da ovaj to više nije mogao da čuje.

— Jeste li vi čovek, koji je ispalio prvi hitac? — upitao je pratilac kočije, prilazeći Marku.

Mark je klimnuo glavom.

— Jeste li to izgubili značku?

— Nisam. Ja nisam predstavnik zakona.

— A kako ste, do đavola... — počeo je pratilac.

— Nazovite to svojom srećom. Ja spadam u onu vrstu ljudi koji postanu radoznali, kad ugledaju sedmoricu maskiranih jahača kako zauzimaju busiju u nekoj šumici... A naročito kad zna da ga sa druge strane štiti prijatelj.

— Vidi, svi imaju maske — prekinuo ih je kočijaš. — Do sto đavola, to je bila Banda maskiranih, a mi smo kasali pravo u njihovu zasedu!

— Jesu li mrtvi? — zapitao je pratilac.

— Neki jesu.

— Da nismo čuli pucanj, uleteli bismo pravo u zasedu — kočijaš kao da se tek sada uplašio. — Siguran sam da su čekali nas.

— Imali smo sreće što nisu i da lje ostali u šumarku. Mora da ih je uhvatila panika — govorio je pratilac, češući se po glavi.

U kočiji je tek tada počelo komešanje i prvi putnici su počeli da proviruju.

— Polako, narode! — dobacio im je pratilac preko ramena. — Ne ma razloga za paniku. Polazimo za minut.

— Stranče — obratio se Marku kočijaš, nekako zvanično. — Vama imamo da zahvalimo što smo još živi.

— Bilo mi je zadovoljstvo, a ve rujem i mom prijatelju — slegao je ramenima Mark. — U redu, a sada je bolje da krenete.

Izmenili su još nekoliko reči, a kočijaš je insistirao da mu Mark kaže svoje ime. Kao da mu je to bilo naročito važno, krenuo je tek kada mu je ovaj to saopštio.

Prvi put od kako je banda maskiranih počela da terorise ovu oblast, dragoceni teret kočije odlazio je netaknut.

Mark je zatim prišao drugom banditu, koji je ležao pored Volkera. Skinuo mu je masku i procedio:

— Vidi, vidi, Kanzas Edi...

Međutim, on nije bio mrtav.

Čak bi se moglo reći da i nije teško ranjen. Jedino što je mnogo krvario i Mark je pomislio da bi to moglo da ga košta života.

Zato je čučnuo, zgrabio pojas, koji je Edi imao na sebi i čvrsto ga vezao iznad rane. Ali, sve je bilo uzalud. Krv je stalno nalazila sebi put.

Ranjenik se tiho oglasio. Teško je jeknuo.

Tek tada je Mark shvatio da je Edi ranjen još na jedno mesto. Iz nad struka, sve više se širio taman krug krvi, koja je oticala.

Sada se Mark pitao kako je uopšte moguće da je ovaj čovek još živ. Ako je ikada video ranu, koja je bila smrtonosna, onda je to bila ova.

Ranjenik kao da je želeo nešto da kaže.

Mark se sagnuo i prislonio uvo na njegove usne.

— Stari prijatelj i ratni drug — još je imao snage da bude zajedljiv Edi. — Ah... Ipak si uspeo da nas pronađeš. Ko bi rekao da je Džerijev prijatelj tako dobar strelac. Kladim se da u njega ne bi pucao tako precizno.

Džerijev krupije je disao sve teže. Mark je se jedva savlađavao da se kontroliše.

— Nastavi... — rekao je blago.

— Da ti nešto ne dugujem? — rekao je Kanzas Edi s mukom.

— Ako ti ponudim odgovarajuću cenu, reći ćeš mi dosta... Znam da ti nisi glavni. Ja jedini mogu da te izvučem ovdavde... i da ću tim... Obećavam ti da te nikada neću predati Vilijamsu, niti ijednom čuvaru zakona. To je moje obećanje i moja ponuda, Edi.

— Pa — pokušao je da se osmehne Edi ali to se pretvorilo u užasnu grimasu. — U pravu si, ja nikada nisam bio glavni.

— Jesmo li se onda pogodili?

— Aah! — progundao je Edi. — Jesmo!

— Za Redklifove ljude i njega lično znam da su umešani u ovo. Ti mi reci za ostale. Ko su?

— Leroj, Džeri i Dik... Džeri nije jahao uvek. Ali, danas je bio red na njega da pođe... — jedva je govorio Edi.

— Sada mi je sve mnogo jasni je zašto je želeo da brzo napustim grad — uzdahnuo je Mark. Svi ste znali da ću početi da tragam za Volkerom, jer je u pitanju život, moj i moje porodice. A i zbog Lua.

— Niko nije znao da će Volker ubiti tog starog čuvara. — Mogao je i bez toga...

— Ko je dodao nož Volkeru?

— Sendrik — prošaputao je ra njenik. — Leroj je tražio da on bar jednom učini nešto što...

— Sendrik? — Mark ga je posmatrao sa nevericom.

— Do đavola, da, on. Kako bismo inače dobijali informacije? Sendrik je uvek bio pohlepan na lako zarađen novac. Kad god je kočija nosila nešto od vrednosti, on nas je obaveštavao.

— I naravno, uzimao dobar deo plena?

— Naravno, to je bilo lepo... dok je trajalo — mrmljao je Kan zas Edi. — Stari Vilijams nije više raspoložen za duga jahanja, pa je poteru uvek vodio Fil. Da, uvek smo računali na Fila. On je majstor da navede poteru na pogrešan trag. To je zaista bilo smešno... smešno...

Iznenada, Marku je oživelo sećanje. Svaki trenutak, svaki detalj mu se jasno ponavljao u glavi.

— Tačno! Turnbull je bio umešan u sve — rekao je tiho. Tek sad se setio i one večeri, kada je došao u Džerijev salun, da se, u jednom trenutku, Turnbull izdvojio sa Džerijem. Razgovarali su o nečem u susednoj sobici.

— Turnbull je preneo Džeriju po ruku da Volker hoće napolje... hitno — šaputao je Edi... — A za tim onaj stari smetenjak Kres... olakšao nam je ceo posao. Želeo je da sam čuva Flojda. Ambicija — nacerio se.

— A Turnbull nije bio u zatvoru te noći. Izigravao je bolesnika. To je veliko đubre — stisnuo je zube Mark. — On je, u stvari, omogućio Volkeru da ubije Lua! Đubre!

— Nije gori od tvog starog prijatelja Džerija. Valjda ne misliš da je Džeri uspeo svojim radom... sa salunom? Razmisli malo, momče.

— Nego?

— Sve je to lova od dela plena koji je dobijao.

Zastao je da se malo odmori, a donja usna mu je drhtala. Lice mu je bilo belo kao kreč, a krupne graške znojne orosile su mu po sivilo čelo.

— Ja... ja... hoću da te podsetim na tvoje obećanje...

— Rekao sam da te neću predati u ruke zakonu. I to sam ozbiljno mislio. — Ali, imam još jedno pitanje. Šta je sa Kas Rolal?

— Ona je Džerijeva devojka — uzdahnio je Edi. — Ona... Zнала je. Nismo morali da strepimo zbog nje... Ona zna da drži jezik za zubima... zbog Džerija.

S mukom je liznuo usne.

— Učini nešto za mene, Starete... Boca... u torbi na sedlu... Potrebno mi je piće... đavolski mi je potrebn...

Mark je skočio i požurio prema razbojnikovom konju. Iz torbe na sedlu izvukao je punu bocu. Za-

tim je žurno pohitao prema ranjenoj niku.

Međutim, već posle par koraka, shvatio je da nema potrebe za žurbom.

Krv je naglo navrla na ranjenika va usta i glava mu je mlitavo pala, okrenuta u stranu.

Smrt je naišla naglo, a Mark se pitao, kako je uopšte bilo moguće da Edi toliko izdrži s onakvim ranama. Izgledalo je prosto neverovatno da je bio u stanju da toliko govori, pored takvih povreda.

Mark mu je obećao da ga neće odvesti u zatvor, ali ni sam nije verovao da će Edi toliko reći.

Zastao je i automatski počeo da savija cigaretu. Mahinalno je otvorio bocu, koju je imao u rukama i nategao dobar gutljaj.

Snažno piće mu je opeklo grlo, i vrlo brzo je osetio prijatnu toplinu, koja mu se širila utrobom. Ali, tuga ga je gotovo ophrvala.

Džeri, njegov najbolji prijatelj, čovek kome je najviše verovao! Džeri, nasmejani, veseli, druželjivi Džeri. U stvari, hladnokrvni bandit i ubica, kojeg koji ne preza ni od čega, u svojoj krvožednosti.

Prisilio je sebe da se okane tih misli i da odluči šta će sada.

Volker je mrtav i sa te strane više mu ne preti opasnost. Ali, znao je da je gnev svih koji su ostali živi, navukao na sebe.

Razmišljao je da li da se sada vrati u Našburg i da izdeklamuje Vilijamsu Edijevu izjavu.

Uzjahao je konja i već je pošao, kada se predomislio. Ne, prvo će da sredi račune, s revolverašima sa „Dajmond R” ranča, jer sa da je došlo do toga: oni ili on. Znao je dobro da su se sada razbežali, ali ranije ili kasnije svi će se okupiti tamo.

S prilično truda uspeo je da te la mrtvih razbojnika prebaci preko sedala njihovih konja, a zatim je ponovo uzjahao.

Polako, ne žureći, vodio je konje za sobom. Imao je dovoljno vremena i znao je da ga sada niko neće presresti.

Već je bilo kasno poslepodne, kada je, stigao blizu „Dajmond R” ranča. Prebrojao je konje, koji su se nalazili u koralu i čestitao sebi što ga predosećanje nije prevarilo. Uplašeni pilići su se vratili u kokošarnik.

Prvi put u životu je sa mrtvog čoveka skinuo odeću. Sećao se tra pera Triga, koji je napravio grešku i zamenio ga za Volkera. I razbojnik, čiju je odeću obukao, ličio je na njega.

Hoće li Redklif i njegovi pajtaši učiniti istu grešku, pitao se. Pa, da bi se uverio, morao je da pođe prema njima. Možda će mu pomoći sumrak, koji je već počeo da se spušta.

Obučen u razbojnikovu odeću, uzjahao je na njegovog konja i počeo da se spušta niz padinu prema kapiji ranča. Konja koje je vezao za drvo pamukovca gde su ležali mrtvi razbojnici.

— Hej, prijatelju, zar baš hoćeš da ti prosviraju kuršum kroz glavu? — trgao ga je nečiji glas.

Zaustavio je konja i, morao je da prizna, obradovao se. Bio je to Dok Holidej.

— A ti? Šta radiš ovde?

— Kad smo krenuli... mislim, kad si požurio za njima, nisam imao vremena da skupim karte. Sad sam se vratio po njih. Znaš večeras će mi trebati — nasmešio se Dok. — Volim da igram svojim kartama.

— Hoćeš li sa mnom?

— Neću. Idem u grad. To sam ti već rekao.

— Onda, zdravo!

— Do viđenja, amigo, kad baš moraš da ideš u osinje gnezdo.

Kada ga je snažni pinto doneo do najbliže zgrade ranča, Mark je skočio sa sedla. Njegov kolt je bio nategnut i spreman u desnici, ali je ruku krio ispod jakne.

Prebacio je uzde preko sedla. Onda se okrenuo. Glavu je držao skoro sasvim skrivenu ispod širokog oboda šešira.

Bio je manje od dvadeset jardi od koralu, kada su se oni pojavili na vratima kuće. Prvi su se poja-

vili Redklif i Donaldson s opasanim oko kukova. Za njima je, teturajući se, izašao, Mek Rič sa rukom u zavoju.

— Hej, to je Henk — povikao je Donaldson. — Mislio sam da je već svršio svoje.

— Prosto ne mogu da verujem — začulo se Redklifovo gundanje.

Mark je smatrao da se već dovoljno približio. Bacio se na zemlju i počeo da se kotrlja.

Redklif je uzviknuo i istog trenu izvukao kolt. Donaldson je bio nešto sporiji. Izvukao je revolver u trenutku kad je Mark već opalio na Redklifa. Istog trenu Mark je osetio topao vazduh, koji mu je prostrujao pored obraza. Metak mu je prošišao uz samo lice i zabio se u zemlju.

Skoro da nije bio svestan opasnosti, koja mu je pretila od Donaldsona, jer je netremice posmatrao Redklifa koji se teturao.

Donaldson nije čekao. Njegov kolt je zagrmeo, ali u isto vreme su se dva pucnja slila u jedan. Ta dva su bila preciznija.

Mark se osmehnulo. Znao je čiji je bio drugi hitac.

Donaldson je izgubio ravnotežu i zateturio se. Mark je odskočio i poluuspavljen uperio revolver u njega.

— Baci to, dok još možeš! — doviknuo je Donaldsonu.

Donaldson je jedino mogao da posluša. Njegova desna ruka je bi-

la oblivena krvlju. Jauknuo je bolno, a zatim spustio revolver da padne u prašinu.

Svega nekoliko stopa od ugla kuće, Mark je primetio Riča, koji je pokušavao da pobegne. Opalio je, u znak upozorenja u njegovom pravcu i zmo se zarilo u zid, na nepunu stopu od razbojnika.

— Ako misliš da ćeš uspeti da pobegneš — dobacio mu je Mark — varaš se. — Hej, Dok, izgleda da si mi opet spasao glavu. Hvala ti!

— Ti ćeš sad moći i sam da završiš posao. Ja odoh — dobacio mu je Dok. — Hajde, Mig.

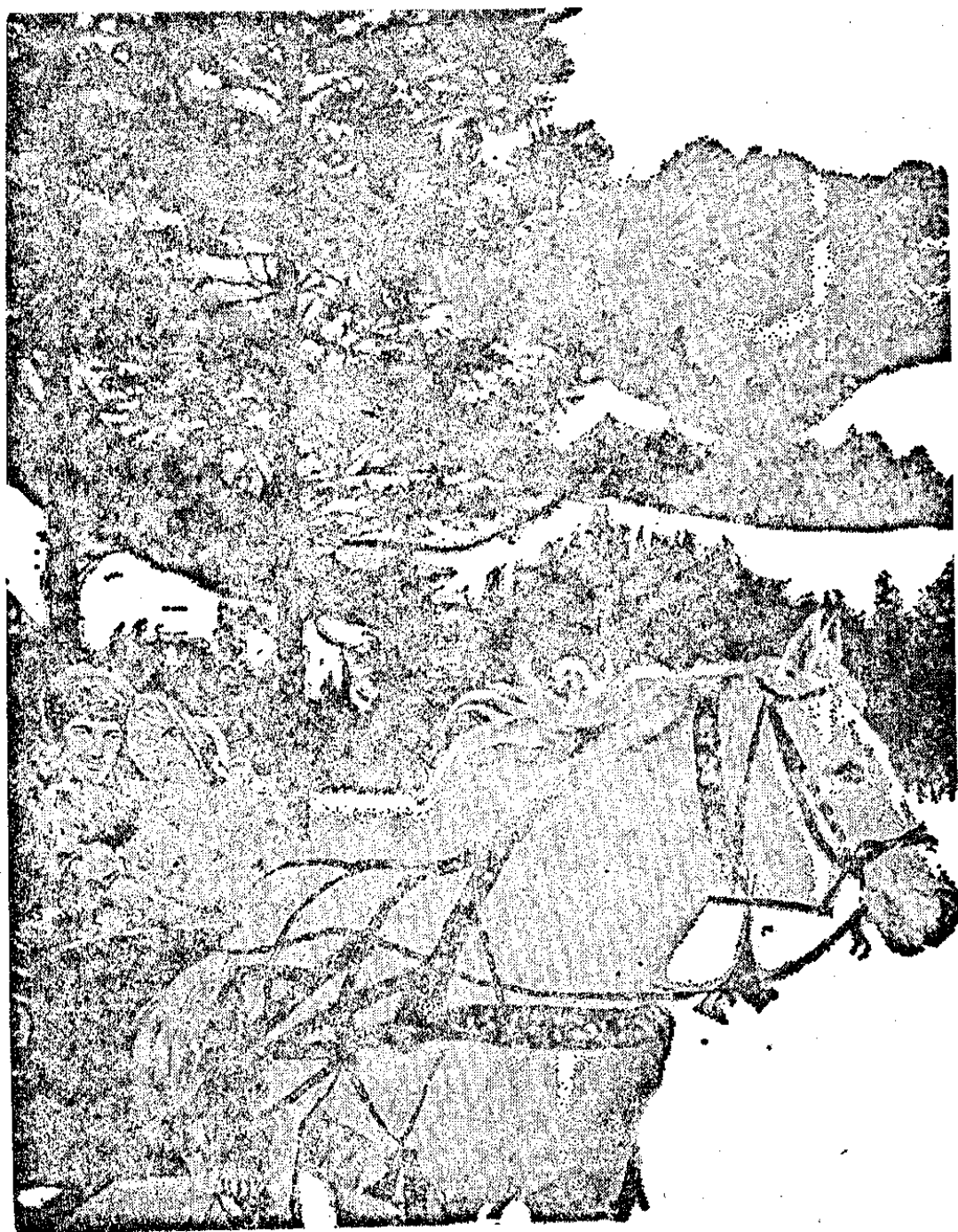
Mek Rič je stajao i uplašeno gledao kako se Donaldson valja po zemlji jaučući.

Lagano, Mark se okrenuo prema Redklifu. Snažni rančer se upravo opraštao od života. Sada je imao nešto zajedničko sa Volkerom i Edijem Bernsom, zvanim Kansas Edi. Ni on, kao ni njih dvojica, neće dočekati redovno suđenje.

Karakteristično je bilo za Marka ono što je sada uradio. Požurio je da previje ranjenog Donaldsona. Kada je propisno očistio ranu i povezao ruku, okrenuo se prema Mek Riču.

— Sa mnom je sve u redu — zagundao je ovaj. — Ja znam da ocenim, kada je trenutak za akciju prošao.

— Onda i ostani miran — rekao je Mark.

Još jednom je pogledao Donaldsona i zaključio da mu ni jedan od ove dvojice neće zadavati probleme.

Donaldson je bespomoćno posmatrao nepomično Redklifovo telo, a zatim je spustio pogled na svoju ranjenu ruku. Izgubio je dosta krvi i bio je prilično slab.

Mark je zatim pregledao i Ričovu ranu.

— Ko te je previo? — zapitao je.

— Ole — progundao je ovaj. — On mi je izvadio metak iz ruke i prelio mi ranu viskijem. Ali, suviše kasno. Siguran sam da sam dobio trovanje. Osećam kao da mi vatra struji žilama.

Mark nije mogao, a da se ne na smeje. Kansas Edi je bio smrtno ranjen, a to nije shvatao. Mek Ričova rana uopšte nije bila tako ozbiljna, ali, on je bio ubeđen da će umreti. Trovanje krvi! Nije iz gledalo da će do toga doći. Rana je bila čista.

— Pre nego što odapnem — po čeo je Mek Rič — želeo bih da mi nešto kažeš. Kako si uspeo da nam udeš u trag?

— Bolje čuvaj snagu, trebaće ti — posavetovao ga je Mark.

— Ko je progovorio? — bio je uporan Mek Rič. — Je li to bio Turnbull? Nikada mi se nije naročito dopadala ideja da u ovo uvla-

čimo jednog zvezdonosca. Ili je to, možda, bio Sendrik? Kladim se da je to bio Sendrik! On je podmukao. Siguran sam da je pokušao da drugom podmetne krivicu. Kada je Ole odredio njega da do-turi nož Flojdu, Sendrik je skoro umro od straha. — Mek Rič se stre-sao, a zatim zacvokotao zubima. — Bogami, prilično mi je loše...

— Ne ustručavaj se zbog mene — podsmehnuo se Rič. — Ne moraš da izigravaš junačinu.

Mek je zastejao, ali Mark više nije obraćao pažnju na njega. Us-tao je i pošao prema račenskoj ku-ći. Posle kraćeg traženja, prona-šao je pola boce viskija. Fizički se još uvek osećao čio i bodar, ali je psihički bio umoran. Viski mu je malo povratio moral.

Zavio je još jednu cigaretu i po-šao prema koralu da bi osedlao tri konja.

Bez imalo ceremonijala prebacio je Redklifovo telo preko sedla je-dnog konja.

Donaldson nije mogao sam da uzjaše, a to je važilo i za Riča. Mar-ku je bilo potrebno dosta vreme-na da je podigne, a zatim priveže za jabuke sedla.

Sunce je već bilo zašlo kada je došao po mrtve razbojnice. Tamo se ponovo presvukao.

Zatim je kolona krenula prema Našburgu. Trojica su jahala nap-

red. Dva ranjenika i jedan veoma zdrav, veoma svestan situacije i spreman na akciju, u svakom trenutku.

Za vreme tog puta, pokušao je da zamisli situaciju u gradu. Znao je da je vest o rasturanju bande maskiranih već stigla do šerifa Vilijamsa. Kočijaš je sigurno poslao telegram već na prvoj stanici.

Što se tiče Sendrika i Turbula, njima telegram i nije bio potreban. Oni su sigurno sve već znali. Morao im je to preneti Leroj Harknes. On je uspeo da pobegne iz gužve.

A Džeri? Kako li se on sada oseća, pitao se. Da li ga je uhvatila panika, ili je uspeo da se savla da i sada igra karte sa Dokom Holidejem, koji mu cedi dušu na pamuk. Džeri je u stanju i tako nešto da radi.

Verovatnoća da će se pod ovakvim okolnostima sresti sa Džerijem, ispunila ga je tugom. Znao je da će tu tugu osećati dokle god bude živ. Ali, znao je, isto tako, da sada neće odustati. Džeri se borio uz njega u ratu, ali isto tako i Lu Kres.

*

Mark je napeto čekao da se vrata otvore. Odlučio je da puca bez oklevanja, ako se na njima pojavi

Turnbul i učini ma i jedan sumnjivi pokret.

Međutim, to nije bio Turnbull. Bio je to Vilijams. Otključao je vrata i otvorio ih, a zatim zastao zagledavši se u mrak.

— Ko je to? — zapitao je.

Mark se provukao pored šerifa, a zatim je spustio torbu sa revolverima pravo pred njegove noge.

— Pazite, prilično je teško — rekao je.

— Koji je to đavo? — zbunjeno je pogledao Vilijams.

— Doveo sam vam šest razbojnika. Doduše, neke sam doneo... Samo su dvojica živi. Malo kasnije ću vam reći gde se nalaze. Ali, prvo, gde je Turnbull?

— Zbog čega vam je potreban moj zamenik? — zapitao je Vilijams. — Uostalom, šta to namera vate? Ko su ti razbojnici o kojima govorite?

— Šest članova bande maskiranih.

— Prokletstvo! — jedva je izustio Vilijams.

— Od jednog od njih sam uspeo da izvučem istinu. Rekao mi je sve. To je Kanzas Edi... U stvari Edi Berns.

— Iz Džerijevog saluna? — namrštio se Vilijams.

— Aha! Jedan od Džerijevih malka. Reko mi je dosta. — Mark je pogledao u hodnik. — Šta je sa Turnbulom?

— Napolju je — rekao je Vilijams. — Starete, bolje je da budete sasvim sigurni u ono što govorite. Jer, inače.

— Siguran sam.

Pošao je za Vilijamsom kroz hodnik, u kancelariju. Tamo su za tekli Turnbulla. Posmatrao ih je pomalo zbunjeno.

— Opet vi — rekao je kada je ugledao Marka. — Mislio sam da ste napustili grad.

— Pretpostavljam da Vilijams još nije čuo novosti. Ali, vi jeste, Turnbulle.

— Novosti? — zatreptao je očima Turnbull.

— Vrlo dobro znate o čemu govorim — zagrmio je Mark. — Danas je na istočnom putu napadnuta kočija. Ja sam bio tamo Turnbulle. I još neko, čije ime zasad ne moram da kažem. Ali, reći ću. Moj pucanj je upozorio posadu kočije da im je pripremljena zaseda. Vi ste mislili da su Volker i Berns mrtvi. U pravu ste! Ali, Berns nije umro odmah. Rekao je sve. Pomeo je i vas.

— Hej, šta to pričate? — zapanjen je upitao Vilijams.

— Sve je to istina. Ovo je jedan od njih. Turnbull. On je preneo Volkerovu poruku u salun i pretvarao se da je bolestan, znajući da će Volker ubiti Lua...

Više nije stigao ništa da kaže. Turnbullova ruka je poletela prema

futrolji, ali se on odmah okrenuo i jurnuo prema vratima.

Do vrata je Mark stigao pre njega. Zalupio ih je i okrenuo se prema Turnbullu, koji je već otkočio revolver. Međutim, Mark je bio brži. Naglo je skočio, i zgrabio za menika šerifa za ruku. Snažnim udarcem odbacio ga je preko cele kancelarije.

Turnbul je samo jeknuo.

Mark mu je priskočio i uputio mu snažan udarac u lice. Zatim je usledio užasan udarac u bradu. Ruka pomoćnika šerifa se bespomoćno otvorila, a kolt je pao na pod.

Međutim, Turnbull kao da je dobio novu snagu. Svom težinom navalio se na Marka i zgrabio ga rukama za grlo. Mark više nije mogao da vodi računa o fer borbi. Podigao je koleno i snažno udario Turnbulla u stomak. Ovaj je jaknuo i zateturao se.

— Držite ga — rekao je Vilijams — dok je na donesem lisiće.

Međutim, Mark nije slušao. Snažnim udarcima je ponovo zasuo Turnbulla, dok ga, konačno, nije složio na pod.

Tada se pojavio i Vilijams sa lisićama u rukama. Odgurnuo je Marka i zvanično rekao:

— Fil Turnbull...

Onda je zastao. Prišao je stolu i izvadio flašu sa viskijem. Nategao je i popio dva dobra gutljaja. Onda se opet obratio Marku.

— Do đavola, mislim da biste morali biti proketo sigurni u to što govorite...

— Onda me saslušajte i procenite sami.

Ispričao mu je ceo događaj sa kočijom i „Dajmond R” ranču. Opi sao je kako je sa Dokom Holidejem pratio Redklifa i njegove ljude i kakva je pucnjava bila oko kočije.

— Ostavio sam ih na ulazu u grad. Četvorica mrtvih, ali su Donaldson i Mek Rič dovoljno živi da mogu štošta da ispričaju.

Vilijams je vratio bocu sa viškim u fioku. Zbunjeno je zatre sao glavom.

— Ne verujem da biste imali nerava da dođete kod mene sa takvom pričom, da ona nije istinita.

— Sve je istina, od prve, do poslednje reči — rekao je Mark, ko me je već bilo dosta svega.

— Nikada nismo mogli da razumemo — mrmljao je Vilijams — kako su uvek znali kada treba da napadnu. Sada je sve jasno i tako proketo jednostavno.

Opet je izvadio bocu iz fioke i potegao, kao da mu je bilo potrebno da se okuraži da bi shvatio sve, do kraja.

— Pa, da. Zahvaljujući Sendriku oni su znali kada kočija prenosi dragocenosti ili novac. A zahvaljujući Filu Turnbullu, uvek su imali vremena da pobegnu. Sve je tako prosto, zapanjujuće prosto.

Ali, Mark mu nije dozvolio da se preda filozofiranju.

— Da li ste videli Džerija ili Harknesa? — zapitao je.

— Ne — namršti se Vilijams. — Zašto? Uostalom, ne verujem da su oni još u gradu. Posle onoga što se danas dogodilo, siguran sam da će požuriti da se izgube odavde. Niko pametan ne bi čekao...

— Možda i nisu — progundao je Mark.

— Zar ste toliko naivni? — začudio se Vilijams — da mislite da ćete ih naći u Džerijevom salunu?

— Zaboravili ste nešto — podsetio ga je Mark. — Oni ne znaju pravu situaciju. Verovatno misle da su Edi i Volker ostali na mestu mrtvi. A svakako smatraju da su Redklifovi momci uspeli da pobegnu, makar i ranjeni. Zašto bi onda bežali?

— U redu — slegnuo je ramenima Vilijams. — Možda su oni još uvek tamo. Harknes, Sendrik, Dik Grant... i vaš prijatelj Džeri Ferguson.

— Postoji samo jedan način da to otkrijemo, šerife.

Vilijams ga je zamišljeno posmatrao, a zatim je rekao:

— Nikada nisam video da se čovek tako brzo menja. Kada ste prvi put došli u ovaj grad, izgledali ste kao običan mali rančer. Prosto nisam mogao da shvatim,

da ste vi onaj čovek iz rata o kome je toliko pričao Džeri. A sada, shvatam...

— Dok vi ubacite ovog podlaca u ćeliju — prekinuo ga je Mark kome u ovom trenutku nije bilo do slušanja slavopojki, a naročito kada su bile namenjene njemu — ja ću otići preko, do saluna. Predstavu bi trebalo okončati.

Okrenuo se i pošao prema vratima.

Zaustavio ga je Vilijamsov glasni povik.

— Hej, Starete! Ovo je moj grad. Ovde sam ja šerif. Vi nemate ni prava ni autoriteta, koje imam ja u ovom gradu.

Mark se malo iznenadio. Stao je i za trenutak stisnuo usne. A onda je prstom smakao šešir sa čela.

— U redu, Vilijamse. Sve po propisu!

Prišao je Turnbulu i sa njegovog prsluka otkinuo metalnu zvezdu pomoćnika šerifa. Zatim je prikao na svoju košulju. Stavio je ruku na grudi i izdeklemovao:

— Kunem se da ću se starati da se zakon poštuje u pokrajini Na Kaunti. Do viđenja, Vilijamse! Ako vam budem potreban, znate gde da me potražite.

Vilijams nije stigao ni da se pokrene, kada su se za Markom zatvorila vrata.

Onda je shvatio šta će se dogoditi, ako Mark upadne u onu jazbinu i odlučio da požuri.

Samo, pre toga je morao da strpa Turnbula u ćeliju i da ga dobro zaključa.

Iako je Turnbul već imao lisice na rukama, taj posao nije bio ni malo jednostavan, a i viski koji je potegao iz flaše već je prilično delovao.

Na kraju je nekako uspeo da ga ugura u ćeliju i da zaključa vrata. Pošao do soški i uzeo svoju „sačmaru” sa skraćenim cevima.

Za to vreme Mark je stigao do saluna i tamo se već odigralo ono što je bilo neizbežno.

Čim je ušao u salun, Mark je stao kraj zida sa desne strane, tobož da osmotri situaciju.

Salun je bio pun. Za stolovima su sedeli kockari, a za barom je bila nekolicina kauboja.

Mark je znao da njegova zvezda nešto znači samo za predstavnike zakona, a da ovde niko neće imati ni trunke obzira.

Preko, kod stola za rulet, polako se digao Harknes. Lice mu je bilo bezizražajno kao i uvek, ali mu je u očima bljesnuo čudan sjaj, kada je pogledao Marka.

Za susednim stolom igrao se poker. Tri igrača su podigla glave i pogledala prema vratima, oseća-

[illegible]

jući da se događa nešto nesvakidašnje.

Samo je četvrti i dalje gledao u karte kao da ništa ne primećuje. Bio je to Dok Holidej.

Ipak, Mark je primetio da ga je Dok video. Video je kako ga je pogledao krajičkom oka i kako mu je oko usana zaigrao osmeh.

To je bilo dovoljno da se Mark oseća lagodnije. Znao je da više nije sam.

Harknes je malo pročistio grlo, ali, ništa nije govorio. Bilo je to dovoljno da ljudi u salunu shvate da će biti gužve i da se svi povuku prema zidovima.

Samo je Dok Holidej još uvek seдео na svom mestu i posmatrao karte. Izgledalo je da njega ništa ne može da izbací iz ravnoteže.

Onda je Mark došao do sredine prostorije i tu stao gledajući Harknesu pravo u oči.

Tog trenutka se za barom nešto pomerilo.

Ne dižući oči sa karata, Dok Holidej je doviknuo:

— Ja to ne bih pokušavao Grant!

Grant se trgao. Njegove ruke, koje je polako počeo da spušta pod šank, zaustavile su se na pola puta.

Već sledećeg trenutka, Dokove karte su bile na stolu, a u ruci mu se stvorio niklovani kolt sa drškom obloženom slonovaćom.

On se, u stvari, nadao da će Grant to pokušati. Znao je dobro da svaki barmen ima pod šankom nabijenu, „sačmaricu“, koja je i te kako mogla da mu koristi u smirivanju suviše bučnih gostiju.

Obično je bio dovoljan samo jedan pogled na nju, pa da se i naj bućniji gost umiri. Jer, nikome se nije dopadala pomisao da dobije u stomak dvostruki naboj sačme.

U dva koraka, Dok se stvorio ispred Granta, koji od iznenađenja nije mogao da se pokrene. Podigao je obe ruke i stao kao skamenjen.

U salunu je vladala grobna tišina. Ljudi pored zidova nisu imali hrabrosti ni da se pokrenu. Znali su vrlo dobro da zrno ne vidi kuda ide. Samo su čekali da vide šta će se sada dogoditi.

Trenutno su sve oči bile uprte u Marka i Harknesa. Bilo je jasno da će ovde biti glavna gužva.

Njih dvojica su još uvek stajali i posmatrali se. Markov pištolj je još uvek bio u futrolí, ali je svakome bilo jasno da njegovom

oku ništa ne može da promakne. I samo li Harknes mrdne, Markov kolt će zalajati.

Između Marka i Harknesa nije bilo više od par stopa rastojanja. Bilo je to dovoljno da Mark savršeno dobro vidi svaki banditov mig.

A onda mu je na pamet pao Džeri. Pitao se gde je on i zašto se ne pojavljuje. Dok je razmišljao o tome, nije skidao pogled sa Harknesa.

Konačno je Harknes razvukao usta u osmeh i tobož nemarno rekao:

je u redu? Kunem se da još nikada nisam video tako namrštenog čoveka. To je skoro smešno...

— Smešno, Harknese? — Sada je progovorio i Mark. — Znaš, ja uvek postanem takav kada se sretam sa banditima, koji iz zasede napadaju kočije.

— Neka sam proklet ako znam o čemu govoriš — namrštio se Harknes.

— Znaš ti vrlo dobro. Govorim o napadu na kočiju Harknese — odgovorio je Mark mirno. — Tamo, u klancu. Samo, ovoga puta, banda maskiranih nije dobro prošla.

Markova desna ruka mlitavo je visila niz telo, ali dlanom je laganododirivala kolt.

— Harknese, ja sam doveo neke od tvojih prijatelja.

— Kakvih mojih prijatelja? Volio bih da vidim ko su ti.

— Kanzas Edi, na primer...

— I šta onda?

— Doduše, on je mrtav.

Harknes se osmehnuo.

— Pa? Ako hoćeš da kažeš da je Edi bio jedan od članova bande, onda je dobio ono što je zaslužio. Mi u ovom salunu ne cenimo mnogo bandite. Džeri vodi ovu kuću pošteno. To znaju svi.

— Dosta je bilo Harknese — prekinuo ga je Mark. — Suviše je kasno za pričanje kojekakvih laži. Edi je umirao polako i stigao da ispriča štošta. Osim toga, pome-
nuo je i tvoje ime. Zato, kao predstavnik zakona...

Dok Holidej je pogledao u Granta. Bilo mu je jasno da je ovaj odlučio da više ne stoji u šahu. Malo se pomakao ulevo, ali on mu je prišao korak bliže. Grant je zastao u pola pokreta.

Tek tada je Dok shvatio da je Grant ugledao revolver u Harknesovoj ruci.

Harknes ga je izvukao brzinom kakva se ne viđa često. Kao zvečarka ruka mu je poletela pod mišku i odatle se vratila sa koltom,

skraćene cevi koji je sada bio upe-
ren u Marka.

U istom trenutku i Mark je po-
tegao. Kada se to dogodilo, niko
nije video, kao što nije primetio
ni munjeviti trzaj, koji je usledio.

Za najmanji moguć delić sekun-
de, Mark je opalio pre Harknesa.

Harknes se trgao, a zatim se za-
teturao. S mukom se održao na no-
gama. Natčovečanskim naporom je
podigao svoj kolt i uperio ga u
Marka.

Mark je ponovo opalio.

Ovoga puta se na Harknesovom
licu pojavila ružna grimasa, a če-
lo mu je buknuo crvenilom. Ta-
čno između očiju pogodio ga je
Markov metak.

Sve ovo odigralo se tako brzo,
tali ko je koga pogodio.

Dok Holidej je još uvek stajao
pored Granta koji se očigledno na-
dao da će se situacija razvijati dru-
gačije.

Sada, kada je ugledao Harknesa
kako pada, u njegovim očima se
ukazala panika. Tim pre što mu je
cev Dokovog kolta bila prislone-
na tačno na stomak.

Grant je jeknuo i odmakao se od
šanka, jer je Dokov pritisak po-
stajao sve jači.

— Prosto mi je muka kad pomi-

slim — rekao je Dok mirno — ka-
ko bi ti izgledao, Grante, ako ja
povučem ovaj obarač. Zato budi
miran. Ne pomeraj se ni za dla-
ku! Ne preporučujem ti to.

— Ostani ti pored Granta —
doviknuo je Mark Doku. — Ja
imam još jedan posao.

Ustrčao je uz stepenice ne čeka-
jući odgovor.

On nije ni bio potreban. Tog tre-
nutka je u salun utrčao šerif Vi-
lijams.

— Hvala vam, Holideje — re-
kao je Vilijams, sagledavši situ-
aciju.

Bilo mu je potrebno samo par
sekundi da izvadi lisice i da ih na-
makne barmenu na ruke. Prethod-
no je lanac lisica provukao oko
šipke, koja je bila učvršćena za
šank. Sada je bio siguran da bar-
men neće moći ni da makne.

Uzeo je pušku i pošao za Mar-
kom, a Holidej se uputio stolu gde
su još uvek stajale njegove kar-
te.

XVIII

Šerif Vilijams je stigao Marka
pri samom vrhu stepeništa, kada
se pojavila Kas Rojal.

Oči su joj bile pune suza, a glas
joj je drhtao:

svakog meseca
DOK
HOLIDEJ
najbolje priče vesterna

— Ne, Mark! Molim te nemoj! — povikala je.

Sa Vilijamsom iza sebe Mark je pokušao da pođe dalje.

— Suviše je kasno, Kas — rekao je. — Žao mi je zbog tebe, zbog Džerija i... zbog mene.

U tom trenutku ona se svom težinom bacila na njegovu ruku u kojoj je držao revolver.

Sva sreća što je tu bio Vilijams. On je zgrabio i povukao je u stranu. Kas je ostala presavijena preko gelendera, gušći se u suzama.

Njih dvojica su pošli galerijom do odškrnutih vrata sobe.

Vilijams se postavio kraj vrata i klimnuo glavom Marku.

Mark je oklevao svega nekoliko trenutaka, a zatim je svom snagom udario nogom o vrata, koja su bukvalno izletela iz šarki.

— Džeri! — povikao je. — Ja sam, Mark! Dolazim po tebe. Ako imaš bar malo pameti, baci revolver. Neću te dvaput upozoravati.

Ne oklevajući, upao je u sobu.

Džeri je sedeo na krevetu i tužno se smešio.

— Nemam oružja, amigo — rekao je. — Do đavola, vidim i sam da je sve propalo.

Mark i Vilijams su prišli krevetu, a Kas je sva uplakana klekla pored Džerija i uhvatila ga za ruku.

Džeri je na sebi imao samo pantalone. Gornji deo tela mu je bio uvezan zavojem, koji je na nekoliko mesta bio naptoljen krvlju. Lice mu je bilo bledo kao kreč.

Znači, on je bio onaj što je pogođen i ipak uspeo da izmakne na konju, pomislio je Mark. Mada je u njemu sve igralo, Mark je uspeo da se savlada i mirno kaže.

— To te je, izgleda, moje zrno pogodilo. Voleo bih da nikad u životu nisam dotakao revolver. Ali...

— Zar si to bio ti, momče? — promucao je Džeri. — Ti si bio onaj što je pucao sa stene?

— Da — klimnuo je glavom Mark.

— Pa — nasmešio se Džeri — mogu ti reći, da me nisi pogodio ti. Bio je to onaj momak što je prvi pripucao sa krova kočije. Pogodio me je dvaput.

— Zašto niste pozvali doktora? — upitao je Vilijams devojkicu.

— Nisam joj dozvolio — rekao je Džeri. — Zašto da samo tračim vreme tom starom krpaču kostiju. Zrna su još u meni, a znam da onaj smetenjak ne bi bio u stanju da ih izvadi.

Okrenuo se prema Marku i uhvatio ga za ruku.

— Znaš, osećam da mi nije ostalo još mnogo vremena.

— Polako — odmahnuo je Mark glavom. — Dovešćemo doktora.

— Ranije sam te lagao, amigo. Ali, sada te ne lažem. Postoje trenuci kada i Ferguson govori istinu. Ovo je jedan od tih trenutaka. Ja sam svestan da umirem. Tu nema foliranja.

Već mutnim očima je pogledao Vilijamsa.

— Ostavite Kas na miru... Ona nije znala ništa — rekao je tiho.

— Ne govori više — molila ga je Kas. — Ne zamaraj se.

— Moram — mrmljao je Džeri. — Ne mogu da umrem, a da ne kažem Marku... Kada je Turnbull doneo vest da si ti uhvatio Volkera, znao sam da moram da te onemogućim da dođeš. Zato sam ti poslao novac. Nisam želeo da budeš tu u slučaju da Volker... bude suviše grub sa starim Luom. A znao sam da ćemo morati da vadimo Volkera. Mislio sam da će Lu biti samo povređen. Kunem se da nisam znao... Ili sam samo zavaravao sebe...

— Ne govori, Džeri — namrštio se Mark. — Ne govori...

— Žao mi je Lua — rekao je Džeri s mukom. — Kunem se da mi je žao.

Zakašljao se, a usta su mu se zgrčila. Oči su mu se iznenada sklopile i kao da se premorio, klonuo je na krevet.

Izgledalo je kao da je zaspao. Ali, svi troje su znali da je to san iz koga nema buđenja.

Džeri Ferguson je bio mrtav.

Kas Rojal je nekoliko trenutaka klečala pored kreveta, jecajući očajnički.

Međutim, kada se podigla lice joj je bilo neverovatno mirno.

— Znala sam da će se jednoga dana ovo desiti. Vi možda mislite da je on bio glavni organizator. Nije. Glavni su bili Redklif i Harknes. Oni su uvukli Džerija u sve ovo.

Čutke, Vilijams je prišao Džeriju i prebacio mu čaršav preko glave.

— Neka ostane tako dok ne dođe Šeridan.

— Ko je Šeridan? — upitao je Mark.

— Pogrebnik. Obavestiću ga da danas ima dosta posla za njega.

Mark je još uvek držao revolver u ruci. Pogledao je oružje i lagano ga spustio u futrolu. Da je bilo drukčije, znao je da bi ga upotrebio, iako bi mu se srce cepalo.

Grant je još uvek bio privezan za bar. Viliijams mu je prišao ot-kopčao drugu lisicu i privezao je sebi za ruku.

— Napred — naredio mu je. A pet minuta kasnije, Grant je već bio u ćeliji, pored one u kojoj se nalazio Turnbull.

Mark je nekoliko trenutaka stajao na stepenicama saluna. Tražio je očima Doka Holideja. Ali, njega više nije bilo. Očigledno, kockar je odjahao. Opet mu nije dao prilike da mu se zahvali.

Požurio je zato za šerifom. Trebalo je obaviti još jedan posao.

— Ostao je još jedan — rekao je, kada je ušao u kancelariju.

— Mislite na Sendrika? — upitao je Viliijams. — Do đavola tog bednog tvora mogu da uhvatim i bez vaše pomoći.

— Ipak ću poći sa vama.

— Kako želite — slegao je ramenima šerif.

U Sendrikovoj kancelariji zatekli su Roja, koji ih je pozdravio sav uzbuđen.

— Čuo sam šta se dogodilo — govorio je. — To je pravi šok. Zar i pomoćnik šerifa Turnbull..?

— Gde ti je gazda? — prekinuo ga je Viliijams.

— Tu sam — pojavio se Sendrik na vratima svoje kancelarije. — Čuo sam šta se dogodilo Pa, to je užasno. to čovek...

— Prestani sa tim majmunija-

dama — dreknuo je na njega Viliijams. — Dosta si nas zamajavao.

— Ja... kakve veze ja?...

— Uhapšem si Sendrik. Znam da si u svakom napadu na kočije imao umešane prste.

— Kakve su to gluposti? — skočio je Sendrik. — Vi bulaznite.

— Ostavi to za sud. Tamo možeš da pokušaš sa tim lažima. Međutim, pored Staretova izjave, imaćeš malo šansi. Svi članovi bande su platili ceh, pa ćeš i ti.

— Kako, do vraga!...

— Harknes, Džeri Ferguson, Redklif, Volker, Berns, svi su mrtvi. Ali, su Mek Rič, Donaldson, Grant i Turnbull živi i ja ti garantujem da će govoriti.

XIX

Posle jednog sata sve je bilo završeno. Mark je stajao pred šerifovim stolom držeći zvezdu u ruci.

— Pričekajte, Starete, da bar poručim večeru. Mora da ste užasno gladni? — govorio je šerif.

— Možda ću sutra večerati. Da nas nemam apetita. Sad jedva čekam da odem odavde i voleo bih da nikada nisam ni krenuo u Naš burg.

— To vam samo sada izgleda tako, Starete. Ono što ste učinili da leko je važnije za mir cele obla-

sti, nego sva lična osećanja. Oprostite morao sam to da kažem.

— To i sam znam. Ipak, nije mi zato nimalo lepše. Do viđenja, šerife.

— Do viđenja Starete i hvala.

— Recite to i Doku Holideju, ka-
da budete videži.

— Hoću. Nadam se da će mi da
ti priliku.

KRAJ

Naslov originala:

COLE SHELTON — „THE RECKLESS GUN“

Prevod: Dragutin Molan

AUTORSKA PRAVA OBEZBEĐENA PREKO NIP „FORUM“ —
„MARKETPRINT“ — AGENCIJA AUTORSKIH PRAVA NOVI SAD

Odgovorni urednik Tomić Svetozar
Izdaje i štampa NIF "FORUM" Novi Sad Vojvođe Mišića 1.

Štampa: 25. oktobar 1977.

Tržište: 7. novembar 1977.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine.

broj 413-279/73 od 10. maja 1973. godine

**NE ZABORAVITE
SLEDUĆI
BROJ DO KA
HOLIDEJA**

IZLAZI 7.

DECEMBRA

1977.

7. novembar 1977.

